

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CİLT:16

CİLT

ALDIRMA GÖNÜL ALDIRMA

SARAHATTİN ALİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali Ş. Akınsoy

OT

CİLT: 16 SAYI: 61-64

16

DEFTER,
POSTER VE
AYRAÇLARINIZ
İÇERİDE!

T

SAYI 61
MART 2018
FİYATI 8 TL
KATKİ FİYATI 9 TL

"NE ZAMAN BİR KADIN, KENDİSİ İÇİN AYAĞA KALKSA
ASLINDA TÜM KADINLAR İÇİN AYAĞA KALKAR."

MAYA ANGELOU

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

İHSAN ÖZTÜRK AKAR | ÖMÜR ÜNLÜ | ZUMRAN ÖNİR | GÖKSEL AKIN | MEHMET AKINÖZ | PELİN BATU | MEGAT ÖZDEMİRÖĞELİ | M.K. PERKİN | ANİT YILUS
KAAN ÖZKAN | MEHMET AKINÖZ | FAYR ALTINÖZ | SEÇKİN UYAN | NERİMAN MOLLAOĞLU | İSMAIL GÜZELÖZÜ | LEVENT GÜLTÜRK | MEHMET ERDEM | ÖMÜR GÜNGÖR | BAĞCAN YILDIZ | ESTERİZE HANCI
SINAN ÇALAN | EYLEMTE | YÖKSEL TAŞKIN | FERİDE ÇETİN | MÜCAHİT İNAN | HAYDAR ENGİZEN | ERDEM AKSAKAL | LEVENT GÜNGÖR | İLHAMİ ALİ BÖR | BÜROL TEZCAN | ÖMER ERDEM | TUGSUT YÖNCELİ | KUTLUŞ ŞİMŞEK | DÜNDAR HIZAL | PINAR ERGÜDÜ | MEHMET

Başka Dünyalar Mümkün...

DÜNYA YERİNDEN OYNAR KADINLAR ÖZGÜR OLSA!

Kadın Varsa
İmkânsız
Yoktur!

YAPABİLİRSİN

TULUHAN TEKELİOĞLU

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali 20. Yıl Özel Ödülü

KİTAPÇILARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefasi

KARAKARGA
Yayıncılık

İNSAN. YAŞAMINDA
EKSİK OLANI
HER ŞEY
SANIYOR.

GÜZELLİĞİN ON PAR'ETMEZ
BU BENDEKİ AŞK OLMASA...

NE KADAR ÇOK YAŞARSA
O KADAR AZ ÖLÜRSÜN.

GÖRMEK İÇİN
DÜRBÜN LAZIM DEĞİL
ARKADAŞ!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://ratemy.org>

İllustrasyon:
Hannet Benoit

Mehmet Ali & Akşamseferi

BİZİ ÖZGÜR KILAN TEK ŞEY AŞKTIR

“Bir kadın, ne zaman kendisi için ayağa kalksa, tüm kadınlar için de ayağa kalkar.”

“Bir şeyi beğenmiyorsanız onu değiştirin. Eğer değiştiremezseniz kendi tutumunuzu değiştirin. Şikâyet etmeyin.”

“Kendinizi dinleyin. O sükûnet içinde Tanrı'nın sesini duyacaksınız.”

“Kendinize verebileceğiniz en güzel hediye affetmektir. Herkesi bağışlayın.”

“Hayat tam bir baş belasıdır. Dışarı çıkın ve kıçına tekme basın.”

“Kadınlar sert ve hassas olmalıdır. Mümkün olduğunca gülmeli ve uzun bir ömür sürmelidir.”

“Öğrendim ki, insanlar sizin ne söylediğinizi, ne yaptığınızı unutuyor. Ama onlara nasıl hissettirdiğinizi unutmuyor.”

Para kazanın, kendinize
ait bir oda ve boş zaman
yaratın.

Virginia Woolf

Dans edemeyeceksem,
bu benim devrimim
değildir.

Emma Goldman

İnsan kadın olarak
dünyaya gelmez, zamanla
kadın olur.

Simone de Beauvoir

Bir kadının tek ve temiz bir
yaşantısı olması gerektiği, oysa
bir erkeğin biri temiz,
öteki kirli, iki yaşantısı
olabileceği düşüncesi beni
çileden çıkarıyor.

Sylvia Plath

Dışına çıkamadığın
şey, cehennemin
ta kendisidir.

Margaret Atwood

Kendi bedenine sahip olmayan
ve bedenini kontrol edemeyen
bir kadın özgür değildir.

Margaret Sanger

Kendinden asla ödün
verme. Sahip olduğun
tek şey sensin.

Janis Joplin

Erkeksiz bir kadın
bisikletsiz bir
balık gibidir.

Irina Dunn

Yeni kapıları açmak
gerek, yanlış kapıları,
doğru kapıları, ama
açmak, mutlaka açmak.

Sevgi Soysal

İnsanın başkalarına
söylemek istedikleri
kendi duyarak
istedikleridir. Yazdıkları,
okumak istedikleridir.
Sevmesi, sevilmeyi
istediği biçimdedir.

Tezer Özlü

Hiçbir kadın
mutfağın yerleri
parlıyor diye
orgazm olmaz.

Betty Friedan

Erkek fikrini
söylediğinde
bir erkek oluyor.
Kadın fikrini
söylediğinde ise
kahpe oluyor.

Bette Davis

Kadınların
özgürlüğü,
toplumun
özgürlüğünün
temelidir.

Rosa Luxemburg

Sesimizin değerini ancak
susturulduğumuzda
anlarız.

Malala Yousafzay

Bana vahşi ve tehlikeli bir
kadın olduğumu söylüyorlar.
Ben sadece gerçekleri
söylüyorum. Gerçekler
vahşi ve tehlikeli.

Nevâl es-Saadavi

"Ben feminist değilim" diyen kadınlara
şunu söylüyorum: Aynı işi yapan kadın ve
erkeklere eşit ücretin ödenmesi gerektiğine
inanıyor musun? Evet mi? Kadınların ve
erkeklerin eşit haklara sahip olduğunu
düşünüyor musun? Hayır mı? Harika,
o zaman sen bir feministisin.

Birçok insan kızlarını
erkek gibi büyütebilir
ama oğullarını kız gibi
büyütmeye çok azı
cesaret edebilir.

Gloria Steinem

Akıllı bir kadın sınırlarını
bilir. Daha akıllı bir
kadın sınırlarının
olmadığını...

Marilyn Monroe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Salonda tıkanan gönüllü üyeleri örgüt başkanımızla tanıştırdım:
"Bu, Benekli Kerevit. Kendisi, erkeği olmadan üreyerek dünyayı istila
etmeye başladı. Kızlar, bu bir mucize değil mi? Erkeklessiz üyeren kerevit
gibi bizler de üretim ağlarını ele geçirebiliriz!"

ÖRGÜTLENELİM Mİ TEYZEM?

Ailenin bütün kadınlarını eve toplama gibi bir çok annem şaşırmış. Kadıköy'ün rhtma yakın bir sokağında, giriş katta oturuyordum. Teyzemler ayakbaşılarını içinde çıkarmayı nezaketen reddettilerinden, arkalarından gelen yengem ve halamlar da çizmelerini gelsizgel bir şekilde paspasın üstünde bırakarak "kaosa mütevazı bir katkı" da bulundular. Böylece apartmanın giriş katını ıggal etmiş olduk.

Mutfaktezgahının üstündeki tabaklara birerkaşık kısır koyuyorken, annem yanıma geldi. "Selma," dedi kısık bir sesle "bak saçma sapan bir şey itiraf edeceksen, önce bana söyle kızım. Neden topladın bunca milleti eve!"

Annem, hep endişeli bir kadındır. "Benimle her şey konuşabilirsin..." dediği zamanlar tekliften ziyade iyi niyeti bir tehdit savuruyordu. Ergenliğimizde bese sağladığı özgürlüklerikomisü ülkelerle kurumdan vermiştip hep. Diktatör görünümlü bir anarşist olması, genç yaşta, alkolik babamı evden postaldığı zamanlardan kalma bir yetenekti. Akrebalarımız, annem ve babamın boşandığı dedemlerden kalan bir miras sırasında çıkan sorunlar neticesinde öğrenmişti. Biz buna kaçak dövmüşek dedik, el âlem bundan map kaybetmişiz anladık.

Sıkı durun beyler, yanınızda yerimiz var!

Salonda tıkanmaya başlayan gönüllü üyelerim az sonra olacaklardan habersiz bir şekilde kahtakalar atıyordu. Küçük kuzenim Esmâ, salonda mutfak arasında çay taşıyan koşucu at taklidı yaparken, şimdi hatırlamadığım bir pop şarkısı tutturmuştu.

İç, renkli küçük taşlarla dolu akvaryum salona sehasının üstüne getirdiğim, üstü kırmızı bir örtüyle kapalı olduğundan, bizimkilerin sesi bir bir kessildi. Bir halatlar döndüğünün farkındalardı.

"Kızlar," dedim gönüllü üyelerimin gözlerine bakıp onları anlatmaya çabı dile konuşarak, "hepiniz kırk yılı devirdiniz bu dünyada."

Çoğunuzun hayatı mutfakta geçti ve hiçbiriniz emekliğiniz için gün saymıyorsunuz. Örgütlenmemiz lazım hanımlar!!" Teyzem hemen eteklerini topladı. "Kız şimdi polis neyim basacak evi valia. Gönümlist gönümlist laflar ediyi minzuruna zıçüğünm paçısı!" İstanbul'a taşınalı 34 sene olmasına rağmen, Karadeniz Kültürünü Koruma ve Yaşatma Derneği,

Başkanı gibi davranan teyzeme aldırış etmedim. Akvaryumun üstündeki kırmızı örtüyü çekmeden önce içindekini takdim ettim: "İşte örgüt başkanımız... Taaaaaaam!!" Kırmızı örtünün altındaki akvaryumda fink atan Mutant Kerevit'i görünce az önce bana küfürü basan teyzem bacaklarını yukarı çekti ve yanı besmele çekerek Allah'la sığındı. Anemem iyiden iyide delirdiğini düşünüp millete

çaktırmamak için, "Ay hiç değişmeyecek bu kız... Şakacı şey!" dedi, bir yandan da kaşı gözle "Al götür şunu, sonra konuşurum seninle..." mesajı veriyordu.

Halkın tepkisini iplemeden, örgüt başkanım Benekli Kerevit'i tanıtmaya başladım. "Görmüş olduğunuz örgüt başkanımızın adı Benekli Kerevit. Kendisi, erkeği olmadan üreyerek dünyayı istila etmeye başladı. Bu ne demek oluyor? Şu anda bir kerevitiniz varsa, iki ay sonra yaklaşık olarak 300 kerevitiniz olabilir. Kızlar, bu bir mucize değil mi? Erkeklessiz üyeren kerevit gibi bizler de üretim ağlarını ele geçirebiliriz!"

Salonda derin bir sessizlik vardı. Teyzem, beni anlatan gözlerle bakan halamlara doğru dönüp "Valia delirmiş bu kız, diyim ben..." dedi. İçlerinden birini kendine çekmeyi başarmalıydım. Bu sebepten birkaç gün önce, iki sene evvel boşanmış halama konuyu açmışım. "Ben varım!" dedi Gülden Halam. Büyük halam dayanmamış sordu: "Neye varsın Allah aşkına, böcekler yola mı çıkılır?"

Gülden Halam, bizimkileri sakinleştirdikten sonra Benekli Kerevit'in yanına geçti. "Bunca yıl," dedi "ömürümüz düdüklü tenceresinin sesini beklemekte geçti. Gerie kalan hayatımızda neden tren düdüklülerinin peşine düşmeyelim ki?" Annem, Gülden Halam'ı hep çok sevmişti. "Nasıl yani tren düdüklülerinin peşine düşelim!" diye sordu. "Basbayağı sokağa atalım kendimizi işte. Orası senin, burası benim gezelim. En son nereye gittin Sema Abi?"

Seyyar fırın kurarız kendimize. Örgütimize üye olan kadınların yaşadığı şehirlere gideriz. Onların mutfaklarını kullanır, mahallelerinde de yıllardır beleşten yaptığımız yemekleri satarız. Hem o kadınları kira veriz hem de biz gezeriz."

Çayları tazeledikten sonra, gideceğimiz yerlerin fotoğraflarına birlikte baktık. Kaplıcalardan konu açılınca teyzem de bizim kanepeye oturdu. İşte örgütümüzün kurucu üyeleri böylece tamamlandı. Dakikalarca, olsun olmasın, hayalini kurduğumuz hayat için sohbet ettik. Teyzem, "Ha, pu kerevit midir nedir, ne yer ne içir, az pırakmıyım," dedi. "Kurtla besleniyor," dedim, "örgüt başkanımız halktandır."

Hepimiz, aynı soyun yolcusuyduk. Kerevite ilham olan Maya Angelou da sonuna kadar haklıydı: "Ne zaman ki bir kadın kendisi için ayağa kalksa, aslında tüm kadınlar için ayağa kalkar!"

Sıkı durun beyler, yanınızda yerimiz var... ✨

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefasi

Kars'a bağılı Boğatepe köyünde kurulan Çevre ve Yaşam Derneği'nin eşbaşkanı ZÜMRAN ÖMÜR, derneğin yogadan Fransızca dersine uzanan faaliyetlerini OT'a anlattı.

JE M'APPELLE ZÜMRAN! 2400 RAKIMDA FRANSIZCA DERSİ

Boğatepe Çevre ve Yaşam Derneği'ni, 2007 yılında kurduk. Tıbbi bitkiler üzerine bir dernek. Köyümüzde bitki çeşitliliği çok zengin. 650 tür bitki çeşitliliğimiz var. Benim de zaten dedemden kalan bilgin vardı biraz. Derneği kurmaya karar verince, başkan sen ol dediler, ben de oldum. İlhan Koçulu abimiz ile birlikte eşbaşkanız.

HER HASTALİĞA ŞİFAMIZ VAR

Derneği kurunca önce tıbbi bitkiler konusunda eğitim aldık. Uzman hekimler getirdi köye, onlardan aldığımız eğitim sonucunda 35 tür tıbbi bitki öğrendik. Bitkilerin, güneşte mi, serinde mi, nasıl kurutulacağını öğrendik. Uzmanlardan kremler, yağlar yapmayı öğrendik. Geleneksel üretim yapıyoruz biz, doktor değiliz, köy kadınlarıyız. O yüzden tıbbi bitkilerin daha çok koruyucu amaçlı kullanılması tavsiye ediyoruz. Daha çok da kendimiz kullanıyoruz. Mesela kadın hastalıkları için kenarı tustellere dişli aslanpençesi kullanıyoruz. Karkafes bitkimizden eklem ağrılarına kullandığımız bir krem yapıyoruz. Her hastalığa şifamız var.

Köyümüz
organik sertifikalı,
temiz bir köy.
Atalarımızdan
bu yana köyümüze
kimyasal girmedik.

2400 RAKIMDA FRANSIZCA DERSİ

Eğitimlerde gördük ki kadınlarımız doktora gittiğinde iletişim kuramıyor. Bunun için iletişim kursları aldık. Beslenme kursları aldık. Yoga kursu bile aldık. Yoga eğitimi için İstanbul'dan hoca getirdik. Bizim köyümüz 2400 rakımlı, eklem ağrısı çok olan bir köy. Gelen hoca bize nasıl oturup kalkmamız gerektiğini, vücudu nasıl ısıtmamız gerektiğini öğretti. Eğitim sırasında vücudumuzu çok zorladığımızı gördük. Onun dışında bir yıl Fransızca kursu aldık. Biz gırtlaktan konuşuyoruz, o yüzden kolay öğreniriz diye düşündük. Kafkas Üniversitesi'nden hoca tuttuk. Biz köy kadınıyız, sabah akşam inek sağlıyoruz o yüzden bir yere gidemiyoruz. Hocamız hafta sonları geldi, burada eğitimler verdi. Şakır şakır konuşamamak da kendimizi ifade edebiliyoruz. Bir de Fransız Tamadi Derneği'yle kardeş dernek olduk. Onlar bize gruplar göndermeye başladılar. Hem dilimiz gelişsin hem bir kültür paylaşımı olsun diye. Gelen Fransızlar evlerimizde kaldı. Eko-turizm olduğu için hep beraber çalıştık, hep beraber kaldık. Başka misafirler de geliyorlar. Ailelerle birlikte evlerde kalıyorlar. Köyümüz organik sertifikalı,

temiz bir köy. Atalarımızdan bu yana köyümüze kimyasal girmedik.

KADINLAR ETKİN YANI BİZİM KÖYDE

2010'da, 32 tür peynirimizi ve kültürümüzü gelecek nesillere aktarabilmek için Boğatepe Peynir Müzesi'ni kurduk. Gravyer ilk kez bizim köyümüzde bir binada yapılmış. O tarihi binayı bugün müze yapmış. Gelen misafirlerimiz -biz turist demiyoruz, onlar bizim misafirlerimiz- müzemizi geziyorlar, peynir yapım atölyelerini görüyorlar, arzu ederlerse evlerde pansiyon usulü kalıyorlar. Ailelerle bir paylaşım oluyor. Köyümüz 72 hane. Dernekte 45 kadın, 15 erkek var. Kadınlar etkin yani bizim köyde. Zaten derneğimizin de hedefi kırsaldaki kadının toplumda yer alması. Aile içinde söz hakkı olması. Eşinin arkasında ya da önünde değil yanında yer alması. Ve gelecek nesillere sağlıklı bir yaşam şansı bırakmak istedik. ✿

Yabancılar duyulan korku sadece kişilere değil, cisimlere, hatta bazı fikirlerle yönelik olabilir. Bu fikirlerle, ya öfke ile yahut gülerек tepki veriz. Alayla gülmek bu bakımdan 'hizaya getirici' ve saldırgan bir davranıştır.

TAŞ, KAHKAHA VE 'GEMİ KÖRLÜĞÜ'

Fransız İhtilali'nden altı sene önce, Paris'ten havalanan ilk hidrojen balonu 20 kilometre ilerideki bir köye düştüğünde, hayatlarında uçan cisim görmemiş ahalinin taşı yabali saldırısı sonucu parçalanmıştı. Bundan yıllar önce ülkemizde dünya-dışı bir varlığın da, korkuttuğu çiftçiler tarafından taş yağmuruna tutulduğunu okumuştum. Bu nahoş olayın kurbanlarına göre, 'uzaylı' onlara taş atarak karşılık vermiştik. Haber balon olsun ya da uçan daire, sonuçta dünya-dışı, hatta kendi dünyamızın-dışında ne varsa, taşıyarak karşılık verebiliyoruz. Dört yaşındayken Mersin'de, denizi hayatımda ilk kez görüp heyecanlandığım zaman, yarım saat boyunca dalgaları taş yağdırdığını hatırlarım.

Alien ('yabancı', 'öteki') adlı bilim-kurgu filmi ni hatırlarsınız. Bir zamanlar ruh doktorlarına alienist deniyordu. Bunlar ortak akıldan sapıp artık 'bir başkası', yani yabancı (alius) olan akıl hastalarını topluma kazandırarak mükellef. Yabancılar duyulan korku (ksenofobi) sadece kişilere değil, Fransız köylülerin saldırdığı balon gibi cisimlere, hatta

bazı fikirlerle de yönelik olabilir. İşte bu fikirlerle, ya öfke ile yahut gülerек tepki veriz. Alayla gülmek bu bakımdan 'hizaya getirici' ve saldırgan bir davranıştır.

Çünkü o kişinin kendisi gibi düşünen çok sayıda yedeği olduğu için üstünlüğünü hisseder ve bu 'yabancı fikri'

kahkahalarıyla taşlar. Misafirperverlik, yabancılar duyulan korkunun katlanılabilir ve 'boyun eğmiş' hali olduğundan, zihninde misafir ettiği fikirlerin de bunda payı vardır. Beceriksiz oldukları için debil rolü yapan komedyenlere güldüğü gibi, orijinal

fikirlerle de gülebilir. Fakat dahası var.

Ağacları bilip ormanı kavrayamamak galiba birçok insanın kaderi...

Kaptan Cook'un seferine katılan botanikçi Joseph Banks, kıydan biraz açıkta kanolarında balık avlayan yerlilerin

kendilerinden çeyrek mil (400-450 metre) uzakta üç direkli koskoca Endeavour'u gördüklerini (veya 'görmezden geldiklerini') anlatır. Botanikçinin bu satırlarından elbette aşın sonuçlar çıkarıldı. Yerliler 45 metrelik gemiyi göremedi mi, yoksa görmezlikten mi geldiler? Ağacları bilip ormanı kavrayamamak gibi, bu galiba birçok insanın kaderi: Alginin dışında olan şey zihinde de olmuyor ve tersi, zihinde olmayan şey aynı zamanda, algılanmıyor da. Balon veya uçan daire taşılama, orijinal fikirlerle kahkaha atma yanında, demek ki üç direkli gemiler bile görmezlikten gelinabiliyor.

Gandhi'nin dediği gibi, "Önce görmezden gelirler, sonra alay ederler, derken saldırlar, nihayet sen kazanırsın." Bu söze belki şunu da eklemek lazım, "Sonra yine görmemeye devam ederler." 🌱

Aşka, dostluğa ve hayata tutunmaya dair dokunaklı bir hikâye.

“Enfes... Bu romanı bir şaheser olarak adlandırmak hiç de mübalağa olmaz. Hatta bu kelime hafif bile kalır.”

— *San Francisco Chronicle*

“Harikade... Travma ve arkadaşlık öylesine zekice ve derin bir kavrayışla ele alınıyor ki bundan sonra bu konuda yazılmış tüm romanlar için ölçütlerden biri olacak.”

— *The Wall Street Journal*

“Benzersiz bir kitap... Hümanizm, ötenazi, psikiyatri ve Batı'nın başka büyük fikirleri hakkında ciddi sorular soruyor... Kalbinizi birkaç beden büyütecek, sarsıcı bir okuma...”

— *The Guardian*

“Enfes. İnsan zalimliğinin derinliklerinin, arkadaşlığın iyileştirici gücü ile dengelenmesi...”

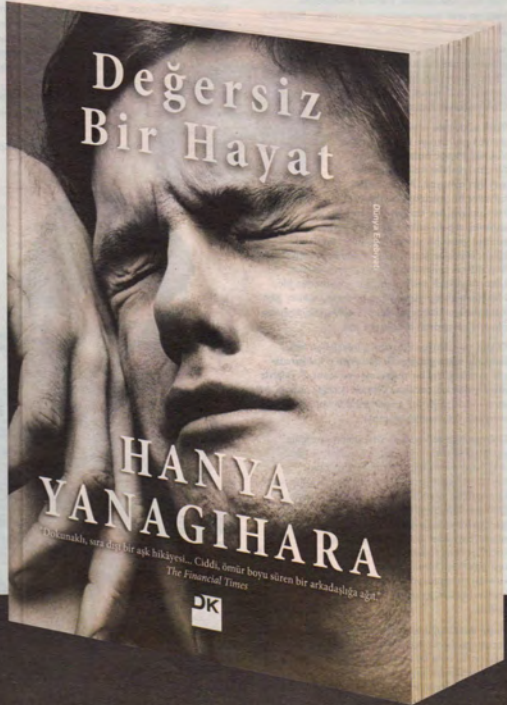
— *The New Yorker*

“Efsunlu sözlerle, olağanüstü detaylarla kurgulanmış. Dokunaklı ve aşkın.”

— *The Washington Post*

“İçinize işliyor. Yanagihara insanın davranışının en aşağı ve en yüce uç noktalarını can acıtıcı bir yoğunlukla sorgulayabilme yeteneğine sahip bir yazar.”

— *The Times Literary Supplement*

DK
DOĞAN
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dolmabahçe'ye vardığımızda, stadın etrafında gürül gürül akan insan seline karışıyoruz. Biraz ürküyorum ama hiç ses etmiyorum. Ayrıcalığım farkındayım, içeri girmeli ve bu oyunun parçası olmalıyım.

İYİ YOLCULUKLAR KIZIM

Dolmuş, namına yakışır şekilde, tika basa dolu. Havadaki koku biraz tuhaf; ter, nefes, sigara kokusuyla karışık mazot kokusu. Babam yanımda, ben daha kısa, kıvrık, Karakız halimdeyim. Hemen arkı sırayı turistler doldurmuş... Büyük bir gültüyle, sallana sallana yolculuz.

Arnavut kaldırımlı caddenin üzerinden geçtiğimizi anımsıyorum. Sanki, Esengülli çayları: "Taht kurmuşsun kalbime, en güzel yerindesin..." Kaset olmalı... Dolmuşçunun kaseti!

Koca kütiyle oryantel bir dansözgibi, titreye titreye ilerliyor dolmuş. Motor hızlandıkça her bir uzuv; kafalar, kollar, memeler ayrı ayrı oynuyor... Arka sıradaki turistler bu yolculuğa bayılıyorlar. Her zıplayıp, her titreyi yeni bir kahkaha sebebi onlar için... Bize gayet sıradan gelen bu yolculuğun onları bu denli eğlendirmesine şaşıyorum. Kadınların kahkahaları büyüdükçe, annemin gülüşleri geliyor aklıma. Uluorta yüksek sesle güldüğünü duymadım hiç. Mahcup mahcup güler; yüzündeki gülü sakınır gibi. Kahkahalara kikirdeyerek eşlik ediyorum. Mahcup olmamı gerektiren bir durum yok.

O gün, çocukluğun en güzel günlerinden biri... Babamla maça gittiğim ilk gün. Aynı o kahkahalar gibi ayrıksı güzel bir duygu sarıyor içimi. O yıllarda maça giden kız çocuğu... Olacak iş değil! Babam, beni etrafımdaki diğer kız çocuklarına tanımayan bir intiyazla ödüllendiriyor sanki.

Dolmabahçe'ye vardığımızda, stadın etrafında gürül gürül akan insan seline karışıyoruz. Biraz ürküyorum ama hiç ses etmiyorum. Bunu kaçırma istemiyorum. Ayrıcalığım farkındayım, içeri girmeli ve bu oyunun parçası olmalıyım. Babamın kanatlarında, itişe kakaşa stadıyından içeri girmeyi başarıyoruz. Sloganlar, sırlıklar, bayraklar arasında küçüklükçe küçüklükçüm. Kalabalığın, karmazanın ses gözlerini kamaştırıyor; kulaklarımı üğlütüyor. Fakat artık korkmuyorum, içimdeki heyecan tarıfız.

Maçın ilk düdüğüyle beraber, erkekler korusu görkemli açılış finalini yapıyor. Bu öyle bir koro ki, bütün benzemezler bir arada; mühendisler, doktorlar, öğrenciler, işsizler, hiçbir yere ait olmayanlar, itimsizler, başarmışlar, zenginler, fukaralar... Kollar aynı anda havaya kalkıyor, kafalar aynı anda aynı yöne dönüyor. Müthiş bir şey oluyor ve tabii ben tepki edemiyorum. Onca insan bedenini arasında gözlerim stadın

Mehmet Ali & Akşamsefası

ortasını kalamayın başarsa bile, topu bulmak imkânız.

Tam da sıkılmaya başladığımda, bütün stat aynı anda haykırıyor: "Goool!" Koca koca adamlar bizim mahallenin çocuklarına dönüşmüşler, sevincten birbirlerini kucaklıyorlar... Ağlayanlar, yirtincten yakayı paçaya dağıtılan arasında, delilik sınırında bir mutluluk anına karışıyoruz. "Goool!"

Arzunun karışlığını bulduğum an... Anlıyorum ki artık topu görüsem de olur, asıl oyun burada ve ben oyunun tam içindeyim.

Maç yeniden başladığında topu

armaktan vazgeçip kafaları ve sesleri takip etmeye devam ediyorum. Ağza alınmayacak sözcükler havada uçuşuyor, bazılarının ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Bir süre sonra, bizim tribünde yine koro halinde adı bir çığlık yankılanıyor. Dakikalar önceki mutluktan eser yok kıldı. Korodaki kaybetmiş yüzlerin ifadesi, hiç durmadan ağıyan komşunun çığlını yüzüyle aynı. Sesini duyurabilmek için avaz avaz bağırarak babama "Ne oldu" diye soruyorum. "Gol yedik kızım" diyor, oldukça üzgün.

Ben içimden yenilmeyelim diye dua ediyorum. Yıllar boyu her hafta sonu aynı şeyi dileyecektim; top yerini bulsun, yenilmeyelim ne olur babam üzülmesin.

Neyle ki maç berabere bitiyor. Kaybetmediğimiz sevinçyorum. Her hâlükârda günün kazananı benim. Büyük maceramı günlerce, gururla anlatıyorum elbet.

Heyecanı çok semvittim. Kalabalıklarla bir olmayı, aynı anda gülmüş topu olmayı, aynı anda üzülmeği sevmiştin. Korkunun üstünden atlamayı, kimi ne derse desin; cinsiyetimin sınırını belirlemediğini, girilemez sınırlar kapıldan istersem girebileceğimi öğrenmiştim. Yaşamım geri kalanında, kalabalıklarla sık sık karşılaşıp kucaklaşacaktım seve seve.

Yıllar yılı sonra ben artık yetişkin bir kadımdın. Yalnız, en uzun yolculuğuma hazırlanıyordum. Biletimi aldım, oradan beni bekleyen biri de yok...

Annemleri arıyorum. Anneme "Tayland'a gidiyorum," dediğimde, endişeleniyor.

"Kiminle?" diye soruyor. Yalnız olduğumu söyleyince sesindeki endişenin

arttığını hissediyordum. İyi bir otele rezervasyon yaptırdığını, bu mevsimde orada havanın çok güzel olduğunu, yalnız seyahat etmekten hoşlandığını söylüyordum.

İkna olmanın başka çaresi kalmıyor. Telefonu babama uzatırken, annemin gülüşü geliyor aklımdan. İçinden "Ah benim deli kızım!" dediğini duyuyorum.

Sonra, babam aynı telefonu. Onunla konuşmamız çok daha kısa. Sesi güvenc dolu "İyi yolculuklar kızım" diyor. Yüzümden gül, kocaman açıyor sevgiyle... Kendimi maça gittiğim o ilk günkü gibi özgür, mutlu hissediyordum.

Tuktuk, adına yakışır şekilde, seke seke ilerlemekte. Bangkok'ta insan seline karışmış, benzersiz renkler, tarıfız kokular içimdeyim. Bu üç tekerlekli motoru anımsatan, derme çatma araçta, ben sanki bir tahtın üzerindeyim... Sıcak rüzgar yüzüme vurduca, içimden kahkahalar fırlıyor gökyüzüne. Babamın sesi kulaklarımda:

"İyi yolculuklar kızım..."

DEF TER LER

1970 YILINDA 12 YAŞINDAKİ BİR ERKEK ÇOCUKU ALERJİYLE MİLLİETTE SEATTLE'DEN GİREN LAKE İSMİLİ GÖLÜN İTİRAFINDA DOLAŞMAKTADIR.

KÜÇÜK ÇOCUK ALERJİSİNİN BİR DALLIĞININ ANINDA GÖLE DOĞUR ALE PANK HALİNDEYDİ VE DONAK KALIRILAR.

GÖL KUYUSUNA YÜRÜYÜŞ YAPAN TED İSMİLİ BİR GENÇ HİÇ TEREDÜDÜ İTMEYEN SUYA ATILAR VE BOĞULMAYI KÖTÜ ÇOCUKU KURTARIR.

AYNI TED, BU HADİSİDEN BİRKAÇ YIL SONRA YINE SEATTLE'DA YAŞLI BİR KADININ CANTASINI ÇALAN BİR HİSSE KÖVALAR VE YAKALAR.

SEATTLE POLİSİ TED'E 'KAYIRIMCI' NİSNET TAKAR.

DENNIS, KANSAS'TA YAŞAYAN VE MEŞHUR EVLERİ ALARIM SİSTEMİ KURMAK OLAN BİR AİLE BAŞAĞIDIR.

YÜZLERCE EVİ ALARIM SİSTEMİ KURARAK İNSANLARI HUZUR KİME HAYATLARINI SÖZDÜŞMELE RİNE İKMAN SAĞLANIR, SEVİLEN VE SAYILAN BİR İNSANDIR.

RODNEY, TYPEDER BU MEŞHUR ÇOCUKTAN PROGRAMIN İNDİNDAN BİRİNDE RAKİPİSİNE İLEYERKİ FİNALE KADAR YOKSULDUR.

MAALETSEF FİNAL PROGRAMINDA, FİRENNİN ÖNÜNDE SAKLI BİRER SEÇİME OLAN GENÇ KİŞİ SON ANDA FİKİRİNİ DEĞİTİRİR VE RODNEY'İ SEÇMEZ. PROGRAMI İZLEYEN KİMYON KARGA İNSAN RU KARAĞA İZOLALIR.

DR. MARCEL PETIOT, YASADAKİ VİLLANUSU ŞİŞİNE 2 KADAR SEVİLMİKTİR Kİ, POLİTİKADAN YA DA KAMU YONTIMINDAN GELEMEK HALDE 2 KET VALLİNE SEÇİLİR.

1970 YILINDA 12 YAŞINDAKİ ERKEK ÇOCUKUNU BOĞULMAYI KURTARAN VE OYNA SONRA BİR KAPKAKIYI KÖTÜLÜK YAPILARIN KAYIRIMAN GENÇ TED'İN TAM ADI TED BLANDYER VE TOPLAM 30 KADINI ÖLDÜRÜMÜŞTÜR.

KANSAS'TA YAŞAYAN VE MEŞHUR EVLERİ GÜVENLİK SİSTEMİ VE ALARIM TAYAKAN OLAN DENNIS RADLEY 10 KİŞİ ÖLDÜRÜMÜŞTÜR.

ÇOCUKTAN PROGRAMIN FİNALİSTİ RODNEY ALGALA TED KİŞİ ÖLDÜRÜMÜŞTÜR.

VİLLANUS VALLİSE DR. MARCEL PETIOT 21 KİŞİNİ KATİLDİR.

FAKAT AİLE ENTERESAN OLAN ŞİŞİ ÖZELİKE DE İNEMADAKİ SİSİLİMSİ SERİ KATİLLER YÖZÜNDEN, SERİ KATİLLER SON DERİSE ZEKİ İNSANLAR SANILIR.

17 KİŞİNİ KATİLİ SEYFİYEV DÄHNER LİSE YILLARINDA BİRİ ARKADAŞLARINA 10 KADAR ÇOK SAKA YAPARDI Kİ, ÖZELİKE ÖÖRTMENLER SAKAKİ ÖÖRTMENLERE 'DÄHNER'LIK YAPMAYIN' DERDİ.

OYNA HAKKATTE VE ZEKİ SERİ KATİL ARASINDA YAPILAN ARASTIRMAYA GÖRE SERİ KATİLLERİN KİŞİ ÖRTALAMA 14YTDIR.

AYERAZ ZEKALİ BİR İNSANIN 10YSLUNIN 90 LER 100 ARASINDA BİR YERDE OLUŞU BİLGİSİNE HAZİ OLUŞUMUZA GÖRE 94 12 İZADESİYLE AKOLİ BİR NİTİCEDİR.

Hiçbir seyirci tarafından onaylanmayan bir film var değil midir?
Belki izleyecek kişi henüz dünyaya gelmemiştir?
Asıl iş, filmin kendi içinde tutarlı olmasına bakar.

NE KADAR RİSK ALIRSAN, HAKİKATE O KADAR YAKLAŞIRSIN

ÜSTTEKİ ORTA SINIF

Alt sınıf, orta sınıfa özenir. "Üst sınıf" dediğimiz insan da zaten okuyor. Gülsüm teyzenin oğlu Özgür'le okula beraber başladık, diyelim. O gitti Boğaziçi Üniversitesi'nde işletme okudu Londra'da master yapıp, ABD'den doktora aldı. Şimdi de falanca bankanın Hong Kong'daki genel merkezinde küresel finansla ilgili karar verici bir kişiden biri. Bu üst sınıf mı? Gülsüm teyzenin oğlu? Üst sınıf falan değil. Üst sınıf dediğin adam, zaten orta sınıftan seçilip alınmıştır. Orta sınıfın yeteneklileri, o katta istihdam edilir. Orta sınıf dediğimiz adam bur üst sınıfa özendiği için, sınıf atladıktan sonra da orta sınıf zihniyetiyle yaşar. Bu yüzden işçi hareketleri olmuyor, devrim olmuyor, hak yerini bir türlü bulmuyor, bulamıyor.

İşin garibi, alt sınıf da orta sınıf gibi düşünür. İşlerin daha yoluna gireceğini düşünür. Oyle düştürmese devrimci olurdu.

ORTA KARAR ORTA SINIF EŞLEŞTİRİSİ

Mesela buradla tuhaf bir filmin yurtdışında, daha fazla deroj görücü minvalinde yanlış bir fikir var. Toronto Film Festivali, benim filmi gösterirken avangart bölüme koydu. Orada da avangart benim filmlerim. Tıpkı burada olduğu gibi. Hiçbir şey değişmiyor. Dünyanın her yerinde orta sınıf orta sınıftır.

Sinema etkinliklerini orta sınıf düzenler. Festivalciler de aynı kalıptandır. Herkes o rahatlık içinde mevzuva devam eder. Bu manyaklar orta sınıfın kişiye argümanlarla eleştirilmesini çok severler. Kendileri de aslında şikayetçiden içten içe orta sınıftan. Entelektüel düzeyi yüksek olanlar, arada tokatlanmaktan da zevk alırlar. Kendi aralarında konuşurlar. Dolayısıyla orta sınıfı eleştiren filmler de yine orta sınıfın paradigmasını kullanarak bu eleştiriyi yapıyorlar. Yeni bir paradigmayla değil.

İZLENMEYEN FİLMİN BAŞARISI

Burada sinema – seyirci ilişkisinde; hikaye ile takipçinin münasebetinden bahsetmiyorum. Sinemanın anlaşılması gereken icaplarından ve aşılması gereken handikaplarından söz ediyorum. Mevzunun özüne, aslına, "derununa" dair bir mesele.

Hiç izlenmeyen bir film, var olabilir. Bir şey madde olarak varsa, vardır. İzlenmek, aslında gayet de dolaysız bir olaydır. Hiçbir seyirci tarafından onaylanmayan bir film var değil midir? Belki izleyecek kişi henüz dünyaya gelmemiştir? Asıl iş, filmin kendi içinde tutarlı olmasına bakar. Kendi içinde tutarlı olmasına bakar.

arasına asılmaz bir mesafe koymayın başarmışsa, seyretilmemek, onaylanmamak, onun filminin başarısının bariz bir alameti anlamı da taşıyabilir.

AUTEUR SEYİRCİ

Ayrıca, bir seyirciyi tamamen dışarıda bırakmaktan yana değilim zaten. Kaldı ki ben de onlarındım. Seyirciyim. Ben de belli bir yabancılığa duyusuz içinde bakıyorum kendi filmime. Aksi takdirde "Sadece ben biliyorum her şeyi" demem gerekir ki henüz o kadar delirimedim.

Auteur yönetmen gibi auteur seyirci de var. Benim o seyirciyi problemim yok. Kendi fikrine uymayan bir şeyle karşılaştığında ilk tepkisi reddetmek olmayan seyirci, iyi seyircidir. Bu seyirci kendisiyle barışık olduğu için, aksi bir şey söylendiği halde dinlemeye devam eder. Bu insanlar iyi insanlar, mutlu insanlar, haklı insanlar. Onlara ihtiyacımız var. Fakat sayıları az; sorun bu.

Bu insanlara güvendiğim için ben zaten hâlâ bir şeyler yapmaya devam ediyorum. Onlar, bizleri gibi orta sınıf içinde olmasına rağmen hakikatle ilişki kurmaktan imtina etmeyen insanlar. Ya da bu ihtimali her zaman canlı tutanlar. Ya da bunu arayan, bunun için bilerek bedel ödeyen.

MAKAM DEĞİL, HAL

Burada ortaya hakikat sorunu

Kendi fikrine uymayan bir şeyle karşılaştığında ilk tepkisi reddetmek olmayan seyirci, iyi seyircidir.

çıkıyor ve hakikat ile ilişki sorunu. Ve asıl sorun olarak da "ben" sorunu. Ben sorunu, özne ve inşa sürecidir. Bizme. Orta sınıf bunu böyle düşünür. Orta sınıf bir pozisyon alır ve "ben"iyle ilgili; daha sonra üzerine çok fazla düşünmez. Halbuki "ben" probleminin ortaya yeni bir "ben" tanımlı çıkarmak durumundayız ve bu yeni "ben" tanımının inşa ettiği yeni bir dramaturji kurmalıyız.

Çok kabaca, ben makama değil hâl'e inanıyorum. Tıpkı Melamiler gibi, Kalenderiler gibi. Klasik tasavvufta makamlar vardır. Ama kimileri aslanın makam değil hâl olduğunu söylerler. Dolayısıyla bazen en üst hâlesindir. Bazen en alt hâlesindir. Bazen daha ortadadır. Oradan oraya gider gelirsün. Bu, hakikat ile ilişki açısından bana çok daha makul bir tanımış gibi gelir. Diğeri yani makam mevzuu çok daha hiyerarşik ve çok daha saçtı. Orta sınıfa çok daha uygun. Çünkü o da hiyerarşik düşünür: "Kimden emir alacağım, kime emir vereceğim?.." Buna göre pozisyon alır. Dolayısıyla da hareket alanı kısıtlıdır. Bizim babalar genelde anlık kararlarla hareket ederler. Her ihtimale açık tutarlılıklarını. Bu, insanı çok da savuran bir şeydir, fakat çok da eğlencelidir. Riskli olduğu için hakikate temas şansı aslında daha yüksektir. İşte bu halin yeniden kurduğu bir dramaturjiden ve bu dramaturjiden ortaya çıkan bir sinemadan bahsediyorum. ✨

sadece nefeslerimizi, sigara yakışımızı, içtiğimizi dinledi insanlar. Konuşacak halde değildik, içimizin gelmiyordu. İki saat kadar sürdü bu yayın. Bir keresinde stüdyoda maç yaptık, yani gazoz kapagıyla bayağı futbol oynadık.

SERSERİLİK DE VARDI, AŞK DA

Evet, doğrudur, bir "pompa" mefhumu ortaya attık ve cinselliği biraz mekanikleştirdik. Belki bir ölçüde normalleştirdik. Ama bir taraftan da kara sevdâ durumuna da muhafaza ettik. Yani kara sevdâ ve serseri. Eh, bugün için bir maço çelişki bu. Ama o zaman paradoks çağına giriyorduk. Deleuze devredeydi. Elbette insanlar için ironisinin, oradaki kara mizahın, felsefi anlamda hepimizi kuşatan çaresizliğin farkındaydık. Kaybetmeyen hiç kimse yoktu aslında. Bunu anlamak ayrı bir şey, bir bilinç meselesiydi belki. Halkında fazla da konuşamazız. Anlayan, konuyu değiştirir...

ORTAK DOSTUMUZ SILVER SURFER

Mete ile birbirimizi tamamladık. Müzik bilmeden fersah fersah ilerlerdi. Bir de çizgi roman bğışımız vardı. Kent FM'de Mete'nin programı benden önceydi. Bir gece elimde Silver Surfer gördü. Oradan muhabbet açıldı, derinleştirdi. Ahbaplığımız Silver Surfer tavassutuytu oldu. Siki koleksiyoncudur Mete.

Bazen şakasını yapıyoruz: Ertuğrul Gazi var filmi yapılan, Kanuni var bir de Biz Kaan ile Mete varız. Taniye şan veren Türk kontenjanındant!

Yönetmen bizim evden çıktı: İlk filmde Rıza'nın (Kocaoglu) oynadığı karakter aslında MehmetAda Öztekin.

ERKEKLER KİTAP OKUMAYA BAŞLADI

2018'de, bugün dönüp baktığımda... 6:45. Kaybedenler Kulübü, Standart FM, Trip, kitaplar, fotoğafar, filmler... Aslında normal bir adamım. Böyle yaşadık, böyle oldu. Birtakım bedeller de ödedik. Sanırım en önemlisi, erkeklerin kitap okumasının ayrı bir şey olmadığını göstermiş olmamızdır:

Ben hâlâ radyonun çok güçlü olduğuna inanıyorum. Eğer doğru bir şey yapıyorsan karşında da muhakkak onu alacak birileri oluyor işte. Çok acayip.

NEJAT'A MI BENZİYORUM?

Nejat'a (İler) ilk filmden önce tanıştık, karşılıklı oturduk, bir şeyler içip konuşuk. Filmi izlerken hayran oldum. Kendimde farkında olmadığım hareketleri görürüm. O hareketleri yaparken "Acaba Nejat'ı mı taklit ediyorum?" şüphesine kapıldım. Beni canlandıran adama mı dönüşüyorum? Zaten canlıyım, beni daha ne kadar canlandırabilir? Karmakarışık bir durum. ✱

RADYO, YALNIZLARIN İÇ SESİ (METE AVUNDUK)

"Yaşayan efsane" filan gibi hissetmiyorum. Kendimi öyle bir yere koyacak değilim. Umanm o duruma gelmem.

Radyo, çok büyük bir şey. İnsanlara tek başına kaldıkları anda akranken ediyor.

Kitaplarını, dâle gelip karmakarışık konuşuklarını düşün. Radyo öyle bir şey. Yalnızların iç sesi gibi.

DÖVÜŞ KULÜBÜ'NDEN FARKIMIZ
Kaybedenler Kulübü, Dövüş Kulübü'nden farklı. Bir kere Kaybedenler Kulübü gerçek. Var yani. Hayal ürünü değil. Veya en azından gerçekleşmiş bir hayal.

KAAN VE BEN

Kaan (Çaydamlı) ile aramızda bir kader ortaklığı var. Biz iyi bir tesadüfüz. Ve biliyorsunuz ki tesadüf diye bir şey yoktur. Bizî kaos mu bir araya getirdi, dualar mı, ne, bilemezsin ki.

"VAY BE, FİLMİM YAPILDI"

Kaybedenler Kulübü Yol'da'yı henüz izlemedim çünkü daha vizyona girmedim.

Henüz hayatıttayken filmi çekilen çok fazla insan yok. Ama öyle "Vay be, filmim yapıyor" gibi hissedemiyorum.

Birileri çok üstüne varırsa, belki "Haddini bil kardeşim, benim filmim var!" diyebilirim. Gelgelelim, o kadar sıkışmam ben.

FELSEFİ BİR DENEY GİBİ

Yiğit (Özgener) beni çok iyi anladı. En başından beri. Beni aldı ve adeta ilerletti. Bana saka yollu, "Yaşanıyor olsanız, sizi canlandırmak daha kolay olurdu, daha rahat oynardık" demişliği var. Acayip bir iş hakikatten. Ama Yiğit çok iyi kalktı bu işin altından.

Yiğit'in canlandırıldığı Mete'nin bana çok benzediğini söyleyebilirim. Benim gibi yürüyor, benim gibi bakıyor. Çok sabetli oynuyor. Bazen "Vay be, ben böyle miyim, iyi görünüyorum" diyorum. Yiğit'e bakınca kendimi beğeniyorum. Felsefi bir deney gibi. Başkasına bakıp kendini görmek de bize kusmetmiş. ✱

Mehmet Ali & Akşamsefası

Bir zaman, şimdi tarih kadar eski görünse de
bir zaman, hakikaten geçtin sen o yoldan. Şimdi
kapat gözlerini ve o yolun yürünüşünü hatırla.

GÜZEL BİR GÜN

Öyleyse kapa gözlerini; sana iyi gelen güzel bir şeyi, hatırası şifa verecek güzel bir gününü hatırla.

Mesela mevsimlerden yaz, mesela çocuksun, mesela sahile inerken annenin elinden tutmuşsun. Annenin elleri beyaz güvercinlerin kanatlarına benziyor. Evet, annen hayatta.

Üzerinde minik, renkli çiçekler olan uzun, yazlık bir elbise giymiş, yürürken etekleri beyaz kelebekler gibi uçuyoruz etrafınızda. Seni içinden geçtiğiniz anın gerçekliğine inandırmak ister gibi, her adımında kaldırımlar tık tık dövüyor arkası açık, yazlık pabuçların topukları. Annen, düşersen, dizini kanatacak bütün kaldırımları döver, korkma. Yanı başında bu güven verici ses, elini kavramış bu sefkati eli varken, kim ne yapabilir ki zaten sana hayatta?

Bir zaman, şimdi tarih kadar eski görünse de bir zaman, hakikaten geçtin sen o yoldan. Şimdi kapat gözlerini ve o yolun yürünüşünü hatırla.

Mesela tepede pırl pırl bir güneş, mesela kalbinde nedensiz bir neşe. Evet, neşe de hâlâ hayatta.

Kumsala iniyorsunuz. Denize koşturacaksınız biraşdan. Kollarında renkli kollarlar olacak, o zaman hiç boğulmazsın. Akşamüstleri deniz yükselinece, yürüyerek gittiğin birinci kumluktan dönmek güçleşiyor. Ama kollarların var, korkma. Hem birinci kumlukta kimse boğulmaz.

Kapat gözlerini, kapat ve kimsenin boğulmadığı o günleri hatırla. Düşünsene, kollarında el edilmiş, ama boğulmak için edilmemiş daha.

Biraşdan yanları arkadaşlar olacak. Bak bu Ali, bu Merve, bunlar Yasemin'in Erçument. Erçument'in yüzünde çiller var. Merve kumdan keki yapmayı seviyor. Ali'nin atı kuş ve Yaseminler Almanya'dan gelmiş, saçları annesinininkine benliyor. Yasemin'in sarı saçları güneşte pırl pırl parlayacak. Daha önce hiç tanışmadın, olsun, onları canını yamaz, birbirinin canını yakmayacak öğrenecek kadar bu yüreğinizde daha. Korkmadan sevebilirsin hepsini ve seni sevmelerine izin verebilirsin kolayca.

Kimsenin kimsenin canını yamadığı günlerin hafifliği hatırla.

Siz derizden oynarken, belediye'nin hoparloründen bir anons geçecek. Kasabada biri ölmüş. Filancanın annesi, filancanın karısı. Merhumenin naaşı öğle namazına müteakillen... Sen "müteakillen" in anlamını düşünürken, sahile birden bir sessizlik köcek.

Tabiciler, pamuk helvası, seyyar dondurmacı, ağaç gölgeleri, dalgas sesleri, kuzulur ve herkesten gününün sınıpları, bir an öylece duracaklar kapırsızca. Geçip giden bir ömrün ardından saygı duruşudur bu. Kısas süreceksin. Sen pek anlamayacaksın ne oltu nişizliğin. Ve bunu hatırlamayacaksın da muhtemelen bir gün bir an hatırladığın sevgiliye ölümü bir var ama

Mehmet Ali & Arkasmerası

arında braktığı o hürmetli, o ulu, o muhteşem sessizliği; yaşamak fırtınasından önceki o kudretli sessizliği hatırla.

O güneşli yaz gününde dalgaların oynamayı ıcat edeceksiniz saçları güneşte parlaydın Yasemin! İki elini ayalan birbirine değecek şekilde birleştirip birinci vücudunla kendini öne iteceksin, yalayan ilk dalgayı ortasından ikiye böleceksin. Dünyanın en sacma şeyolduğunu hiç düşünmeden defalarca bunu yapacaksın arkı arkaya. Yasemin gülecek, sen güleceksin. Teklifsizce gülmeyi, bir kahkahayı paylaşıp gülmeyi hatırla.

**Teklifsizce
gülmeyi,
bir kahkahayı
paylaşıp
gülmeyi
hatırla.**

Annen kıydan seslenecek. Kırya çıkacaksın, sanave arkadaşlarına dilimlenmiş karpuz verecek. Vermekle hiçbir şeyin azalmadığı zamanlardasın.

Karpuzların siyah çekirdeklerini hatırla. O an hayatıktı en büyük derdin onları. Ağzına gelenleri yutmak istemeyip kuma tükürüyordun ve bunu yaparken sarı minik kum taneceklerini nasıl olduğunu anlamadın yüzüne gözüne bulaştırıyordun. En büyük derdin bu olacak sanıyordun. Yanıldığını hatırla.

Annesi çağırınca Yasemin'in gitmek zorunda kaldığını hatırla. Kalbini kırmıştı bu biraz. Yaseminler hiç gitmez gibiydi, böyle olmadığını öğrenmek pek hoşuna gitmedi. Oysa Yaseminler hep gider. Bekle, bekle, bunu hemen öğrenme; ileride, çok sonra, umalım ki çok sonra, nasılsa öğreneceksin.

Unut, şimdi,kindlik Yasemin'in gidişini, unut. O sıcak, ferah yaz gününü ve birlikte dalgaları nasıl kirdiğini hatırla.

gazoz da muhakkak. Belki baban vardığıya kalmaz,

belki akşam hep beraber yersiniz. Dur, neyse, dur, babanı karıştırma.

Hatırla, çocukluk uçsuz bucaksız bir gökyüzü kadar genişti. Eğer istersen bir uçundan bir ucuna koşabileceğine inanırdın. O kadar genişti ki, her yerine basacak zaman bile bulamadın. Sen koşarken çok şeyler de oldu aslında, ama onları hatırlama. Çocukluğun en güzel yanı, sonradan bakınca bazı şeyleri unuttuğu gibi yapabilmektir sonuçta.

Hatırla, renkli kalemlerin vardı, onları hatırla. Bütün beyaz sayfaları boyamışsın nasıl da yaksın sana. İnsanları morla çizebilirdin, dağları kırmızıyla, denizleri turuncu olabildirdi ve güneş yemyeşil parırdı canını öyle istiyorsa. Karpuzları ağaçtıydı ve armutlar topraktı. Hatıradan sınıpları bile gizlemedin mi kumsala? Nasıl hatırladığın nasıl yaşadığının önemlirdi belki. Kendine minik yalanlar söylemeyi çoktan öğrendiysindir herhalde, değil mi?

Al renkli kalemlemin ve adını geçmiş koyduğun bir beyaz sayfa aç şimdi. Çiz en baştan nasıl hatırlamak istersen. Nasıl istersen... öyle hatırla.

Biliyorum Yaseminler ve hatta anneler bir gün, gözlerini kapatıp kaçmış bir fırsat, geçmiş bir safahat gibi bugünü andığına, diyeceksin ki ne mutluymuşum aslında. Aç gözlerini, iyisi mi aç. Kalkanlar aşkına yeri bir sayfa daha boy. Gökyüzü hâlâ geniş, dünya hâlâ uçsuz bucaksız bir zaman bir ucuna... eğer istersen.

Bunu hatırla.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi... <https://rante.org>

2017'ye damgasını vuran, klasiklere taş çıkartan olağanüstü bir roman!

50 haftadır
NY Times
çok satanlar
listesinde!

"Bizimki kadar acımasız bir döneme inat,
ustalıkla kurgulanmış bu roman bizleri
eski şık günlere götürüyor."

THE WASHINGTON POST

"Bu roman sağaltıcı bir merhem gibi.
Günümüz dünyası çok karışık bugünlerde.
Kont Rostov'un inceliği, nahifliği tam da
özlediğimiz, ihtiyaç duyduğumuz şey."

ANN PATCHETT

"Towles tam bir zanaatkâr!"

THE NEW YORK TIMES

hep_kitap

hep_kitap

hepkitapp

hepkitap.com.tr

PUNT

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birkaç saniye sustum. Sınırım yavaş yavaş aydınlanmaya dönuştü. Binlerce yıldır, milyonlarca kez yaşanan şey bir kez de benim sınıfımda yaşanmıştı...

MEVZU KİTAP DEĞİL, PRENSİP!

"Kitabın neredesinin?"

"Oğlum sana soruyorum, kitabın nerede senin?"

"Kaç kere söyledim size kitabınız olmadan dersime gelmeyin diye. Sallanıyor musunuz oğlum benim söylediklerimi?"

"Estarfulullah hocam, olur mu öyle şey?"

"Eee! Neden kitapsız geldin o zaman?"

"Çık dışarı. Çık benim asabımı bozma!"

Süklüm püklüm çıktı dışarı Eray. Hayır yani normalde bu kadar ağır tepki göstermem ama daha üçüncü haftadan da yapılmaz ki bu! İlk hafta herkes anlaştım. "Bakin çocuklar, bu derste uyanmaz gereken iki kural var. Birincisi derse benden sonra girmeyeceksiniz. İkinci derse kitapsız gelmeyeceksiniz!" dedim ararlar. Ama daha üçüncü haftada kitap gelmiş Eray efendi. Gelsin bakalım, o öyle yaparsa ben de atarım dersten. Atarım ki ibret olsun diğerlerine!

İçinden bunları geçire geçire bitirdim derisi. Çıkınca da çay ocağından çay alıp arka bahçeye doğru yöneldim. Yol üstünde gözümü çarptı Eray. Beni bekliyormuş. Seslendim;

"Hayırdır Eray?"

"Hocam konuşabilir miyiz biraz?"

"Tamam konuşalım. Ama yok yazmış seni. Silmem için konuşacaksan hiç boşa çene çalma, hayatta silmem."

"Yok hocam, o değil konu. Silmeyin zaten, problem değil."

"Eh? O zaman ne konuşabilirsin baka..."

"Hocam ben sizi çok severim bilirsiniz. Kızacağınız bir şeyi de bile bile hayatta yapmam. O yüzden özür dilerim az önceki olay için."

"Tamam oğlum, önemli değil. Ben de biraz abarttım belki. Bu seferlik uyarıp idare edebildim. Ama okulun başı daha, malum. Bir de seninle aramız iyi olduğunu bilir bütün sınıf. Şimdi seni fırçalayıp atmazsam yol olur, yarın öbür gün kitap getirmeyen diğer arkadaşlarına da aynı şekilde davranmak zorunda kalırım. O yüzden yani. Mevzu kitap değil, prensip. Ben de senden özür dilerim."

"Estarfulullah hocam, ne özür, olur mu öyle şey?"

"Olur olur. Hadi kapatalım meseleyi bak çayım buz gibi oldu."

"Tamam hocam. Şey... Hocam..."

"Ha Eray, söyle..."

"Hocam... Ben aslında kitapsız gelmedim. En sevdiğim ders Felsefe, unuttur muyum kitabı hiç?"

"Haydas! Ee nerdeydi o zaman kitabın?"

"Gülünür'a verdim. O unuttuysa kitabını evde. Sorduru tenneffüste, fazla kitabı olan var mı diye. Ben de benimkindi verdim."

"Mal mısın oğlum sen? Kalem mi bu fazlası olsun? Devlet herkes birer tane kitap veriyor, bilmiyor mu bu kızs?"

"Biliyordur hocam."

"O zaman ayak yamış işte. Niye verdin kitabını kızs?"

"Ona kızmayın diye verdim"

"Niye?"

Ah benim şaşal oğlum. Ulan kızmayım mı, sarılayım mı, ne yapayım bilemedim birden. Baktım bir süre Eray'a. O da gözleri dolu dolu öyle bakıyor bana.

"Eray..."

"Efendim hocam."

"Tamam, seni anladım. Genç adamsın, âşıkısın. Bir delikanlık yaptın, sevdiğin kız fırça yemesin diye kendini feda ettin. Pekli, Gülnür niye hiç sesini çıkarmadı? Kitap Eray'ın, benim yüzümden arkadaşını sıfırlan atmayın' demedi? Sığar mı lan bu insanlığa?"

"Demez hocam. Demez, niye desin ki?"

"Nasıl yani? Ne demek demez?"

"Demez işte hocam. Demez. O beni sevmiyor ki, niye desin?"

"Bak yine sinirlendim! Yavrum madem o seni sevmiyor niye verdin kitabını ona?"

"Ben onu sevyorum hocam, o yüzden verdim!"

Birkaç saniye sustum. Sınırım yavaş yavaş aydınlanmaya dönuştü. Evet, binlerce yıldır, milyonlarca kez yaşanan şey bir kez de benim sınıfımda yaşanmıştı işte. Biri diğerini sevyorum, diğeri o seveni sevmiyor ve olaylar gelişiyor... Peht!

"Eray..."

"Efendim hocam."

"Benim dolapta, en üstte fazla bir kitap var. Al onu. Kız senin kitabını geri verirse alma, havan olsun biraz."

İlk kez gülümsedi Eray.

"Sağ olun hocam. Ha hocam aramızda dı mı bu konuşuklarımız?"

Yine o oğlum saçmalama! Ama bak bir daha birine kitabını verecek olursan bana mutlak söyle. ✿

Biri diğerini sevmiyor, diğeri o seveni sevmiyor ve olaylar gelişiyor...

JEHAN BARBUR

*Başka dünyanın yürüğü kırık
Kırık yürüğü başka dünyanın
Yürüğü kırık dünyanın; bir başka
Ye tek bir taşla...
Sebebi der ki:
Ziller verilmiş eline
Daha on iki yaşında*

Sevmeden ayrıldığını
Olmanın da
Ve olabilmeyi
Zaptırap altında bir insanın
Yanında da...

Bu kadar çığlığı doğallığı vuran
aklımız
Siz iyi misiniz? Bir misiniz?
Nedir peki sabahları sarıldığım
köpeklerden farkınız?
Doğrudur, belki içineleyicisiniz...

Nicesiniz, iyisiniz sesizliğinizde
Beğenmeyişiniz ne beni, ne
kendiliğinden halinizi
Ve nefse yakırdı duran bir keski bu
Siz ters geldikçe böldüğünüz
iliye
Çoğaltışka sahiplenemediğiniz
Gömüşünüz kireç-beyaz bir
sineye
İyi misiniz?

Ve hiç sevemediniz; ne eksiktiniz,
ne beni de...

Pırak bir sevmesidir
İncelmiş aklımın kârdan
göremediği
Bir dokunuş mu sandınız
yalnızlığınıza yalınlaştıran
Ya da ten tene bir duruş mu bu;
kesif, sancılı
Ulanmadınız, ulanmadınız...

Ne çıktınız hayatımda
Ne de gismeyi seçemediniz
E peki nedendiniz?

Gizlendiğe iyileşmedi
hayvanlığınıza

Masada dandibi gibi durmuyor

insan
Durmuyor kendini gösterdiği gibi
Durmuyor kendini bellediği
Eskiğine sarılıyor; yarıyor kendi
içini
Tam sayıyor; 'İyiymi' diyor

Siz bir misiniz? İyi misiniz?

Mısal; tuhaf şeyler anımsıyorum:
Yanına iliştiğini birinin
Ağırak gibi, hasta gibi iliştiğini
Bir suçun -kim öğretmişse- iyi
bildiğini bir ağrılığın...
Hafifletmiyor suç insanı,
hatırlıyorum
Açıklığı ve yiyemediğimi,
midemim bulandığını
Yahut bunsaldığını bedenimde
Çocukluğumdan beri hep aynı
hikâyesini...

İçimde bir bataklık
Velev ki seviyorum bu sıyahlığı
Ama yalnızı gibi de çıkmak
isterken içinden
Yine yanına ilişiyor birileri
Az daha iteliyor içine beni; dibini
görmem gerek gibi...

Ne öğreniyorum bundan ben?
Az daha kirleniyorum ve
bulunuyor midem

Tuhaf şeyler anımsıyorum
İlişiyor birileri yanına
Hiç istemiyorum...
İzlemesim beni kimse,
"İzlemesim" diyorum

Siz bir misiniz? Siz miydiniz?
Değilsiniz!

İlişkiler "seviyeli" olabilir. Fakat evlilikte böyle bir şey söz konusu bile olamaz.

EVLİLİĞİN KURALI YOK

Evlilikle ilgili Dokuz Eylül Üniversitesinde bir araştırma yapılmıştı. Katılmak isteyenlere de bir link verilmiş. Ben bu linke basırmayı düşünmedim çünkü hasbelkader birtakım sonuçlara vardım. Bilimsel olmasa da içgözlemsel sonuçları şöyle:

1- Evlilik kadar şahsiyetiz bir ilişki biçimi olamaz. Kimseyle bu kadar vicak vicak olup ta bozulmadan kalamazsınız.

2- Kimseyle öyle ağır konuşmazsınız. Ve hayatında duymayı hayal bile edemeyeceğin sözleri bir güzel yalayıp yutmazsınız.

3- Nankörlük ve sevginin bu kadar iç içe olmasına akıl sır erdiremezsiniz. Bencilik ile fedakarlık, dengesi her an bozulacakmış gibi yürekleri hoplatan bir cambazın ustalığını hiç de atarmaz.

4- Severken nefret eder, öpülürken ısırılırsınız.

5- Öldürmekle içine sokmak arasında gidip gelirken her nasılsa sosyopat olmayı becerirsiniz.

6- Kızarsın sonra unuttursun tam da unutmuşken yeniden hatırlar ve köpürürsün. Bunun medcezir gibi düzeni de yoktur. Bir koku ya da sözle tetikleniverirsiniz.

7- En mahrem halini açar en savunmasız anında yara alırsın. Sonra bakarsın ki yara filan yok. Sana öyle gelmiş.

8- Doğa yasalarına aykırı bu ilişki biçimini reddederken, aslında savunmakta olduğunu anlamazsınız bile.

9- Seviye yerlerde bir vicaklık içinde çocuk gibi olursun ama yetişkin yanın seni ayıplamaz.

10- Böyle tuhaf, akıl dışı, kişiliksiz bir ilişkinin imzalı haline evlilik denir. Bu onu yasal yapar ama her zaman geçerli yapmaz. Hatta geçerlilik, tutarlılık ve tutarsızlık gibi mantığa ait kavramlar bu ilişkinin içinde atomaltı dünyadaki düzensizliğe taş çıkarmak yoluna devam etmeyi becerir.

11- Evlilikte kural yoktur. Bu da en önemli kuraldır.

12- "Seviyeli" lafı pek çok ilişki biçimi için geçerliyen evlilik için söz konusu bile olamaz.

13- Seviyeli şeyler soğuk, donuk ve içi boştur. Evlilikte şahsiyetiniz, seviyemiz kuralızlık temelleri yıkamaz ama duvarlarda çatlaklar oluşur.

14- Çatlaklar da yidir çünkü içinden ışık sızar. ✨

Toplumumuzun halini sık sık şizofreniye benzetiriz. Keşke benzetilmeseydi! Tam duyulmamış olabilir. Tekrar söylüyorum, keşke benzetilmeseydi. Benzetilenlerin derini, aynı toplum içinde birbirine karşı durumların bir arada oluşunu vurgulamak olur. Bu da aslında şizofrenide değildi! Çoğul kişilik bozukluğunda görülür. Çoğul kişilik bozukluğu olan biri ile hiç karşılaştınız mı? Elinizde patlamış mısırla seyrettiğiniz horror filmlerindekilere kastetmiyorum. O sayılmaz. Söyleyeyim, ırsarsınız. Toplumumuzun hali bari çoğul kişilik bozukluğuna benzese. Zira arada da kişiliklerin belli bir tutarlılığı, elle tutulurluğu mevcuttur. Müstesna toplumumuz hiçbir şeye benzemiyor.

DELİSİNE HER GÜN AĞLAYAN MİLLET

Şizofreni nedir? Ortaokul, lise yıllarında bir bulut kümesinin içine düştüğünüzü düşünün. Ve bir daha da hiç çıkmadığınızı. O bulutun kesifliği azaldığı zamanlarda bile herkesle aranıza keskin bir sınır çektiğini, dışarıda akan hayata ancak o bulutun izin verdiği ölçüde iştirak edebildiğinizi düşünün. İssiz adada yaşasınız sorun yok. Ölüsüne bir gün, delisine her gün ağlayanların ülkesinde yaşıyorsunuz fakat.

Arkadaşlarımız okullarını bitirir, işlerini kurar, evlenir, çocuk çocuğu karışır. Siz allenizin biçare canıklığında bunların hiçbirini yapamaz, evden çıkmaz, kimselerle görüşmez olursunuz. Üstüne üstlük bir de yaşlanmaya başlarsınız üstünüzün yerde.

TAM SAYFA RÖPORTAJ

İşte bu nedenle bir dernek kurdum yıllar önce. Amaç şizofreniden mustarip kişilerin vebalı olmadığını, aksini ve iyi insanlar olduklarını, birlikte haklarını arayabileceklerini, kendileriyle ilgili onaygarları dayanaşma içinde ortadan kaldırmabileceklerini, iş bulup çalışabileceklerini kanıtlamak. Türkiye'de türünün ilk örneği bir oluşum. Tanıtım lazım, malum. Memleketin en çok satan gazetesinde çalışan bir arkadaşımın uzun bir söyleşi yaptım, tam sayfa yayımlanmak üzere. Metni üç kez düzelttim. Müsterihim, Gazeteyi aldım. Evet, tam sayfa çıkmış, fakat başlık korkunç: Deli Ozanlar Derneği. Sınır içinde gazeteci arkadaşları aradım. Yalnız girmeden önceki gece genel yayın yönetiminin aklına Ölü Ozanlar Derneği fliminin geldiğini ve baskıyı durdurup başlığı bu hale soktuğunu söyledi. Meşhur genel yayın yönetiminin Türk basınına ne hale soktuğunu bildiğim için, gene de uzur kurtulduğumu düşündüm.

"KURTAR BİZİ. PARASI NEYSE VERELİM"

Bu söyleşi sonrası olanları dört başlık altında izah edebiliriz:

1- Söyleşiye boşboğazlık edip: "Alucraların bile dayanaşma derneği var, sayıları milyon geçen şizofrenillerini neler olmasın?" demiştik. Uç, dört Alucralı, "Sen bizi şizofrenilerle bir mi tutuyorsun?" diyerek hastaneyi ben domyeye geldik. O gün hastanede olmadığımız için dayaktan kurtulduk.

2- Gazetede haberi gören en az altı yüz kişi aradı bir hafta içinde. Dörtte biri: "Bildğin bir yer varsa al yatır benim hastayı. Kurtar bizi. Parası neyse verelim" dedi.

Sado'nun tek bir kusuru var, aynı soruyu size günde yirmi kere, otuz kere, kırk kere, artık Allah ne verdiyse o kadar kere sorabiliriz. Dayanacaksınız...

SADO

Ölüsüne bir gün, delisine her gün ağlayanların ülkesinde yaşıyoruz.

2- Gazetede haberi gören en az altı yüz kişi aradı bir hafta içinde. Dörtte biri: "Bildğin bir yer varsa al yatır benim hastayı. Kurtar bizi. Parası neyse verelim" dedi.

3- Dörtte ikisi anlattıklarını hiç dinlemeden müayenahanem olup olmadığımı sordular.

4- Geriye kalan dörtte bir ile şizofreni meselesi için neler yapabileceğimizi konuşabildik sadece. Onlardan da ertesi gün derneği bir tek Sado geldi, anıysile.

ORTANIN EPEY SOLUNDA

O söyleşiden derneğe kalan en güzel hediye. Sado dediğine bakmayn Sadettin asıl adı. Karakucak güreşçileri gibi yağlı ve cüsseli. Ono diğerde yıklarlar kostaak kostaak yürür. İnce bığının altından eşikak Ortanın epey solunda. Yerel yönetimlerle ilgili

fikirlerini duysanız şaşır kalırsınız. Terzi Fikri idoduldu. Fakat tabii herhangisi bir görvele talip olamaz. Zira kronik şizofreni teşhisi almış! Ayrıca da rüsvet yemeyi bilmez.

SEKRETER SADO

Tek bir kusuru var, aynı soruyu size günde yirmi kere, otuz kere, kırk kere, artık Allah ne verdiyse o kadar kere sorabiliriz. Dayanacaksınız. Sado'yu derneğe sekreter yaptım. Dernekte çağ yap servis etmeye, telefonlara bakmaya, gelenlere derneğin amaçlarını, hedeflerini anlatmaya başladı. Kendi yaşamızla ağır bir şekilde kavramlaştıyız. Başığı yapan, destek olan yok. Kimsinin işin ucundan tuttuğu, taşın altına elini sokmaya niyetlendiği, sorumluluk almaya çalıştığı yok. Merak edip gelenlere bir saat dayanaşmadan, birliktelikten dem vuruyorsun, sessize dinleyp sırda kadeş basılıyorlar. Umuluta uğrayorsuz gene de.

YILLAR YILI

TEKRARLANAN SORULAR

Sado elektrik su, telefon paralarını yatırıyor, alışveriş yapıyor. Sonra da derneğin Gümmüşu'na bakan penceresinin kenarında tutturduğu sigarasının dumanları arasında kendi bulutundan bir çıkış yolu arıyor. Ve bu arada da soruyor: "Hastanede ki doktor bana prolinin işine ile akıneton verdi. Akınetonu acaba iki tane alsam baş ağrısı yapar mı?" Soruyu yüz yüze yap. Soruyor alşam evden telefonla arıyor. Bir kere, iki kere, yüz kere. "İki tane mi alsam, acaba bire mi insem, yoksa üçe mi çıksam?" Aldığı cevaba beş on dakika civarı tatmin oluyor. Sonra yenden. Yenden. Laf ola beri gele konuşurken birden sözü aynı yere getirip gene soruyor: "Akınetonu iki alıyorum. Bire ineyim mi? Yoksa üçe mi çıkarayım? Başağrım o zaman geçer mi? Prolinin işine..." Yıllar, yıllar böyle geçiyor.

"ELEKTRİK PARASI NE OLDU?"

Zaman içinde derneğe gelen giden düzgün insan sayısını arttı. Sado da artık derneğin eskisi oldu. Bir ara yabancı bilim adamlarının da katıldığı bir sempozyum düzenledik. Bakım arada anesinesi almış yanına, çevirmine de diğer yanına konuk bilim adamlarına dayanaşma o sorduruyor aynı soruyu. Çevirmine ne olduğunu anlatmadan Sado'nun bilim adamlarına söylediklerini çevirmeye çalışıyor. Uzaklatan ızlıyorum. Beni görünce gülip, "Bu gavurlar daha iyi bilir bunu" diye sesleniyor. "Ben Sado" diyorom sesli, "anımda satın beni!" Gülüyor. O kadrala kaba işi. Dernekte temizlik yapan yaşlı kadın hastamız bir gün "Bu Sado bana yanısıyor doktorum" demesini mi Sertçe uyardım. Uyardım onu yola getirdi diye düşündüyordum. Bir gün fark ettim ki, elektrik paraları odememmiş. Sado'yu çektim kenara, sordum nede odemediğini. Eğıld kulajına, "O paraya karıya gittim" dedi. Lağla söylemeye de bilmezler. Oysa milli hasletimizdir: "Hangi karıya?" demişşay gayrı ihtiyarı. "Karaköy dekin." dedi. Gülüyor. Sado'yu dedim, "Elektrik parasını öde. Adama hasta etme. Ben sana Karaköy yoluğnu arıyretten veririm. Zaten bir pezevenlikniğni yapımadığımı kalmıştı. O da oldu saydı." Gülüyor. Ben de gününümde bile Sado ile bu konuşmamızı hatırlayıp gülmüşmeye başlıyorum.

NERMIN MOLLAOĞLU

Gözleri

BOZORG ALEVİ (İRAN)

Diktatörlük yönetiminde içi kan ağlıyordu, özellikle de dönemin şairleri Şah'ı övüp her gün ona methiyeler düzerken ve devamlıyalakalık yaparken, kimse onun Şah'in tek bir resmini çizdiğine bile şahit olmamıştı.

Peşinden Gidiyorum

KRISZTIAN GRECSO
(MACARISTAN)

Fakat bu ot yığını nedense
başkaydı. Bir kere kaçırmaları
gerekmemişti, sonra sahibinin kim olduğunu
bilmiyorlardı. Bu yığını bir çocuk yapmıştı, bir çocuğun
emegini mahvetmişlerdi; kim olduğunu bilmedikleri
bir amancın değil. Ama samanın yeniden yalın, ara
avrat söver ama çabucak bitiren iğni. Küçük Balint
otları yığın yapmak için o kadar uğraşmıştı, günlerce
çalışmıştı çünkü babası yardım etmemişti. Baba
Balint "Yardımla edersem asla öğrenemezsin," demişti

Komünist Bir Kocakarıyım

DAN LUNGU (ROMANYA)

Simdi bu kadar yıllık evlilikten sonra, evlenmeye çok zor iksa olduğumu birak edebilirim. Zavalı! Tucu tirak ayri pesimideyib, ben ise onak çok zor karşalı veriyordum. Onu beğeniyordum o zamanlar için için; kendine bakan, partium kum biriydi. Espri yapıyordu ve sinemadaki filmlerden konusuyordu fakat otomobur bir yana vardı: Köylüydü. Ben bir şehirlisi istiyordum. Hayatında hiç yalnızlık yaşamamış biriydi. Aynı şehirliler gençler için bir davranış olarak kabul edilebilir. Yolda bir köy, yemine klorofore, alkalkatikanlar, fırlıydı. Onun köylü olduğunu kesinlikle biliyordum, ota arkadaşları söylemişti. O dönemde bir bekar yurtdnda kalyordum. Dikkatimi çekmek için her türlü davranışta bulunuyordum ve benim neder kayıtsız kaldığım anlaşılmıyordu. Yurda, odamıza geldiginden bayramdı. Herkes için mesrubat, dundurma ve tat getiriyordum. Benim için değil de, oylesine, kızları görmeye geliyordum birki yapıyordu.

Ücretsiz E

Mehmet Ali & Akşamsefası

Öfke yerini midemi yakan bir hayal kırıklığına bırakmıştı. Sinirim geçmiş, içime kapkara bir sıkıntı çökmüştü. Uçak düşse ne hoş olurdu...

KESİN DÖNÜŞ

K ulaklığında Pantera'nın Vulgar Display Of Power albümü son ses. Sevimsiz kalabalığı yararak uçagım kalkacağı kapıya yürüyordum. Walk şarkısının başlamasıyla iyice hızlandım. Birkaç kişiye yanlışlıkla omuz attım, birkaçına da devasa sırt çantamla çarptım. Higbirinden özür dilemedim. Sanki durursam, müziği kapatsam, başıma gelenleri idrak edersem üzüntümden yere yığılacaktım. Çanta bir yana, ben bir yana, yürüyen bandın akıntısına kapılarak hareketsiz.

Hiç uz kemedim, küçülen rakamları takip ederek beklemem gereken salonu buldum. Bir saat kadar rötar görünüyordu. Sırt çantamı koltuklardan birine bıraktım. Tuvalete gittim. Çıkmadan uzun uzun yüzümü yıkadım. Suratım bembeyazdı. Tuvaletin ışıklandırmasından mı? Değil sanki. Şimdiden bana yabancı görünen son bozukluklarla

makineden su aldım. Plastik şişeyi bir dikişte yarılardım.Yerimi tutan çantamı yere atıp koltuğa yığıldım. Pantera yerini Tom Waits'e, öfke midemi yakan bir hayal kırıklığına bırakmıştı. Sinirim geçmiş, içime kapkara bir sıkıntı çökmüştü. Uçak düşse ne hoş olurdu.

Havaleminin havasız beklemesi salondaki uykuya ve ziyetli ortamın sesansından sonra uykuya alındı. Devasa sırt çantamı yuğandırdı dolaba tıskırıp tokatlamaya yerleştim. Ne kitap aldım çantadan ne bir şey. Mal gibi oturmuş kalmış bekliyordum. Önemdi ki tokatladı ki beni çarpı kırdı. Bana ölümlü gibi gelen bu yolumculuk önümü keşifli yerine getirmişti. Sanki birader da içimderi uçağı binmedim.

Surekli etrafa bakıp gülsüyordum. Yanımdaki uykuya yarı yarıya uykuya yarı yarıya uykuya yarı yarıya bir diğirine bekleyiş isaret ediy. "Sıcık" diye fısıldadı. O anda göz açtım. Bana yalanlamış olduğunu fark edip utanı. Ana bapı gülsümlememe rahattı. Haklıydı. Bir bu eksikti. Yüzümü buruşturup iki yala salıdım. "Kesinlikle sıkı", der gibi.

Uçak havalandı. Bir daha geri dönmek üzere. Süratle küçülen küçük çehre baktım. Hem çalımış hem de oturma iznim iptal edilmişti. Bir gecede. Ne bir uyanı ne bir haber... Ülkeyi terk etmek gerekliyordu. Yok pahasına bitpazarnas sattığım eşyama, doğru düzgün vedalaşamadığım arkadaşlarıma... Müdavim olduğum market, kafe, park, bar, kahvaltıca, kaldırımlar... Hepsi içimde yükseliyordu.

bebek ağlaması yrttı. Yan sırada bebekti bu. O kadarcık şeyden bu kadar ses nasıl çıkıyordu? Susacağı şey gibiydi. Babasının düzensiz aralıklarla "ssssssssssss" Temesi ağlamadan daha huzursuzluk veriyordu. Sonra birden, hıçkırık içindeki bu kesik kesik ama yüksek perdeden çıkışlar beni sinirlendireceğine ya da rahatsız edeceğine hüznülenilmeye başla. Hatta her şey o kadar anı oldu ki kendimi sessizce ancak şiddetli bir biçimde sarılsarak ağlamak buldum. Kendime inanmıyordum. Kendime engel olamıyordum. Baba, arka bana "ssssssssssss" diye fısıldıyordu sanki.

Sonra bebek sakinleşti. Ben daha çok öleştim. Kendimi o kadar uzun tutmuş, o kadar fazla sıkıştım ki artık duramıyordum. Yumruğumu ısırarak hüngür hüngür ağılıyordum. Bebek tamamen susmuştu. Şimdi benim inlemelerim uçağın karanlığının içinde yankılanıyordu. Öndeki gençlerden biri dönüp baktı.

Dalga geçiyoruz zannetmiş olmalıydı. Şaşkın bir gülümseme vardı çünkü yüzünde. Gerçekten ağladığım anlaşıncı na düştüğünü yüzü belli etmeyen karmakarışık bir ifadeyle öñüne döndü. Hostes gelip baktı. Ne diyeceğini bilemedim tepemde dikildim. Ofkeden acımayla, şeffaktan kinmayla, iftirenmeden hak vermeye uzanan acıya bir repertuar vardı bol maykaya rağmen yorgun, görünen yüzünde "iyiyim, geçer bizzatın," der gibi el hareketleyle başından savdım. Emir alırken göz kayboldu. Beni duyan bebek de yeniden ağlamaya başlandı. Bebeğin babası da şaşkındı. Bir kucağımdaki yavrusuna, bir bana bakıyordu.

Çığlıklarımız birbirine karışarak ağlamaya devam ettik. Düet yapar gibi. Yerden kim bilir ne kadar yükseklikteki boğucu, daracık, zifiri karanlığın içinde. Uçak inene kadar birlikte hüngür hüngür, bağıra çağıra, sarsıla sarsıla, kimselere aldırmadan ağladık.

HAKAN BIÇAKCI

Mühteriyon: Haken Bıçakçı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

karanlığı aniden başlıyor

Adamızı sürekli toplamak zorunda olmamız gibi, kendimizi de sıklıkla toplamalıyız.

ODAM NEDEN SÜREKLİ DAĞILIYOR?

Günlük vaktinizin ne kadarını derleme, toplama ve tamir gibi işlere harcadığınız bir düşüncü. Sağcınız, dişiniz, yatağınız, odanız, ayakkabılarınız, takviminiz, işiniz, arkadaşlarınız... Her şey belli bir düzene sokmak için uğraşır duruyoruz. Kışıl benzin, çoğu kez kendine dağılıp kirlenen, paslan kumlarınca işler ve temiz halde tutmak üzere toplamak, temizlemek, parlatmak gibi işlere geçiyor.

TOPARLAMAK İÇİN SEN LAZIMSIN

Ortuma odanız veya üzerine çalıştığınız masanız, siz derleyip toplamazsanız sürekli dağılır. Hiçbir şey yapmazsa gerek yoktur. Dağılma kendiliğinden, kendi mantığı içerisinde, kendi kendine olur. En azından aldığınıza aldığınıza yere bırakmadan derli toplu hali muhafaza edemezsiniz. Emek ve zahmetle topladığınız, düzene soktuğunuz her şey kendi haline bırakınca zamanlar dağılıp, kirlenir, çürür veya paslanır.

EVRENSEL BİR KURAL

Bu sıkıntı sadece bize has bir dert değildir; evrenin temeli bir yasası olan entropi adlı prensibin sonucudur. Entropiye Türkçe karışık olarak "dağı" diyenler de var. Dağılma ile ilgili bir terim yani Evrenin her yerinde her türü maddenin tabii olduğu bu basit yasa, kendi haline bırakıldığında maddenin "en az enerjili ve en az düzenli" hale doğru kendiliğinden değişeceğini söyler. Parfüm şişesinin kapağını açtıktan bir süre sonra, şişede efendi efendi duran parfüm moleküllerinin yayılıp kokuyu masaların bu yündenleri. Parfüm molekülleri sürekli aynı yerde düzenli halde durkun devamlı titreşirler ve daha az bulundukları yerlere doğru kendiliklerinden dağılırlar. Sıkışık durumdaki insanları kendi başlarına bıraktığınızda daha geniş bir alana dağılarak rahatlamaları gibi. Dağılanları tekrar toplamak çoğu zaman zor, hatta imkansızdır. Mesela sıkılan diş macununu tekrar tüpe dolduramaz, kırılan yumurtanın içini tekrar kabuğuna aynı düzende yerleştiremezsiniz. Çünkü bu tür durumlarda eski düzenli hale dönüşün maliyeti karşılayabileceğimizden daha yüksektir.

ZAMAN ENTROPIYE DOĞRU AKAR

Belirli kanunu zamanın yönünü de belirler. Mesela tüpe gerişin geri giren diş macununa dair bir film izlerseniz bunun tersten oynatılan bir film olduğunu anlarsınız. Zira gerçek hayatta böyle bir şeyin mümkün olmadığını bilirsiniz. Zaman, yüksek entropi durumlarına doğru akar. Elmalar çürür, demirler paslanır, odalar dağılır...

CANILIK KURAL DIŞIDIR

Evrendeki tüm nesneler bu kurala tabidir. Önemli bir istisna: Canlı bedenlerimizi oluşturan madde, ömür müddetince entropiye direnir. Kesilen derimiz onarılır mesela; bedenin çoğu hücreyi sürekli yenilenir ve bunun gibi işler enerjimizin büyük bir kısmını harcar. Canlılık, dağılma yasasına direnmenin adıdır aslında. Yıyeceklerden elde ettiğimiz enerjinin büyük bir kısmını, bütün ömrümüz boyunca sarf bu direniş için harcarız. Yaşlandıkça, yahut hastalık gibi nedenlerle güçten düştükçe bu savasta başarımız sekteye uğrar; eğilmeye, buruşmaya, güçsüzlüğe meyilliz. Neticicede, canlılık bitince ne olur? Hepimiz testim oluruz ve kısa sürede bedenlerimizi giderir. Mehmet Ali & Akşamsefasi

YIKMAK KOLAY, YAPMAK ZOR

Bu kuralı fark ederseniz, yıkmamanı neden kolay ve inşa etmenin neden daha zor olduğunu hemen anlarsınız. Çaba harcamadan neden "insan kalamayacağımlar"ı kavrarız. "Öğrendiklerimi, tecrübelerimi bana yete" demeye başlarız. Kendimizi "rahat ve konforlu" hissettiğimiz zaman neden "raydan çıkmaya başlayacağımız" da aşkar olur. Zira biz de aslında aynı yasalara tabiyiz. Konfor ve rahatlık bu yüzden bizi zamanla "dağıtır". İnsan olmak yetmez; aynı bedenimiz gibi, insan kalmak için sürekli enerji sarf etmek durumundayız. Yoksa dağılırız; arzularımıza, dürtülerimize, tabiatın çağrısına direnemeyip dağılır ve yok oluruz.

ÇEKİDÜZEN

Velhasıl, adamızı sürekli toplamak zorunda olmamız gibi, kendimizi de sıklıkla toplamamız lazımdır. İngilizcede, fazla dağıtınca "Pull yourself together"; yani "kendine çekidüzen ver" dıyolar. Zira tabiat kanunları bizi ancak dağıtır. Derli toplu olmak ise ancak "hayata müşerref olmaya" bağlıdır. Buna dikkat etmedikçe "bu sene de" dağılmaya devam ederiz.

Mehmet Akif'ten yapalım sen alıntıyı:

Yıkmak insanlara yapmak gibi kıymet mi ver?

Onu en çolpa herifler deeminil becerir.
Sade sen gösterir 'işte budur kubbe' diye
iki katlainer jimdi Süleymaniye.

Ama gel kaldıralım dendi mi heyhat o zaman.
Bir Süleyman daha lazım yeniden birde Sinan.

HAİKU-MEY

gidersen git - de
asma gözlerini yâr
kuşlar göçüyor

bir taş daha koy
aşılmanın duvarın
gömül kendine

güzden bahara
öldü, irdildi dünya
sen uyanmadın

bir düş kaydı bak
eylemsiz hayallerin
karanlığına

meyilsiz gönül
saki olsa mey içmez
senin dilinden

sorgu dikenler
sıkıştırmış kızılı
bulbul feryatta

sırrına erdim
dokunsan solacaktı
mavi çiçekler

özlemin dill
bir ağılu bal imiş
yürek öldüren

YAZI İCABI

ETHEM BARAN, film icabı için
-biraz uzun-yazdı. Verdiği izin ile yazının
bir bölümünü takdim ediyoruz.

Yaz kış, soğukluğu denilen kara lastiklerden başkasını bulamayan bizim köylülerin aksine, filmlerdeki köylüler, yağmur yağ yokken, yaz günü deri çizmeler giyerlerdi. Bu köylülerin hangi köyde yaşadıklarını çok merak ediyordum içten içe.

Köyü ve köylüyü anlatan filmlerdeki adamlar bizim bildiğimiz köylüler e benzeriyordu bana göre. Boyunlarında fularları, sırtlarında yakası kürkülü kabanlarıyla köyün ortasında dolaşan köylülerdi bunlar. Yaz kış, soğukluğu denilen kara lastiklerden başkasını bulamayan bizim köylülerin aksine, bu köylüler, yağmur yağ yokken, yaz günü deri çizmeler giyerlerdi. Uzun favorileri ve saçları kasketlerinin altından fıskıran bu köylülerin hangi köyde yaşadıklarını da çok merak ediyordum içten içe.

Benim bildiğim köylülerden zengin olanı zaten yoktu da, azıcık hali vakti yerinde olanların biri kalyaferinden paralı oldukları anlaşılırdı. Köylü köylüydü yani. Durumu iyi olanı da, kötüsü de...

Köylü filmlerini seviyordum sevmesime ama yemek yerken kaşığı künk sapı gibi tutmaları çok muştu, kimi taklit ettiklerini, bu tür insanların hangi yörede yaşadıklarını, aslında merak ettiğim için değil sinirlendiğim için soruyordum arkadaşlarıma. Kaşığı çok gibi tutmak da neyin nesiydi? (Bugün bile hâlâ, yoksulları kaşığı öyle tutarken gösteriyorlar filmlerde.)

Bir de ellerinde kocaman bir but, ağızlarından dikce saça yerdı bazıları, üstüne de kalles kalles gülerlerdi. Millette dalga geçiyorlardı galiba ama olacaktı o kadar, ne de olsa filmin kötü adamlarıydı onlar.

Neredeyse bütün filmlerde adamlara buş bavalı taşıyorlardı. Açık seçik belliydi işte bavalın boş olduğu. Herifler daha artistik dursunlar diye mi ellerine boş bavalı verip yurütüyorlardı, işte bunu bir türlü anlamıyordum. (Hâlâ anlamıyorum: Günümüzdeki film ve dizilerde de, bakyorum, kız ya da oğlan elindeki bavalı çocuk oynacağı gibi rahat rahat sallayarak dolanıp duruyor. Sinemacı bir arkadaşım sormuştu bunun sebebini; bu da sorulur mu dercesine küçümseyerek bakmıştı yüzüme ve tabii ki cevap vermemişti.)

Sonra filmin birinden bir araba sesi geldi. Arabaya birlikte, Araba daha hızlanmamışken de, Mehmet Ali & Akşemsarı

sesi, hızla giden bir arabanın sesine benziyordu. Kendini işine öyle bir kapırıyordu ki bu ses, arabanın yaşayışını durduğunu geç fark edip kendinden utanarak aniden yok oluyordu ortadan.

Daha küçük yaşlardan izlediğimiz Yumurcak, Sezerick, Ömerick gibi filmlerdeki bizimle aynı yaşlarda olan bu çocukların saçlarına gıcık olurduk. Saçlarımız üç numaraya vurulmuştu bizim, onlar gibi saç uzmamaya niyetlensek önce evde paparayı yerdik; bit düşerdi saçlarımız, görülmüş şey miydi? Sonra okulun kapısından içeri adım attırmazlardı. Müdür ya da yardımcısı, elindeki tıraş makinesiyle boydan boya bir tren yolu açardı kafamızın ortasında.

Doktorların eve gelmesine de akıl erdiremezdik. Kim bilir kaç para alıyorlardı eve gelince.

Oyuncuların köylü gibi konuşmaya çalışmaları komiğimizde giderdi. Bir de halay sahnelerinde folklor ekibinin oynaması...

Filmlerin çoğu, ne anlama geldiğini bilmediğimiz ama bizim girebildiğimiz "umuma" oymardı, haftada bir gün de "bayanlara". Yedi sekiz yaşlarındayken annelerle Yılmaz Güney'in "Umut" filmine gittiğimiz hatırlıyorum. Evde günlerce konuşulmuştu. Bizim de at

Arkadaşımız Perihan Savaş'a âşıktı. Yengemiz olduğu için ona başka gözle bakmayacaktık.

arabacılığıyla geçinen komşularımız vardı, defneci tanıdıklarımız.

Bizden birkaç yaş büyük ama yan yana geldiğimizde bizden küçük gösteren bir arkadaşımız Perihan Savaş'a âşıktı. Biz yakışıklı "artistlerin" kartpostallarını biriktirirken, o, Perihan Savaş'ın kileri gezdirirdi defterlerin, kitapların arasında. Yengemiz olduğu için ona başka gözle bakmayacaktık. Bakan yanardı. Hem yakışmazdı da zaten. Ama filmlerde yengimiz elin heriflerine âşık oluyordu, yakınlaşıyorlardı, sonrasında da olanlar oluyordu doğal olarak. Bunu dile getiren ve dalga geçen bir arkadaşımızla kavgaya etmişti o arkadaşımız. Seks filmleri furyası başladığında da Arzu Okay'a âşık olmuştu. Bunu bilenerin diline düşmekte gecikmemişti tabii.

Bunları, o zamanlar, henüz çocuk ya da ergenken mi düşünüyordum, yoksa şimdi mi karıştırıyorum. "Yazi icabı" böyle oluyor demek ki...

Siz en acımasız ve en güçlü olanın, en kalın çerçeveli vitrine tıktığı şeyleri gerçek olarak yaşamaya devam ededurun. Ben, kendi küçük ve zararsız yanlışlarımla sarhoş olacağım.

BENİM GÜZEL HATALARIM

Beethoven, arkadaşşıyla aşkım gezintisine çıkmış, Berlin sokaklarında dolaşırken bir evin önünde kendi bestelerinden birinin çalınmakta olduğunu duyunca durup dinlemeye başlamış. Zor bir parça olmasına rağmen piyanoyu çalan kişi bir parça başarıyla geldikten sonra ansızın çalmayı kesmiş. "Buradan sonrası yapıyorumur işte. Keşke usta olsa da o devam etseydi" diye yakınlıkken Beethoven, arkadaşşıyı çektiyerek evin kapısını çalmış. Burası yoksul bir kundura tamircisinin eviyim. Büyük usta kapıda dikilirken, "Özür dilerim sözlerinize kulak misafiri oldum az önce, izin verirsiniz o şarkının devamını çalarım size" demiş.

"Teşekkür ederim ama bu piyano çok harap ve notalar da yok, çalamazsınız" diye cevaplamış genç kız onu.

Biraz yaklaşıncı kızın kör olduğunu fark etmiş. "İyi de siz nasıl çalışıyorsunuz peki?" demiş Beethoven.

"Eski evimin yanında bir müzik hocası vardı, o çalınca ben ezberledim, notaya ihtiyaç duymuyorum" demiş kör kız.

Beethoven oturup o parçayı baştan sona çalınca kör kız onu tanımış. Öyle bir performansı Beethoven'dan başkasının sergileyebilmesine imkan yokmuş çünkü. Kız ve annesi aziz konuklarını layığıyla ağırlamak için çokuyula çalamaktayken, Beethoven kızı döyüp, "Senin için ne yapabiliriz?" diye sormuş. "Benim her şeyim var. Yalnız..." diye, bir an tereddüt ettikten sonra kör kız cesareti toplayıp şöyle sürdürmüş cümlesini: "Doğuştan körüm ve bu durum benim için büyük sıkıntı değil. Aklağın içinde bu dünyanın bir benzerini kurdum, belki daha bile güzeldir benim hayalimdeki dünya. Senin bestelerini çalarken de orada geziniyorum. Anlayacağın her şeyi var ama bir tek şeyi canlandıramıyorum arkadaş ve bu beni çok üzüyor."

"Nedir o?" demiş Beethoven.

"Gökyüzünde aslı dev bir küreden söz ediyorlar. Geceleri ışık yayıyor. Ne kadar güzeldir kim bilir! Onu bir türlü hayal edemiyorum işte."

"Ay ışığı ni merak ediyorsun güzel kız? Gel sana onu anlatayım" demiş Beethoven. Hemen ınlı Ay ışığı Sonatı'nı çalmış. Kundura tamircisinin kızı mutluktan ağlariken büyük besteci evden çıkmış ve dostuna demiş ki: "Çabuk yürü, bestelediğim o sonatı hemen notaya dökmek lazım, yoksa unutaçağım."

İşığı Sonatı'nı uzun yıllar bir müzik parçası gibi değil, şirin bir anıyı hatırlar gibi dinledim. Bu hikâyeyi öğrendikten sonra daha çok sevdim onu. Yanılmadığımı anlaştım. Dünyayı kendi rüyalarında yaratan kör bir kızın işığı duyduğunu son işığı veren o mühiş bestesinin hikâyesini herkeş yadına ve galiba elimde olmadan her anlaştım da biraz da katkıda bulundum.

Büyük bir bestecinin, fakir ve kör bir kız nasıl cömertçe şefkatini sunduğunu her seferinde biraz daha ballandırarak anlatırm arkadaşlarıma. Sevdığım her şeyi sevdiğim herkesle paylaşma hastalığım vardır ki bazen beni gülünç düşürür. Olsun,

Gülünç olmak bencil olmandan iyidir.

gülünç olmak bencil olmandan iyidir. İyidir de, bir gün hiç yapmadığım bir şey yaptım ve yeni tanıştığım Adem isimli abiye bu Ay ışığı Sonatı'nı hikâyesini anlatıverdim. Halk ettim. Adem abi dik dik suratına baktı ve "Şu anlatığın saçmalığın gerçek olduğunu düşünüyorsun değil mi?" dedi. Ona alayla güldüm

Beni susturdu ve şunu anlattı: "O parçanın gerçek adı

"Aylışığı Sonatı" değil "Quasi una fantasia"dır. Fakir bir kundura tamircisinin kör kızına değil, Beethoven'ın öğrencilerinden Kontes Giulietta Guicciardi'ye ithaf edilmiştir. Besteci, Kontes'e aşıkmiş ve evlenmek teklif etmiş, hatta kız da kabul etmiş ama babası "Benim çalgıya verecek kızım yok" yapmış ve evlenmek sağlamış. Zavallı sona, Beethoven'ın sonraki yıllarda nefret ettiği bir parçaya dönüşmüş ve ihmal edilmiş. Kötu hatıralarını çağırştırıyor için olsa gerek... Ona sonraki yıllarda "Ay ışığı Sonatı" adını veren kişi, Ludwig Reichst'dir. 1836 yılında ınlı müzik eleştirmeni şarkının kendisine Lucerne Gölü'nde yansyan ay ışığını hatırlattığını söyleyerek bu ismi vermiş."

Ben bu gerçeği öğrenmek istiyor muydum be Adem abi? Şimdi nasıl unutaacağım bütün bunları? Çatısı ama, loş bir odada, pencereden süzülen ay ışının altında, buruk bir gülümsemeyle o besteyi çalarak, masum karanlığın kalbine kurduğu kırılğan dünyadaki son eksik parçayı dillendiren bir kız düşünmek ne kadar zor artık. Bak cümlesini kurmak bile soluğumu kest! Bizim cılız ve tirek hatalarımızın kime ne zararı var Adem abi? Gerçek ne simdi, bir kontese aşık olup evlenememek mi? Al senin olsun Adem abi, bizi şenlendiren o kadar az şey kaldı ki, kanmak istediğimiz rüyalarından uzak dur. Hatta şöyle yapalım, biz hiç tanışmamış olalım. Bırak, gözü kapalı inanalım o ezginin içinde ay ışığının saklandığına. Bir şarkının gerçekle ne ilgisi olabilir? Üzerinde uzlaşılmış bir ihtimalin, yani gerçeğin şarkıma ne katkısı olabilir?

Bizi ayıtan yanlışlarımız vardır Adem abi. Bu kasvetli zamanlarda bir nefes gibi ferahlatan galatlar. Uzak zamanlarda ay ışığı hayal eden insanları hayal etme kudretimiz var. Onlar olmanın da yapılabileceği ama yanılmanın o muazzam eserinden, edebiyattan mahrum kalırsınız. Adem abi sen hiç masal dinledim mi çocukken? Sevdğin birinin anladığı masal... Birini ne kadar çok seversen onun anladığı masala inanmam o kadar kolay olur, bunu bir düşün. Koskoca Beethoven'ın yalanına mı inanayım yoksa senin gerçeğine mi? Bak bizim yanlışımız lokum gibi, senin gerçeğin taş...

Güven bana, bazı hatalar, surlarımızın bekçileridir. Bazen gerçekler sahteçarlığın gece makyajı... Anladım mı Adem abi? Tanımadıysanız iptal ediyorum simdi izninle. Kendi küçük ve zararsız yanlışlarımla sarhoş olacağım. Siz en acımasız ve en güçlü olanın, en kalın çerçeveli vitrine tıktığı şeyleri gerçek olarak yaşamaya devam ededurun. Benim dünyam birbirine dokunacak kadar yakın aç parantez ve kapa parantezden oluşur. Ortasına küçük bir nefes girer. Bir de kırık bir hicricilik... Kontesmiş!.. He canım, he... ✨

AHMET ERHAN

Adana Demirspor: Ahmet Erhan, efsanevi Adana Demirspor'un genç takımında sol açık oynadı. Fatih Terim ile aynı yıllarda. Ciddi bir sakatlık geçirince futbolu bıraktı.

Büyük Ekspres: Ankara'da, Sakarya Caddesi'nde hep birlikte yıllarca bir içtiğimiz yer. En çok Ahmet içti, şirini de o yadı; "Büyük Ekspres Kuşağı" nı övdü.

Changir: Ankara-İstanbul Karatenu, Ahmet'i de 5 Nisan 2001'de Bostancı'ya getirdi. Bir süre Changir'de oturdu. "Changir Miyavlaması" şirini yazdı.

Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi: (Ekim 1997) Siyasi olarak en sert şirlerinden yer aldığı kitap: "Türk olmak, Plaza de Mayo'yu kıskanmak demektr".

Deniz: Biricik oğlu, Ahmet Deniz. Deniz *Unutma Adını* (1992) kitabında: "Oğlum unutmama adını! Hep içti olacak boynun" göndermesiyle "İlik Vayset" i'nı yazdı.

Erhan: Yakınları Erhan adıyla çağırır. "Erhan Boksurtu! Ahmet Erhan'ı Yargılıyor" şirini 1999'da doğum günü olan 8 Şubat'ta yazdı: "Ahmet Erhan! pis alkolik! seni köprüaltılarında çocuk yetiştirirken yakaladım! sokak köpeklerinin ağzına biberon dayarken..."

Filinta Önal: Şairin mezarı olan Akdeniz heykeli yapan heykeltıraş, Ahmed Arif'in oğlu. Heykel kayık biçiminde ve burnunda "Ülkem: Akdeniz" yazıyor.

GSM: 2001'de GSM'ye şir yazmış: "Aldım bir GSM, yalnızlığımıza geldik...Yalnızlık, çekil anadın! Evet ben, Ahmet Erhan! Numara doğru da, adam yanlış".

Ê: "Acının son şairiyim ben! Ne övücüm var bunda, ne bir utancam." ("Acının Son Şairi" şirlerinden)

"Hayat: asla 'gri' değildir" yazısı bu cümleyle biter: "Burası Türkiye adamım, beni bir yorgunluk kahvesi getsin..." (2001)

"İssiz Gölüm": "İssiz gönlümü! Hayatın elyazısı yemini/Ki gelen giden sende ağlar/En sonunda/Kendine gömüldün". (Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi'nden, 1997)

İncesu: Ankara'da oturduğu semt. "İncesulu şair Ahmet Erhan/Ben bir daha bu evden çıkmam/Biktım göçebelikten/Her yürüyüşümdede sanki heybem eksiklidir".

James Dean: Birkaç şir yazdı onun için: "James Dean diye bir çocuk/Butün kapları yalnızlığa açtı...Kardeşim olacak yastalJames, dünya o eski dünya..."

Köpek Yılları: 1988'de yayımladığı tek hikaye kitabı.

Lir Yılları: Yazarın *Ufuk Çığışı* ve *Akdeniz Lirikleri*'ni 1982'de Ankara'da kurduğu *Yeni Yıllar* yayınevinde yayımladı. *Deniz* şiirlerini

buradan yayımlıyacaktı, bir de dergi çıkaracaktı, adı Lir. Olmadı.

Mersin: Çocukluğunun geçtiği kent. Mersin onun şirleriyle daha güzel: "Göğün bittiği yerde Mersin başlayabilir/Bir kuşun kanat vurduğunda gelir mutluluk".

"Nirvana": "Kazdım soluğuma ömrümün aynasını/Gördüm ki yalnızım, Adıyatik'ten Çın Seddi'ne kadar" dizeleriyle başlayıp, "Nirvana'ya ulaşmama henüz doğlar var..." dizisiyle biten şir. (1994)

"Oğul": Erhan'ın ve Türkçenin en güzel şirlerinden: "Anne ben geldim, ağdaki balık! Bardaktaki su kadar umarsızım/Dizelerin duyuru bu başım koyacak/Anne ben geldim, oğlum, hayırsızın..." (1982)

Ölüm Nedeni: Bilinmiyor: "Ölüm nedenlerinin de bilineceği günler için" diye imzalamış. "Yasamdan başka ölüm yoktur" diyor. (1988)

"Portakal": Ağacının Altında: Akdeniz Lirikleri'nden Lorca'yı hatırlatan güneşli bir şir: "Portakal ağacının altında, Juyuyan güzel çocuk/vursun oynayıp senin başına".

Resimli "Ahmetler" **Tarihi:** Babası, oğlu ve kendisi için "Uç Ahmetler Divanı": "Teshib bende koptu, elim sendedir" diyor oğlu Ahmet Deniz'e. (2001)

Sahibinden Satılık: Silivri-Beylikdüzü'nde yazdığı kitap, 2008. "Üçe beşe bakmam/hasarlı bir hayat-1958 model/sahibinden satılık.../Alacaksan/Al,

artık..."

"Şair": dünya sana küsmüş diyorlar/sen başımaazken kendinle bilelher varlık beyninin bir uzantısı olsa neye yarar/çıngırından çınış bu evrenden" (Zeytin Ağacı, 1984)

"Timurlenk": Arkadaşımız Timur Danış'a yazdığı şir: "Çünkü yürümek her şayide/Gitmek ve dönmekler yazının ucu bucağı/Ayakların üç misli daha karıncalandı/Dedin, az sonra Timur gelir..." (1989)

"Uzun": Bir Şirin Son Dizileri: İlk kitabı *Alacakaranlıktaki Ülke*'den (1981): "Beynimde yaralı bir arcar böceği var/Tek dileği, birtürkü daha söyleyip ölmek."

Üzgünlük: Erken yitirdiğimiz şair arkadaşımız Azer Yaran için yazdığı "Bağlar Gazeli": "Sılam yitirdiğim yollarıdedit/İvama gurbette."

Votka: Erhan'ın en sevdiği içki: "Devrimciyim, sarhoşum, yalnızım."

Yasamın Ufuk Çığışı: (1982) "Yasamın ufuk çizgisindeyim/Ölümle dirimin birleştiği/Bir kaç noktada/Uzun ve bir o kadar da acılı Bir ömrün önsözünü bitirdim."

Zeytin Ağacı: (1984) "Orada bir zeytin ağacı/Her yıl yazın başında çiçekler otların arasına/Her sabah koynunda güneş sallıyor..."

LEKE OYUNLARI

Cemil Cahit Yavuz

Kamufleaj

Kağıt tüketimi

Özgüven

Zor pazil

Ekonomik vaatler

BURSA 16.

KITAP FUARI

kitapfuari

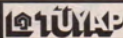

bursakitapfuari

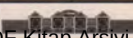
www.bursakitapfuari.com

17 - 25 MART 2018

Ziyaret Saatleri: 10.00 - 19.30 (25 MART 2018, 10.00 - 19.00)

BURSA

TÜYAP BURSA ULUSLARARASI FUAR VE KONGRE MERKEZİ

Fuarına Mah. Fırat Cad. 25/1 16250, Osmangazi / Bursa

BU FUAR S174 SAYILI KANUN GEREĞİNCE TOBB (TÜRKİYE ODALAR VE BORSALAR BİRLİĞİ) DENETİMİNDE DÜZENLENMEKTEDİR

Mehmet Ali & Akşamsefası

Rüyalar, rüzgârlar, kışlar, kediler ve karşılıksız aşkları okurken, bir taraftan kaybettüğümüz nefis Türkçe'yi tatmaktan mest olacaksınız.

YAZININ BÜYÜLÜ GÜCÜ

ÇARESİZ BÜYÜCÜLER

Alto ciltlık Avrupa'da Büyü ve Büyücülük adlı eserini ilk bölümünde Antik Yunan ve Doğu-Batı Roma'nın mezarlıkları, yeraltı tapnakları, su kenarları ve kuyularına giriyorum. Bu akademik çalışmada 1600 levha ve voodoo büyüleri incelenmiş. İnsanların temel olarak aşk, intokam, korunma ve adalet namına büyü yaptığını saptanmış. Genellikle huursuz ya da vakıtlar gitmiş/yenisi ruhların mezarlarına birkölümüne büyüler. Ölmüş bekar erkek kabirleri ve harp meydanları da tercih edilmiş zira bu ruhların intikamını iftice dolayması daha olasıymış. Yazının büyüleri bir gücü olduğuna inanılan zamanlarda dua ve beddualar çivilerle kazınırmış. Avukatların dili tutulmuş diye yapılan büyülerden kontrolden çıkmış dıranları dizginlemeye yönelik beddualara kadar, kötülüğün karşısında insanlığın büyük çaresizliğinin değişmediğini görüyorum. Sizleri M.S. 1. yüzyıldaki Sicilyalı bir hırsızla ilgili yazılmış dua ile baş başa bırakıyorum: "Ey Tanrıcım, ... defet. Eğer bana adalet bahşedersen, gümüşten bir dal yapacağım, eğer on insan soyundan defedersen." Amin.

Eski Yunan ve Roma'da Büyü ve Büyücülük
Bengt Ankarlof, Stuart Clark
Arkeoloji ve Sanat Yay.

ALMAN FELSEFESİ BİLEN ROMANCI: SAFİYE EROL

"Edebiyat tarihimizin bir başka adı 'nankörlük tarihi' olabilir" demiş Selim İleri, Safiye Erol'u ya ederken. Doğru ya, kaçmaz bu entelektüel kadını tanıyord. "çirğedenler" romanlarını hatırlıyoruz! Safiye Erol 1902 yılında Üsküdar'da doğmuş, Fransız mürebbeyle büyümiş. 15 yaşında Almanya'ya gönderilmiş. Münih Üniversitesi'nde

edebiyat eğitimi aldıktan sonra doktorasını Şarkîye bölümünde Arap çirkeleri üzerine yazıp memleketine geri dönmüş. Roman kahramanlarını yargılamadan resmetmiş Doğu ve Batı'yı bu denli kompleksiz harmanlayan nadir yazarlarımızdan. Schopenhauer ve Nietzsche üzerinden Alman felsefesinde hâkimiyetini sergileyip aynı anda Kenan Rifai'yi mercek altına alarak İslam felsefesini deşebilen biri. İbnu kitapta 1922'den 1964'e kadar kalemediği makalelerinde ne kadar deruni, meraklı ve narin olduğunu anlıyoruz. Rüyalar, rüzgârlar, kışlar, kediler ve karşılıksız aşkları okurken, bir taraftan kaybettüğümüz nefis Türkçe'yi tatmaktan mest olacak bir taraftan Kadıköy'nün Roman'ındaki gibi İstanbul'da bir sergüzeşte çıkmının keyfine varacaksınız.

Makaleler, Safiye Erol, Kubbealtı Neşriyat

AĞAÇLAR DA SEVER

Ağaçların konuştuğunu, ağk olabildiğini, koku ve tat aldığını söylesem Alice'in harikalar diyarından bahsettiğimi sanabilirsiniz. Oysa Peter Wohlleben, kurgu değil bilim yoluyla bizlere ağaçların gizli dünyasının perdesini aralamış. Ve bunu "ağaçlara fısıldayan" Kızılderili bilge kıvamında değil duygusalıktan uzak, sade bir şekilde yapmış. Kimse Almanya'da bir korucunun kitabının bir sene boyunca bestseller olması beklemiyordu. Fakat kitap o kadar iyi ki sadece doğaseverleri değil herkesi etkisine almış. Wohlleben ağaçların bizden çok da farklı olduğunu, kimilerinin kabile gibi yaşayıp birbirlerini kolladığını (kayın), kimilerinin yalnız kurt olduğunu (söğüt), şehir ağaçlarını ise sokak çocukları gibi "köksüz" olduğunu anlatmış. Ağaçlar, Wohlleben'in tabiriyle "wood wide web" sistemiyle birbirlerine bağlı. Bir ağacın ihtiyaç varsa diğerleri kökler ve mantarlar vasıtasıyla yardıma koşuyor. Kimi ağaçların kökleri birbirleriyle o kadar iç içe ki, hayatını birlikte geçirmiş yaşlı kumrular gibi biri ölür ölmüş diğeri de can veriyor. Kitabı okuduktan sonra ağaçların rahatını kaçırırken bir daha düşünceğiniz,

her ağacın bir kökleri ve kökleri hissettiğini düşünün. Ağaçların Gizli Yaşamı, Peter Wohlleben, Kitap Kurdu Yay. 2017

MUTFAK, EVİN KARA KUTUSUDUR

451

Öyle bir hâle geldi ki dünya artık, nezâket fırsatlarına vakit kazandırın bir defo sadece!

452

Hani "Öylesine aradım" diyor ya; aslında, kendine innağın için bir şahit arıyor telefandaki o ses.

453

Başkalarını çok kolay, kendimi zor affediyorum. Bir tek kendine zâlim olabilenler, anlaşıp beni.

454

Mutsuz olmak, kalbi güzel olan için bisiklete binmek gibidir. Bir sebep doğmaya görsün, hemen hatırlar!

455

Düzen, âdil değil artık. Aynı anda hem haklı hem kahraman olamıyor insan.

456

Ara taş gibi insanlar var. Tek başına cızır, sağındaki solundakıyla kudretli ve işe yarar.

457

İyiler az! İşte tam da bu yüzden ömürleri herkesinkinden uzun olmalı! Sayıları artmıyor, bari vakideni geniş olsun.

458

Birinin dediğini, diğerinin kontrol ettiği yerde; samimiyet gider, tâtirsiriz bir kurgınlık kalır baki.

459

Çabuk unutmak da şâibeli, çabuk alışmak da. Orada duruyor işte geçmişimiz, kendimizin orta yerinde!

460

Her şeyde duyduğum şeylere itibar etmem. Çünkü bir evin kara kutusu mutfağdır.

Sırça fanusun içinde
ölü bir bebek gibi
tıkılıp kalan insan için
dünya kötü bir rüyadır.

Hiç çiçek istemedim, tek istediğim
Uzanmak, avuçlarım açık ve içim hepten boş.

Bir gülücük düştü çimene.
Telifisi imkansız!

Bir gölgedir aşk,
Nasıl da yalan söyler
ve ağlarsın ardından.

Nefret ettiğim bir şey varsa,
o da insanların kendinizi berbat hissettiğinizin
bildikleri halde neşeyle hatırlarını sorup
"iyiyim," demenizi beklemedir.

Çimen uçlarından daha yukarıda hayat yok,
Ya da koyun yüreklerinden, üstelik rüzgâr
Kader gibi yağar, tek yöne

Günbatımlarının mezaliminden
canım öyle yandı ki,
Köklerime dek bir meşale gibi
alevler içindeyim

Sana benzerdi ay, gülümseyeydi
Güzel bir şeyle tam aynı izlenimi
Bırakıyorsun, ama yıkıp yok edici.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

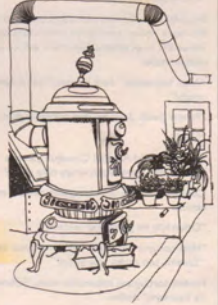
Uyandığın bu acı senin değil.
Ah, nasıl isterdim şefkate inanmayı.

Senin tehlikelerin sevgilim
saymakla bitmez.

Bendeki resminde
Karatahtanın önünde duruyorsun
baba,
(...)
Küçücük kan kırmızı kalbimi
İkiye bölen sensin.
Daha on yaşımıdaydım seni
gömdüklerinde.
Yirmimde ölmek istedim
Sana dönmek, sana dönmek istedim.

Bir kadın olacağım yine, yüzümde tebessümle.
Otuzumdayım daha.
Kedi gibi dokuz canım var hem de.

İşte sen de geliyorsun,
elinde bir fincan çay
Buhardan bir çelenk içinde.
Bu kan fıskiyesi şiirdir şiir,
Hiçbir şey durduramaz onu.
Sen bana iki çocuk uzatıyorsun, iki gül.

Yemekten sonra, anneme komşuya gideceğimi söyleyerek uzun süre dışarıda saklandım. Annem tuvalete çıktığı anda da salona girerek divanın altına saklandım. Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum...

KAYGAN ZEMİN

Bütün olay, akşam yemeğinde babamın anneme, "Erdal! çok çirkin bir yerde gördüm," demesiyle başladı.

Annem, "Nerede gördün?" diye sordu merakla.

"Geneleve girerken."

Sessizlik oldu. Ben ayranından içerken bana baktılar. Ben bana neden baktıklarını anlamadım tabii. Annemler olayı anlamadığını fark edince konuşmaya devam ettiler.

"Allah kahretsin!" dedi annem, "Ne işi varmış orada!"

"Pancar pezik değil mi, diye sormaya gitmiş."

"Ney?"

"Ne işi olacak? Allaah! Çocuğun yanında konuşurmu ben! İnsan oraya niye gider?"

Çocuğun yanında konuşmayalım dediler ama devam ettiler.

"Onun için mi gitmiş gerçekten?"

"Hâlâ soruyor ya!" dedi babam ve bana baktı.

"Yavrum, sen parka niye gittin?"

Neden sorduğunu anlamadım ama, "Sallanmaya. Bir de kaymaya," dedim.

Babam anneme, gördün mü, der gibi baktı. Annemin gözleri doldu.

"Ne yapacağız Metin?"

"Valla ben konuşursam ayıp olur. Bence dayını çağır."

"Dayını dinler mi?"

"Dinler dinler. Dayını sever. Ben yemekten sonra kahveye gideceğim, dayını alır gelirim. Sen Erdal gelince ara bizi!"

Dayım dayısı, dayımla konuşacak. Ne konuşacak bilmiyorum.

Annem, "Çocuğun yanında konuşmayın sakın!" dedi. Merakım büsbütün arttı.

Yemekten sonra, anneme komşuya gideceğimi söyleyerek uzun süre dışarıda saklandım. Annem tuvalete çıktığı anda da salona girerek divanın altına saklandım. Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum ama konuşmaya başladıklarında Erdal dayımın, dayımın dayısına, yani büyük dayıma,

"Olur mu ya öyle şey? Kim uydurdu onu?" diye sesini yükseltti.

"Uydurma değil yeğenim, enişten görmüş," diye büyük dayım.

Önce bir sessizlik oldu.

"Ablan da biliyor, yengen de, boşuna bakma!" diye kızdı.

Demek ki büyük dayım karısıyla gelmişti. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra büyük dayım devam etti:

"Oğlum, salak oğlum, manyak oğlum, sen artık o yaşları geçtin. Ayıp yahu! Bir yabancısı görse, ne diyeceğin ben? Nasıl bakacağım yüzüne? Ayıp yahu! Kendini düşünmüyorsan, beni düşün! Dayımın lan ben senin! Bir sürü bürokrata iş yapıyorsun! Memlekette bir ağır işim var!"

"Ya dayı, ele ne! Boşanmış adamım ya!"

"Bağırma lan! İyî, bekarsın diye gel bizi de... Tövbe tövbe..."

"Dayı!"

"Yalan mı lan? Bağırma adam! Yemin ederim hayatımda yapmadığım şeyi yapar, kafanı kırarım senin ha! Bu yaşa kadar babalık yaptım size! Bir kere olsun vurmaya boş ver, sesini yükseltsin mi? Ama doverim!"

Anneme babamı büyük dayım büsbütmüştü. Ben dedemle nenemi hiç görmedim.

"Zekiye," dedi anneme, "yengeni de al, siz biraz mutfakta oturun. Biz yeğenimle erkekler keşke konuşalım."

Annemle yengimin gittiğini kapının kapanma sesi gelince anladım.

Büyük dayım, "Ulan eşekoğuşek!" dedi, "Ablanın, yenginin yanında abuk sabuk konuşuyorsun ben! Biz de erkekçe oğlum, anlarız halden. Ama ne demişler? Sarımsağı nerede yediysen, ağzını da oraya kokut. Madem böyle bir bok yedin, kimse duymasın bari... Tamam mı?"

Dayımın titreşim sesi geldi, "Tamam dayı!"

"Aferin," dedi büyük dayım, "Yalnız sana da kızdım damat!" dedi büyük dayım. Damat dediği babamdı. "Yemeyiş içmeyiş karına yetiştirmişsin! Edep yahu! Halden bilmez! Gel bana söyle! Erdal'ın kendisine söyle. Neden..." diye devam ederken birden sustu. Kısır bir an sessizlik oldu. "Bir dakka ya," dedi ardından, "sen nasıl gördün ki Erdal'ı? Senin ne işin vardı orada?"

Bu kez ölüm sessizliği kapladı evi.

Demek ki babam da sarımsak yemiş. ✱

**Sarımsağı
nerede yediysen,
ağzını da oraya
kokut.**

Türke'nin en kısa isimli şiirlerini yazan Behçet Necatigil, kendisine varmak adına, Türk şiirinin dönemlerinden "tegetle" geçmiştir. Toplumcu, Garip, İl.Yeni içinde görünmesi bundandır. Hepsini içerir ancak tek başına hiçbirisi değildir.

NECATİGİL'İN GEÇİŞİ

Behçet Necatigil şiirini "bir yükselik korkusu" olarak değerlendiren İlhan Berk. Bu yorum üzerine hiçbir yeterine gidilmediğini düşünerim hep. Sanki, "Rahmetbana yerden yâğı" demesi gibi bir seziş var bu ifadede. Herkesin üst perdenin yareye kostuğu bir uzun Cumhuriyet ve Modern şiir evresinde, Necatigil, her tür yüksekliği ve onun getirdiği insanı ırpertiyi böylece düymüş ve duyurmuştur. Onun, toprağa, evlere bağlı kalmasını, yoksulları, kadınları ve çocukları sıklıkla anmasını yetmezdi; "İnsanlara tezgahları kaptıracak kolaydı / Biz bu kazağımızı eğilmezlik kocağımıza almasıydı" demesini anlamalıyız. Dışarıdan kaçmıştır bile bile, dışarıya hayata bunca yakın duran bu şiir. Evlere, apartmanlara, odalara değil, ev olan insana, içinde insan yaşayan evlere yavaşmıştır. İnsanın içinde büyüyen büyük boşlukta bahsediyor ve Necatigil, Şehirlere, bu "çok çığ çığ" içinde yeşerip güveni çimleten dem vurur ve duyurur: "Dünya da mutluluk adına ne varsa başkaca / Evcek, evlerde yaşar yazarlar!"

Bu yunusak, bir ev romantizmi değildir. W. Benjamin, "Pasafor" da, kenti çizirken ne kadar can oca cümlelerle ilerlerse, Necatigil de öyle ilerler. "Teshib böcekleri gibi kaçınak yaşamak" can söz eder.

"Susanlara hiçbir şey sormayınız"

Şair, denemeci, çevirmen, oyun yazarı, sözülükçi, hoca ve baba... Bana göre Türk şiirinin ayırıkla kitaplardan birisi 'Divançe'dir ve şair orada kendisine benzenen bir portrenin tazeşisinde de çizer. "Bir kış ringide / Boğuşun" için geçmişin karşıda kimses. "Boğuşma" onun şiir geçmişi kadar hayat uğraşını da imler. 1916'da doğmuş Necatigil, el kitabı

"Kapalı Çarşı'dan itibaren adam adım, kendi pasallarından geçer, 1957'de Yedigöze Sir Arşın'dan yazan "Eski Toprak"ta önemli bir şırçma yapar."Arads" kitabıyla tahtına oturur, "Camgöz" bile yazılmıştır artık. "Dar Çağ" ve sonrasıyla "bir saklı su" olma vasfını ebediyen kazanır. "Anla siktirimi geç git dost / Nedenidir sonra / Gür bitkiler altında bir benim için aklı Algan, onun / İstemez görürsün saklı su." Bu saklı su "asfalt ovalarda yürüyün abdal olup" geçecektir kendi öznesinden.

Şöyle bir hüküm vermekli, Türkiye'nin en kısa isimli şiirlerini yazan Behçet Necatigil, kendisine varmak adına, Türk şiirinin dönemlerinden "tegetle" geçmiştir. Toplumcu, Garip, İl.Yeni içinde görünmesi bundandır. Hepsini içerir ancak tek başına hiçbirisi değildir. Onun şiir kültürü, bir yandan kadim doğu, divan şiiri özelliği, batı, Rilke'ye dek dokunur: "Susanlara hiçbir şey sormayınız" diye diye ilerler adeta Necatigil. "Eski Mısır, Züleyha, Nefretne" birden üç verir onda. Bu gide gide onu kendi sentaksına da bağışacaktır. Ki o sentaks, Zebra, "Kareler ve Akları" da çok özel bir dil yapısı kazanır. Satırçayan gibidir artık, hamlelerini kendi şiirinin zekası taşır. Şeyh Gülpil'in "ben açtım bu yolu ben tükettim" demesi gibi, Necatigil de, Kakküs'e atfı yapar: "Bir yol ben sonra onlar geçiyor..."

İlhan Berk'in sezişini Yazı şiirinde dipte durur: "Ve şairler boynuna kilmere yazarlar? / Yikilmiş kuruşları başında / Urdükmiş boşlukta bir ilniyorsa / Ve şairler onlara geldimlere yazarlar." Yazmıştır, Behçet Necatigil, tipki ölmüşüz şiiri "Kemik"ten "Sora yazınkılarında otururlar yazarlar" diye yazmıştı. "Sora yazınkılarında otururlar yazarlar" diye yazmıştı. "Sora yazınkılarında otururlar yazarlar" diye yazmıştı.

Behçet Necatigil

MANİSA'DA YAŞAMAK

[45] Her gün, ellerinde kese kâğıtlarıyla hayır için dökülen lokmalardan almak için sıra oluşturan insanlara rast gelmek. Bu şehre gelen yabancıların "Manisa'da aç kalmaz insan!" demesidir.

[45] Tarzan'ın bu kent için bir hayal kahramanı olmadığının, Manisa'da yaşamış gerçekçe çevre dostu bir insan olduğunun bilmektir.

[45] Manisa Tarzani Ahmet Bedevîyle tanışıp arkadaşlık kurmuş şehrin yaşlılarından güzel anılar dinlemektir.

[45] Şehrin caddelerinde gözümlenir garip davranış insanların garipsenmemesidir. Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Hastanesine gönderme yapıp bilgece bir hazır cevapla "Biz deli gelenleri akillandırıp gönderiyoruz" diyerek huzurca kibirlenmektir.

[45] Her belediye'nin kaldırımları genişletip araç yolu daraltmasına rağmen insanların kaldırım yerine caddede yürümeyi tercih etmesidir.

[45] Arkadaşına bir şey anlatırken cümleye "ağ" diye başlamak. Çok sevdiğin arkadaşına ajöz dolusu "canıks" demektir.

[45] Her yıl Mesir zamanı köylerden, ilçelerden sözleşmesi anın akin, tarihin içinden süzülür gibi, günü geleceğe devretmek için Sultan Camii'nin önünde toplanmak; saçılan mesir macunlarından havada yakaadıklarını sayarak meydandan ayrılmak, özel bir ayıyı avucunun içinde tutmanın huzurunu yaşamaktır.

[45] Şehrin merkezinde adres tarif ederken sıklıkla kullanılan Beyaz Fil'in bir kamu binası olduğunun bilmek, gözleri beyaz bir fil heyleli arayan şehir dışından gelenleri tebessümle karşılamaktır.

[45] Ulu Camii'nin yanındaki çay bahçesinde ya da Spil yolunda ya da Seyir Tepesi'nde ya da Spil'in ırzı nezasında derin bir soluk alıp kadim tekne bakarak düşünceden düşünceye geçmek, üç bin yıllık manzaraya dalıp iç yolculuğu yapmaktır.

[45] İl sınırlarında olmayan Foça'yı, Dikili'yi mesken yapmak, yaz gelmez şehrin kavurucu sıcakından denizin serinliğine koymaktır.

[45] Şehrin yaz sıcağından başka hiçbir yerle kuyaslanmaması için gıda etmek, bunda ısrar etmektir.

[45] Şehrin yaz sıcağından başka hiçbir yerle kuyaslanmaması için gıda etmek, bunda ısrar etmektir.

daça çıkmak, arabanın önüne bir kardan adam yapıp geri dönmektir.

[45] Türk edebiyatının en büyük isimlerinden Yusuf Atılgan'la hemseri olmaktan, onunla aynı havayı solumunun gururunu taşımaktır.

[45] Fatihi'n, Kanunî'nin, Saruhan Bey'in şehrin dokusunda yer etmesinin keyfini sürmektir.

[45] En güzel Manisa kebabının nerede yeneceği konusunda görüş birliğine varmayıp ilk üçte yer alama sıralamaları değişen kebab salonlarına dönüşümlü gitmektir.

[45] İzmir'e gitmenin şehrin herhangisi bir ilçesine gitmekten daha sık sürmesidir. Kordon keyfi yapmanın İzmir'de yaşanan birçok insana göre daha ulaşılabilir olmasıdır.

[45] Çayı ince belli bardakta hatta ince belli büyük bardakta içmektir.

[45] Mitoloji kahramanları arasında yaşamak, ağlayan bir kayaya dönüşmüş Niober'nin hikâyesini bilmelerine hevesle anlatmaktır.

[45] Çarşının merkezinde, otuz küsur yıldır müzetteki her türlü gelişmeye rağmen dimdik ayakta duran Evran Plak'n önünde soluklanıp dükkanın önündeki ağaçta asılı "Evran'ın Onü" plakasının altında sohbet etmektir.

[45] Sultan Camii külliyesinin içindeki parkın yeşilliğinin ortasında, Taş Mektep'te süten ve dönüşen Manisa'yı konuşmaktır.

[45] Dünyada paranın ilk kez kullandığı şehirden on billerce insanın, her gün yarıyazasatlerinde organize sanayi sitesindeki fabrikalara servis asanlarılatışmasını ve iki yarıyazası arası kendilerine kalan zamanda tutumulluk konusunda daha neler yapabileceğini düşünmeleridir.

MANİSA

**Geçmişin bir mucize olduğunu düşünmekten kendimizi alamayız.
Öyledir de. Bunca insan zamanın boşluğuna ne diye sıralanmıştır?
Cevabı aslında çok basit: Senin için!**

SOYLU UZUN YALNIZLIĞIMIZ

Yüzüylük Yalnızlık, yedi kuşağı kapsayan, "José Arcadio" adının defalarca tekrarlandığı bir soyağacıyla başlar. Kolombiya'nın taşrasında hayali Macondo kasabasını kuran Buendia ailesinin bir asırlık büyüü macerasını anlatır G.G. Marquez bu romanda. Büyükbaba Buendia bir mucit ve simya meraklısıdır; altın balığı elde etmek için çabalar durur. Büyükanne Ursula, yaşlandıkça küçülecek küçülecek ve en sonunda torunlarının torunlarının kucığında bir oyuncuğa dönüşecektir. Kötü kehanetler taşıyan hayaletler, yıllarca ara vermeden yağın yağmur, kuruyolu doğan bir bebek, kasabaya uçan hali getiren çingeneler, yerden yükselen bir rahip...

Bütün bu hikâyeler, Latin Amerika'nın derin bir yoksulluk, kanlı ayaklanmalar, grevler, iligine kadar sömürülen insanlar, acımasız diktatörlüklerle yaşanmış katı gerçeğinin içinden süzülüp gelir.

Marquez, bir ailenin tarihini yazan ne ilk ne de son romanıydı. Thomas Mann, Buddenbrooks ile Alman burjuvasının hikâyesini, Orhan Pamuk da Cevdet Bey ve Oğulları ile Türkiye'nin güngörmüş vatandaşlarının geçmişini yazdı. Merak edenler için bu romanların sonu hep aynı: Herkes yaşıyor ya da ölüyor.

ALT-ÜST SOY BİLGİSİ

Geçtiğimiz ay, e-devlet sitesi, soyağacı hizmetinden yararlanmak isteyen vatandaşların aşırı yüklenmesi nedeniyle çöktü. Kısa süre sonra yeniden açıldı. İnsanlar "annesinin annesinin babasının annesi" gibi tekrarlarla dolu soy listelerini sosyal medyada paylaştı. Atalarımız bir çeşit eğlence oldu bizim için...

Tipki şu Ursula'nın çocukların elinde yazması gibi...
Memet Ali & Akşamsefasi

**Hayat,
kişilere
bağlanmadan
sürer.**

Hemen herkes aynı şeyi gördü; tek bir şehrin taşrasında ya da kıstırlı bir bölgeye yerleşip kalmıştı bu atalar. Göçüp gelenlerin aileleri bile yerleştikleri kasabanın dışına pek çıkmamıştı. Dedelerin ninelerin isimleri tekrar edip durmuştu. Bizde kayıtlar, belki mezarlıkları şehirlerimizin göbeğine kurduğumuz için, pek iyi değil. Oailerimiz "suracıkta" gömülü ne de olsa. Atalarımızın hepsi I Temmuz'da doğmuş, soy isimleri yok, lakaplar anlamsız... Meslekleri bilemek imkânız.

Tarihi fethetmek istiyoruz. Yaşanan zamana karşı duyduğumuz ihtirası, geçip gitmiş şeylere yöneltince gülünç duruma düştüğümüzün farkına bile varmıyoruz. Ceddimizin büyüklüğüyle göğümüzü kabarıyor. İşte, Halbuki nüfus kayıtlarına bakınca atalarımız

Falancahisar'ın bir köyünden dışarı adım atmamışlar. Göçenler zoraki yola dermiş, çünkü içimizde bir yerde, göçmen kuşlar gibi değil, toprağıni bulunca ayrılmayan ağaçlar gibi yaşıyoruz.

BİR İHTİMAL DAHA VAR

Tarihin elinde hepimiz bozuk para gibiyiz. Bir ömürlük bedelimiz var. Bizi nereye harcaacağını kestiremiyoruz. Bir dalga da süpürülüp gidiyoruz. Bir göç, bir sürgün, bir savaş isimleri değiştiriyor. Soy "ağacı" diyoruz, ama aslında bir sarmışık gibi dalga dalga yayılıyor zamana. Öyle değişmiş gibi yapsak bile yapraklar kadar benziyoruz birbirimize.

İnsanlar soyağaçlarına bakınca tarihin bulanık suyundan kurtarılmış bir kılıçtan başka ne görebilir? İşte şu dede Trablusgarp'ta esir düşmüştü, şu babanne 1915'te adı değişenlerden, şu büyükamca hafızdı, şu büyükeyze süska bir çingene kızıydı. Kimleri ataların ruhunun bizi izlediğini düşünür, kimleri –daha maddeci olanlar diyelim– genetik mirasımıza işlenen bir

tarih olduğuna kendini ikna eder. Halbuki onlar da zaafırları ve talihiyle hayata şöyle böyle tutunabilmiş insanlar değil miydi? Bizi izleseler, gülümser geçerlerdi herhalde. Genetik miras olarak da en fazla kalp-damak hastalıklarına bir yakınlık, kalın kaza ya da çomak parmaklar gibi şeyler bırakmışlardır.

Yine de geçmişin bir mucize olduğuna düşünmekten kendimizi alamayız. Öyledir. Bunca insan zamanın boşluğuna ne diye sıralanmıştır? Cevabı aslında çok basit: Senin için! Seninle hayata geçmeyi bekleyen bir ihtimal daha vardır. Büyütlücekle bir şey değil bu ihtimal. Bir şarkı daha söyleme ihtimalin, şu sarı çiçeği bir kez görme ihtimalin, bir şiir dizesi kurabilme, bir aşk sözcüğü fısladama ihtimalin... Hayat, kişilere bağlanmadan sürer. Ama o birkaç saniyelik zamanlarını hep kişilerle gerçekleştirir. Senin gözüne görür, senin diline söyler. ➤

BU ACI GEÇİYOR MU?

44 Hintçe'deki **viraag** kelimesi, sevdiğinden ayırdıktan sonra yaşanan duygusal buhranı tanımlıyor. Bu acı geçiyor mu?

44 İtalyanlar, ağır bir yemektен sonra yaşanan uyusukluğu anlatmak için **abbiocco** kelimesini kullanıyorlarmış. Çeëeek bir buçuk, yağlı olsun!

44 Bask dilinde, Bask diline ait olmayan kelimeleri tanımlayan Baskça bir kelime vardır; **txotxi** Kelime milliyetçiliği... İrkçılık yapmayın ulan!

44 **Gula**, bir şeyin açık yüzünden değil tadı güzel diye yendiğini anlatırken kullanılan İspanyolca bir kelime ve ben Adanalıym.

44 **Boh**, belirsiz durumlarda tepki vermek için kullanılan İtalyanca bir kelime.Yani, bilemiyorum Altan.

44 **Bilita mpash**, Bantu dilini konuşanlar tarafından kullanılıyor ve kabus görmenin tam ziddini karşılıyor. Rüyamda görsem inanmam!

44 Ruslar, özel günleri kutlarken arkadaşlara bir şeyler ısmarlama durumuna **traktir** diyorlarmış. Kupon tutmuş beyler! Ne zaman ıslatıyoz?

44 Papua Yeni Gine yerlileri, herkesin bildiği ama kimsenin konuşmadığı şeyleri **mokitita** diye adlandırıyorlarmış. Ulan

hepiniz oradaydınız be! Mehmet Ali & Akşamsefası

Selfie hayatımıza son birkaç yılda gırse de suretçiliğin geçmişisi aslında çok eskiye dayanıyor...

YÜZLER KİTABI

Günümüzün en çok kullanılan sosyal medya platformu olan "Yüzler Kitabı" Facebook'un, yüzleri fihristleyen bir algoritmayla ortaya çıkması ilginç. İnsan evladının narsistliğinin kişisel boyutu kadar "network" yansıması da var. Bunun cemaat (WASP: Beyaz-Anglo-Sakson Protestan), ulus ya da ırk boyutu da var. Germenler, sadece sarı saçlı, mavi gözlü oldukları için kendilerini diğer ırkların ve toplulukların efendisi görmüşlerdir. İşler garibi milyonlarca kişiden mürekkep kitlelerin, buna en az din kadar inanmış olmasın... Bizim yüzümüz onların yüzünden farklı. En güzel "biz"iz. Esmen çingene ne ki ya da karaşın pis Yahudi olsun elbet!

Bu farklı yüz narsisizmi İkinci Dünya Savaşı'nın psikolojik altyapısında da mevcut.Ancak narsistler artık bu duygularını, savaş çıkarmak yerine Yüzler Kitabı'nda kullanıyorlar. Hatta Yüzler Kitabı şirketi, insanlara yüzlerini fetişleştirecek yeni bir davranış bile icat etti ve destekledi: Selfie!

YAŞASIN NARKİSSOS!

Bu "özçekimcilik" o denli çılgın boyuta ulaştı ki Yüzler Kitabı şirketinin yatırım yaptığı "Instagram" denilen selfie'lere mahsus bir sosyal ağ kuruldu. Kendini en güzel açıdan, en güzel yerde, en güzel ışıkta çek ve koy.Yaşasın kendi suretine düşen Narkissos!

Peki, nereye gidecek bu suretçilik, yüzçülük, selfie'cilik? Bu kadar yüzü ne yapacağız? Ya da bu kadar kendini beğenmiş! Her gün kendini beğenmek üzerinden pompalanan bu hal nereye varacak? Bir öngöründe bulunmak zor, ancak için geleceğin değil geçmişinin bakınca işin niteliğine dair daha çarpıcı sonuçlara varılıyor.

Ulusal Portre Galerisi (NGP) sadece zengin aristokratlara ya da kraliyet ailesinin efradına

mahsus. Eh, portre zanaatkarının eline üç beş kuruş sıkıstırmak yeterliydi. Suretçilik, daha da evvelinde, parası çok olan kilisenin patronajında yürüyordu. Nasırlı bir Yahudi'nin sureti için para doküyordardı. Hâl o kadar zıvanadan çıktı ki kavruk bir Yahudi olan Meryem oğlu İsa, sarışın bir Frenk'e dönüştü. Bu sureti çarpıtma ve her yeni yüzle donatma halı, "yüz yok ediciler/ suret kırıcılar" diye bir meşrebin bütün Hristiyan mabetlerini yerle yeksan etmesine neden oldu.

İLK YÜZTANIMAZ: EDWARD SNOWDEN

Bugünün "iconoclast"larının ise Yüzler Kitabı'nı ve dahi Instagram denilen bu selfie'cilik mabedini nasıl etkisiz hale getireceğini hep beraber göreceğiz.

Görünen o ki bu "yüztanımaız" isimler, günümüz dünyasında "Tanrıtanımaız" muamelesi görecekler ve her yerden sürgün edilecekler.

İnsan yüzlerinin tümünü bir makinenin içine hapseden ve bunun için telefon, bilgisayar, TV, kamera vb. her şeyi kullanan Amerikan Ulusal Güvenlik Ajansı'nı (NSA) işpiyon eden, kendilerinin bu yüz tanıma işiyle herkesin mahremine girdiğini söyleyen Edward Snowden bu çağın ilk "yüz kırıcı, yüztanımaız" ismi olarak tarihe geçti.Ve her yerden sürgün edildi.

İnsanın yüzü, mahremiyetinin parçasıdır.

İnsanın yüzü, mahremiyetinin parçasıdır.

ACIYI SEVMEK OLUR MU?

Sen hiç fark etmeden kalp kırdın mı?
Merak edip vicdanına sormalı mı?
[Sezen Aksu]

Kalp zaten fark etmeden kırılır bence, bilerek kırılan kalbi de vicdana sormaya gerek yok, herhalde.

Söyle, buldun mu aradığın aşkı?
Yoksa yalnız mısın sen yine? [Ajda Pekkan]
Bu konuda en güzel sözü Mazhar abi söylemiş "Yalnızlık ömür boyu..."

Sevmek için yaratılmış kalpler hep bomboş,
niye? [Ferdi Özbeğen]

Onur Ünlü "Sen Aydınlatırsın Geceyi"
filmini çektiğinde, bulmuştu...

Filmde bir sahnede şiddetle maruz
kalan bir kadın vardı. Akılma içi
bu şarkı geldi ve yorumladık.

Nedense birbirini sevenler
birbirine en çok zararı veriyor.
"Sevmek acı gerçek acı, benzer
birbirine..."

Salam almayana yiğit denir
mı? [Barış Manço]

Yiğit denildiğinde fonetik olarak
duyulan sesin bile güven verdiğine
inanıyorum. Farklı da düşünseler yiğitler
selamlaşır.

selemlaştır.

Acıyı sevmek olur mu? [Mehmet Erdem]

Olur, bizde daha çok olur. Sonuçta "Beni çok kuyularda
merdivensiz bıraktın" diyen bir neşin çocuklarıdır. "Ahm
rüzgan üşütür seni, benden başkasına ısınmazsın" diyen...

Kim yenmiş kaderi duya! [Şebnem Ferah]

Dua bütün inançların ortak paydası, kaderi gibi zaten.
Umut da öyle. Kaç kere yenileşek de yenme umudu var
kaderimizde.

Dost üzülür, düşman güler.
Böyle derde gülünür mü?
[Kamuran Akkor]

Başkasının acısından beslenen insan ne
kadar acınacak durumdadır da fark etmez.
Asıl ona gülünür, üzülünür.

Son pişmanlık neye yarar?
[Müslüm Gürses]

Pişman olmak vicdanımızın kendini
bize hatırlatmasıdır. Esas sıkıntı
pişman olamıyorsak başlar. Son
pişmanlığımız, henüz olmadığımızdır.

Her seferinde keşfetmek
yeniden aşkı, bu
vakitsizlikte akla ziyan
değil mi? [Teoman]
Akıl mı kalır ki ziyan olsun...

Bu yıldızlı gökler, ne
zaman başladı dönmeye?
[Mehmet Gürelli]

Sonsuzluk hissi geliyor insana
gök yüzüne baktıkça, bir o
kadar da yeterlilik. Şairin
cevabı en doğrusu "Kimse
Bilmez..."

KAMU SPOTU

TEVFIK
MERKUT

YERLİ
VE MİLLİ
HIPSTER
ÜRETİMİ
İÇİN
7 MİLYAR
DOLAR
YATIRIM
YAPTIĞIMIZI
BİLİYOR
MUYDUNUZ?

GARP
KAFASIYLA
HIPSTER
YAPTIK ŞARK
KAFASIYLA
SIKINTI
KOYMAĞI
UNUTTUK!
"SİKINTI
YOK
KARDEŞİ!"

kafalar
pırlı
desneği

CASTRO
ÖLMEDEN
KÜBAYA
GİTMEK LAZIM
DİYEN 10
KİŞİDEN
GÜNÜN
SİLİVRİ'Yİ
GEÇMEDEN
HAYATA
GÖZLERİNİ
YUMADUĞUNU
BİLİYOR
MUYDUNUZ?

"aşkım fide'yi
kucadık, baki
baki castro'ya
yetişelim nolur!"

Bakım
bakıyorum
hale diyece
bi sekil

SİK
DİŞİNİ
RAÜL!
DUALARIMIZ
SENİNLE!

Bakım
ünüm ömür
vekin
desneği

SAÇ EKİM
TEDAVİSİNİ
GENÇ
YAŞINDA
SAÇLARI
DÖKÜLEN
METALCİ
MOTORHEAD
CEMİL'İN
BULDUĞUNU
BİLİYOR

Bi şey
yapmalı

YAŞILARIN
DOROCK'TA
MAHİTA
PEŞİNDEYKEN
SENİNSALUĞA
Bİ GÜZELLİK
ARMAĞAN
ETTİNİ
BRAVO CEMİL!

ye'li ve milli
saç ekim
platformu

Ben dümdüz bir adam oldum hep, ne bir ideolojim ne bir hedefim ne de bir davam oldu. Bir nefeslik dünya sonuça "yaşa yaşayabildiğin kadar, yarın gebermeyeceğini nereden bilebilirim" hesabı, sömürdüm de sömürdüm hayatı.

BİR NEFESLİK DÜNYA

Yaklaşık yirmi senelik dünya turundan sonra kimselere anlatmadığım bir sebepten dolayı Türkiye'ye döndüm. Ülkeme, vatana, doğrusu, yankısıya ait olduğum topraklara... Elime çok fırsat geçti. Bir İngiliz ya da İsveç pasaportu alabilir, Amerika'da çok kolay Green Card sahibi olabilirdim. Kabul etmedim. Çok milliyetçi olduğumdan ya da bira masasında devrimci olmak için değil. Ben dümdüz bir adam oldum ömrüme, ne bir ideolojim ne bir hedefim ne de uğruna öleceğim, öldürecek bir davam oldu. Bir nefeslik dünya sonuça "yaşa yaşayabildiğin kadar, yarın gebermeyeceğini nereden bilebilirim" hesabı, sömürdüm de sömürdüm hayatı. Çok affedersiniz, çok da iyi bok yedim. Geberip gitmedim, bir balıya sap da olmadım. Sanırım bu filmün son Darülaceze'de biter. Hani üçüncü sayfa Yeşilçam artistlerinin dramları var ya... vala az biraz ünlü olarak o zevki de tadamayacağım.

Olmayan arkadaşlarım, akrabalarım, dostlarım var. Hepsi birer kara gölge gibi. Hepsi ama hepsi de istisnasız çok milliyetçi, ülkesiyle gurur duyan, bir Türk olarak kendilerini tüm dünyadan ayrıcalıklı gören, bu topraklar için öldürmeye ve ölmeye hatta çocuklarını ölmesine bile hazır olan insanlar (bir baba ya da annenin neden çocuğu adına karar verme lüksü vardır, o da ayrı bir konu). İşte bu toprakları bu kadar seven insanların bana tek sorduğu bir soru var yıllardır:

"Ulan mal... Ulan siğir... Amerika, İngiltere birakıp buralara gelinir mi?"

Oylece bakıp kalıyorun süretinle. Burnuma bir is kokusu geliyor. Bir iğrenli. Midem ters dönüyor. Sorayımın da "Gizli arkadaşım bu ülkeyi, bu toprakları ölecek ve öldürecek kadar seviyorsun da benim buralara dönmem sana neden batıyor?" diye. Ne soracağım ya! Neden soraym?

Başımı sallıyorum ve bir hikâye anlatıyorum. Yıllar önce çok sevdiğim bir abimin bana İngiltere'de aldığı yazışmı bir olay.

12 Eylül zamanlarına az kalmış; ortaklık yanıyor. Kimin ne olduğu belli değil. Ankara Gaziosmanpaşa Otoparkı'nda bir öğrenci var. Psikopat devrimci Lenin, Marx, devrim, Che... Kafayı yemiş, yalamız yutmuş, balataları da sıyırmış. Tüm öğretmenleri bundan törser. Herif ağır arıza. Neyse, hoca bir kompozisyon ödevi veriyor. Konu! "Ankara'yı anlat!"

Gün geliyor, hoca ödevleri topluyor. Kimi yazmış "Aman Kuşlu Park yöresi güzel, aman hocam Çankaya'yı bir görme!linsiz, yok efendim A.O.Ç. fındığınısını yemeyen, sütcünü kimeyem an kahkindan olur. Ya efendim Gençlik Park yöresi güzel!" Herkes kafasına göre yazmış bir şeyler, övmüş de övmüş bizim kıç kırık bozkuş, gri, kömür kakı, denizi olmayan ama Deniz'ler kahkaha saldıgı Ankara'yı.

Sıra gelmiş bizim psikopat öğrencinin kompozisyonunu fıldaklatıp...

Ellerim cebimde, kafa bî dünya, temelli döndüm güzel ülkeme.

Ankara'sına Gençlik Parkı'ndan, Çankaya'dan, Kuşlu Park'tan, Tunal'dan bakınca pek güzel de gel bir de Saim Kadin, Topraklık, Tuzlukçu; Dereboyu'ndan falan bak nasıl gözükiyor?"

Aynen öyle işte. Amına kodumun Amerika'sı, İngiltere'si, İsveç'i, Norveç'i filmlerden, buralara gelip havasını atan Almanlardan değil gel de bir benim gözlerimden bak nasıl gözükiyor? Bir bok değişmiyor. Bebek, Etler, Arnavutköy'den bakınca İstanbul dünyanın en güzel şehri. Gel götün yiyorsa Bağcılar, Esenler bir de Haramidere'den bak, nasıl gözükiyor İstanbul.

İşte böyle cevap veriyorum.

Kimselere anlatmadım bari size anlatayım neden döndüğümü... İy bir isim. Sillili bir kız arkadaşım vardı Miami'de. Neredeyse dünyanın yarısını gezmişim. Artık huzur arıyordum. Bir gün kız arkadaşım Meksika'ya tatile gittik. Cozumel diye dünya tatlısı bir ada. Kış yok ağa. Tropik. Tekila, bira, margarita, rom, alkol, zıkkımlanmak bedava. Hayat şalsı, siesta ile geçiyor. "Ulan!" dedim, "ben burada ölmek isterim". Bembeyaz kumlar, dolu kumsallar. Böyle ağzım bir karış gezerken bir Türk restoranı gördüm bu adada. İçeri girdim, yemek solduğu. Sahipleri genç, güler yüzlü bir çift. İstanbul'da reklamcılarını, iyi para kazanyolarlarını ama kafayı sıyırmış benim gibi. Sif döğün taklacını cebellezi etmek için evlenmişler. Balayı aşyağa buraya kaçmışlar, düğün yemelikler, çav, baklava hesabı... Hekan tutmuş ama çalışacak adam yok. Latinler senin benim gibi eşek

değil usta. Yırtmaz kendisini, extra large hayat onlara. "Ulan bende aşkık var, yarımadaki yenginiz Maria garson. Biz burada çalışırız anasını satayım" dedim. Bir daha mı geleceğiz Dünya'ya? Döndüm "Kız Maria gelek mi buraya, sen garson ben aşçı" Maria'nın skinde mi? "Ola bebuto... Si siiii" dedi kız. Ben de bizim kırık İstanbulu iftelle el sıkıştım "İ Hafta, bilmelindiz 10 gün sonra buradayız" dedim. Sonra iş ciddiye bindi, çok komik bir maas ama sınırsız tekila ve sahilde bir bungalova anlaştım.

Döndük Miami'ye; istifaları verdik. Valizleri hazırladık. Bir tropik fırtına başladı, "Isabella Hurri icane". Elimizde valiz, les bir otel odasında Miami'de canlı izledim. Once Jamaica, Haiti, Tahiti, St. Thomas, St. Marteen derken benim ilk defa "Atan da ben burada ölürüm, beni kimse tutamaz, bir işe tekila bile tutamaz" diye türküler söyledikim Cozumel'i haritadan sildi. Bir hafta boyunca CNN'den bunu canlı izledim. Çok şey istemedim ben bu hayattan emeklik ikramiyesi olarak. Sınırsız tekila, margarita, biraz kum, bol güneş ve bungalov yeriyelik, çok affedersiniz götüme patladı. Sonrasında fırtına dinli, ortaklık yandı.

İk once Maria'yı gönderdim evine. Onun Green Card'ı vardı. "Ateni gör. Merak etmiyoruz" dedim. O gitti. Sonra bir saat falan daha kaldım Miami'de. En son hatırladığım elimde İtrelirk bir vışi işkisi ve Miami-Washington-Paris-Istanbul-Ankara aktarmal em ucuzundan uçak biletimle bir yolculuğa çıktığım. İki tane sırt çanta kabilemi finalde. O kadar çok aktarma yaptım ki çantamın biri Yeni Zelanda'ya biri Avusturya'ya gitti. Ellerim cebimde, kafa bî dünya, güzel ülkeme. Gerçik tekila phala, bungalov hayatı yaşama döverler ama ülkem işte...

Hikâyesini yitirenin ne itirazı, ne iddiası, ne inadı
ne de düzgün yaşanacak bir hayatı kalır.

HİKÂYE

Gözünüzü kapatıp, geçen yüzyılın ilk çeyreğinde yaşadığınızı hayal edin. Orta Anadolu'nun bir kasabasındaymış. Pervasızca yağan kar yolları kapatmış. Miniklerin elleri, ayakları buza kesermiş de, okulları kapalı olduğuna şükredip pek sıkıyât etmemişmiş. Büyüklük, 'el ile gelen düğün bayram' diyerek isten gücün kalmanını vahim sonuçlarıyla yüzleşmek istemez fakat bu boş günlerin keyfini çıkarmak yerine derin derin 'of' çekerek karşkı dağları ykararmış. Üzümlerin için herkes yekdiğerine daha fazla sokulur, insan saçının kıymeti bu sayede hafızalarda kendine sağlan bir yer edinirmiş. Maaile oturulacak en hven yer tandırın çevresiymiş ve "Önüm kavurga kavarır, sırtım harman savurur," deyimi burada doğmuş.

Alt-üst soyunuzu inceleyip gözünüze gördünüz, gurbetlik de pek bilinmezmiş şu sonu gelmez askerlik olmasaymış. Savaşın, salgın hastalıklar, açlık, kütük, yokuşluğ, çaresizlik, endişeyi, gözyaşını ve kabusları koluna takarak kapılara dayandığı zamanlarmış... Kimsenin ne yokluk günleri için kıyı bucağı sakladığı bir torba unu, ne çayını tatlandırarak yarım avuç kuru üzümü ne de konu komşuya dağıtılabileceği gelecek umudu varmış. Ekmeğin karnayle verilse de, elindekiyle yetinmeyi bilmemek ayıp sayıldığı için, bu hüznün mevsimine lanet okuyan da çıkmamış. Bu yüzdendir insanlar erken ölüyor, hikâyeleri de hep Yemen türküsü tadında olurmuş.

SIKI CAN ZOR ÇIKAR

"Siki can zor çıkar" deyiminin ilk kez duyulduğu yeri betimlemek istesek, muhtemelen önümüzde böyle bir tablo canlandı. Evet, şu kara kış aylarında meşale yoksunu insanın üzerine hafakanlar basar ve yedi bildir akrabaları süretili temas kurulan ailenin içinde bu onulmaz derde derman aranırmış. Aslında geniş aile dedikleri, annelerin gelin kontenjanından

süretili ezildikleri, babaların da çocuk kontenjanından boyununu eğik gezdirdiği bir tuhaf ilişki biçimiymiş. Anlatmak değil, dinlemek öğütlenirmiş orada. Söz büyüyün, söz küçüğünmüş. En çok hikâye, ölümle ya da kara kışın kasveti günlerinde ortaya dokülmüş. Öncelikle gidenlerin ardından, sonra yerel kahramanlardan, ozanlardan, Ankara'da büyük adam olanlardan bahsedilirdi ama başroldekiler hep, miniklerin iki kelimeli kâpâk için çeşinden ayrılmadığı aksakallı bilgi dedeler ile geniş eteğinizi konu komşunun bütün bebelerinin önüne sumak peşkiri misali yayan, onları kütüllüklerle karşı uyarp iyilik teşvik eden neneler olurmuş. Hikâyelerin her biri erdemi, adaleti, bilgiyi, iyiliği kuşaktan kuşağı aktarıncı, bir yandan da insanın yüreğine kökmeğe meyvalı hafakanları güzellikle altı edermiş.

GENİŞ AİLEYE VEDA

Kısa bir mola verip bir anlığına gözlerinizi açıp, tekrar kapatın. Çünkü hem sahne değışti hem de zaman. Geçen yüzyılın ikinci yarısından yızırtık. Savaşın çıkılması, yokluk, yoksulluk baki. Dünyin eteklere tüneyen bebeleri büyümüş, öncesinde bilmedikleri, görmedikleri diyarlara dağılmışlar. Herkesin yolunun gurbete düştüğü bir devran gelmiş, çatmış. Kimisi okumaya, kimisi çalışmaya başlamış bu gençlerin. Kimileri Almanya'nın yolunu tutmuş, daha yolun başında kaybolacağı bilmeden. Ve kaç nesildir korunan geniş aileler, göz

açıp kapayınca kadar un ufak oldu dağılırılmış. Ve ardından, bir gün elbet gıltılatılacak olan, anne-baba-çocuk üçgeninden müteşkil çekirdek ailenin temelleri atılmış.

Ekmeğin aslanın ağızda, hayat hızlı akıyorken, bir önceki nesil yaşatmak konusunda gösterilen azim de pek bir işe yaramamış doğrusu. Tandır başlarından duyulup belleklere kazınmış olan hikâyeler, it gibi çalıp yorgunluktan zıbrınlamışa sayet, küçük bir boşluk yakalandığında çocuklara anlatılmış

ama nafile. Çocuklar ne aksakallı dedeleri, ne de kâpi aralığında minik avuçlara ceviz, fındık, pestil, lokum sıkıştırılan neneleri tanımsızlar. Gözde canlanmayan, gönülden de yer etmemiş ve hikâyeler anlatıldıkları gibi unutulmuşlar.

Kerpiçten betonarmeye doğru dönüşümü dünya Apartmanlar pek modaymış ama nolut oda bakla sofa evlerde yürekler hâli büyükmüş. Misafiri doyuracak fazladan tabak, rahat ettirecek bir yatak mutlaka bulunurmuş. Kavanozlar kimse'nin yüz vermediği tarhana ve çeşit çeşit reçellerle doluymuş. Eriştinin yerini makarna, tandır ekmeğinin yerini francala, tereyağın yerini ise tereyağı almaya başlamış çoktan. Peynir bakkaldan alınıyormuş artık ve hiçbirde değışle de bu, taşrının tahıtnı fena halde sallamış. Böylelikle, köy tandırındaki eski hikâyeler de yerlerini gecekonduların sokaklarından türşmesi yeni hikâyelere bırakmış.

Sahne yine değişecek birazdan. Hayal gücünüzü zorlayın ve hazırsanız eğer yirminci yüzyılın son çeyreğine buyurun. Nasıl olmuş olmuştur, İstanbul bir anda paylaşılmış, bütün semtler apartmanla dolmuş, ötekiler kiracı olmuş. Tofaş'ın uçan tenekeleleri için aylarca sıra beklenir,Amerikan arabaları havali kornalınca caddelerde süzülürken, Ford çakması Anadolu keçilere yem olurmuş.Altında Mercedes'i olan komprador pek gururlu,Almancı ise vosvosuyla pek mutluymuş. Yükselen kapitalizmle birlikte insan ruhu teftirten hayli uzlaşmış olsa bile, henüz ifrata varamamış. Gösterişin budalaca değil, çaktırmadan yapıldığı yıllarmış yani.

Apartman dairesi denilen küçük kutucuklar içinde yaşamaya alışılmış nihayet.Televizyonu olan komşusuna hava atıyor, gazeteler yalan yazmaya devam ediyormuş. Buna mukabil kitap okuma isteği, hızla yayılan bir virüs gibi dert bir yanı sarıvermiş.Fark edilmiş: Egitilmiş insanlar, para babaları pek ezici.Düzen bozuk madem, hayatı yeniden örgütlemeli.

Küçük çaplı bir iç savaşın içinden yarı çıkmış hâlbuki. Olenlerin arklarında bıraktıkları izler hayli derinmiş. Ne içkeneyi içlemişler, ne hapsi, ne darağacını... Girdikleri uzun yolda devlerle mücadele etmeyi öğrenmeye başlamışlar ama vakidleri çok darmış. Bu ülkenin alışıldığı politikacı tipinin aksine, paraları değil kapıları çalmışlar. Başkalarının hikâyelerini dinlerken, okudukları kitaplardan yarattıkları yepyeni hikâyeleri anlatmışlar.Anlaşılmamışlar...

Che'nin,"Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin," sözü dilden dile dolmuş. Marks okunmuş, Engels, Lenin, Stalin, Mao hatmedilmiş. Devşirme hikâyeler, memleket toprağıyla harman edildik, dikilen tazecek fidanların tutması beklenmiş. Sonra tanklar çıkmış yollara ve filizin en yeşilini paletlerinin altına almış. Hikâyeler ezilmiş ve koca bir yüz yılın ağır kapısı işte böyle pat diye kapanmış.

SÜKÜTUN ALTIN ÇAĞI

Son sahne bugünü anlatacak. Daha havalı bir ifadeyle, milenyumun ilk çeyreğini...Makinelerin sesinin artıp canlıların seslerinin kısıldığı, havasızlıktan nefeslerin daralıp, susuzluktan boğazların kuruduğu, buzulların çözülüp, soyların tükendiği, çocuk ölümlerinin sahile vurduğu, yukarıdan yağmur yerine bombaların yağdığı, iki sürgün arasında milyonlaran açlık ve hastalıktan kırıldığı, tesadüfen canlı kalmış türlerin birliği bir talanım kurbanı olduğu hayli kalışlı bir dönemeyiş artık... Herkesin birbirinden konuşuk duyduğu,apartmanların yıkılıp, ultra güvenliki sitelerin inşa edildiği,AVM'lerle beraber büyük büyük markaların beyinleri işgal ettiği yıllardayız ve üstelik iyi bir gelecek beklentisi de yok.

Aypediler, ayfonlar, pilyesteyinlar yeni yetmelerin ellerinden düşmüyor şimdilerde. Kitaplar sıkıcı, politika gereksiz ve tehlikeli. Devir, devkudeği devir. Oynayor, eğleniyor, yeniyor, içiliyor... Kafalar her güzel... Hayatlar aynı olduğu için hikâyeler de aynı. Kimsenin diğlerine söyleyebileceği farklı bir cümlesi yok."Nbr?" diye soruluyor, "ii" diye yanıt alınıyor.Hikâyeler mi? Bir kulaktan yanlışlıkla girmişse eğer, diğer kulaktan tahliye ediliyor hemen.

Yani hikâyenin tüketilip, sesli harflerin oku edildiği, sükutun altın çağına doğru hızla yuvarlanıyor dünya. O halde gözler açıkken hayal kurmayı denemenin sırası gelmiş olmak. Çünkü hayal mühimdir.Hayal geçmişin aynası,geleceğin yapsıcısı,hikâyenin omurgasıdır.Ye hikâyesini yitirenin ne itirazı, ne ıddiası ne de düzgün yaşama çakı big hayati kalır.

Memher Ali & Akşamsefası

*YAKISIKLI, KARIZMATİK, BİLGİLİ, ESPRİLİ, ANLAYIŞLI DOLAŞIYORLAR HER YERDE!

1971 doğumlu **CHARLIE BROOKER**, herkesin hem rahatsızlık duyarak hem de hayranlıkla izlediği **Black Mirror** dizisinin senaristi. 6 kitap yazan Brooker, 2000 yılından bu yana televizyon eleştirmenliği yaptı. Sonunda dayanamayıp teknoloji ve insan arasındaki ilişkiye dair senaryolar yazdı. **BLACK MIRROR** böylece doğmuş oldu. Brooker herkese gayet makul görünen korkunç ihtimaller üzerine kuruyor hikayelerini. Charlie Brooker'ın hayat ve teknoloji üzerine söyledikleri eminim size de ilginç gelecek.

PROBLEM TEKNOLOJİDE DEĞİL, İNSANLARDA

FAZLA FOTOĞRAF ÇEKİLİYOR

Herkes durmaksızın fotoğraf çekiliyor, poz veriyor. Gerçekten var olduklarını kanıtlamak istecesine...

Umarım kitabımı seversiniz. Sevmezseniz de önemli değil. Mesela güvencilik için kullanabilirsiniz. Bir hirsizin omurgasına yeterince sert vurursanız, onu bayıltabilirsiniz. Ya da sayfaları koparıp bir zırh yapar, ejderhalarla savaşabilirsiniz. Artık bu kitap sizin. Onu her türlü çılgın emelinize alet edebilirsiniz.

Yazdığım TV eleştirileri özellikle medya çalışanları arasında çok tuttu. Çünkü aslında hepsi gizli denizden nefret ediyor ve ölmek istiyor. Öyle değilse bile en azından öyle olmalı...

TV eleştirmenleri doktorlardan, hemşirelerden ve öğretmenlerden daha kutsal bir iş yapıyor. Bütün gün evde kalıp gündüz kuşak kadın programlarını izlemeyi kolay mı sanıyorsunuz?

ETKİLENDİĞİM YAZARLAR

Black Mirror'ı yazarken filmlerden, dizilerden, bilgisayr oyunlarından ve edebiyattan etkilendim. Etkilediğim yazarlar arasında Joseph Heller, Douglas Adams ve Richard Brautigan başta geliyor.

36 yaşındayım ve kuluçklara gitmek için çok yaşlı olduğumu hissediyorum. Belki de bu yüzden nefret ediyorum. Ama bir dakika, 19 yaşındayken de nefret ederdim. Özellikle sigara yaşından sonra, kim ter ve ipe kokusu içinde, muhabbet edilemeyecek kadar sesli bir ortamda 7 saat geçirmek ister? Eğer amacınız dans pistinde ikel danslarınızla seviye bulmak ya da çiftleşmekse, korkarım medeniyeti tersine çevireceksiniz. Bir sonraki hareketiniz ne olacak, ateşi bulmak mı?

HAKKIMDA EL ALEM NE DÜŞÜNÜYOR?

Ortamdaki herkes dış görünüşü için fazlasıyla zaman harcamıştı. Eskiden böyle insanlar bana kendimi kötü hissettirdi şimdi onları sadece yürüyen özgülensizlik tabelaları olarak görüyorum. Diğer insanların onlar hakkındaki fikirlerine köle olmuştur.

Genel olarak dünyanın gidişatından umutluyum. Kuzey Kore'yle ABD arasında savaş çıkmayacağına inanıyorum. Trump'ın Amerika'sında herkes kutuplaşmış ve gergin görünüyor. Bu kadar gerginlikten sonra daha da çok olamaz, sadece işler iyileşebilir diye düşünüyorum.

Temel problem pastanın eşit dilimlere bölünmemiş olması. Bence sorunun ana nedeni bu. Ama bana nasıl çözüleceğini sormayın, hiçbir fikrim yok.

TWITTER: KAPANMA SAATİ GELMİŞ BİR BAR

Twitter kapanma saati gelmiş bir bar gibi. Her şey yolunda gidebilir ya da son dakikada büyük bir kavgaya çıkabilir.

Black Mirror aslında hem komedi hem dram. Türev, izleyicinin nasil gördüğüne bağlı.

Problem teknolojide değil, insanlarda.

Tinder, romantizmin oyununa dönüştürülmüş hali. Romantizmin Pokemon Go'su. Ve araştırmalara göre, Tinder kullanıran partner seçerken hem "Ya daha iyisi varsa?" diğimsi soruyorlarmış. Ama gerçek hayat deneyiminden biliyoruz ki her zaman daha iyisi yok...

AKILLI TELEFON KANSERİ

Sigara içtiğim zamanlarda sabah kalktığımda ilk iş olarak kamağa uzanırım. Şimdiye akıllı telefonuma uzanıyorum. Bundan 30 yıl sonra çekilen dizilerde, günümüzü canlandıracaklar. Bizim şimdi Madmen'i izlediğimiz gibi olacak. İzleyiciler diyecek ki "Sunlara bak, toplantılarda bile sürekli telefon kullanıyorlar. Tabii o zamanlar basparmak kanseri olabileceklerini bilmiyorlardı."

Sürekli mucizevi yeni teknolojiler buluşlar yapıyoruz. Ama getireceği sonuçları düşünmüyoruz. Periscope ilk çıktığında muhteşimdi. Sonra Periscope'ta canlı yayında, gözümüzün önünde biri vuruldu. Yeni buluşları yapabiliyoruz ama onlarla birlikte gelişemiyoruz.

KADINLAR! NEDEN HÂLÂ DÜNYAYI YÖNETMİYORSUNUZ?

Hayatta hiçbir şey sılay ya da beyaz değil. Gri de var, hasta tam grinin 50 tonu. Herkesi ve her şeyi cezalandırın, sonunda herkesin becerdiği bir hikaye.

Kadınlar! Neden hâlâ dünyayı yönetmiyorsunuz!! Dürüst olmak gerekirse bana hayal kırıklığı yaşıyorsunuz. Erkekler hâlâ fazlasıyla dominant ve testosteron sarhoşluğuyla politika dan ekonomiyeye, doğadan dine kadar her şeyi batırıyorlar.

Eğer teknoloji bir çeşit uyuturucuya, ki öyle gibi görünüyor, o zaman zararları neler?

Aslında teknoloji yarlımsız. Ama aynı zamanda da hep endişeliyim. O yüzden hep en kötü senaryoyu düşünüyorum.

Bence sosyal medya çok güçlü bir araç. Ancak insan türevi olarak onu henüz nasil kullanabileceğimizi çözemedik. Sanık birbirine vücudumuzda bir kuyruk çıktı ve şu anda o kuyruk yeni uzumuzla tüm mobilyaları deviriyoruz.

YALNIZ DEĞİLSİNİZ, DESTEK VAR!
gayeneleri

DESTEK
MEDYA
GRUBU

Çok bilinmezli bilinenler, bir buruk gülünenler kitabı

Diploma gerektirmeyecek,
fiyatıyla üzmeyecek, yemek
öncesi ve sonrası da aynı
etkiyi gösterecek bir kitap
var mı?

EVET ARTIK VAR!

Sevilmemişlerin ve çok üzölmüşlerin tedirginliği vardı onda.

BİR SAİT FAİK ABASIYANIK ROMANI

"Ah be Sait..." dedi Mina Urgan. "Kendini yalnızlığa mahkûm etmişsin sen. Sevdğin kadınlar bile seni daha fazla yalnızlaştırmak için hayatındalar. Paylaşmak için değil, savaşmak için seviyorsun onları. Kendinden alamadığın intikamı, onlar alsın istiyorsun. Bu sevmek değil ki..."

İçi de, dışı da yaralıydı Sait'in. Ayağa kalkmayacağını düşündü bir an. Fena halde başı dönüyordu.

"Haklısın..." dedi. "Sevmekten anladığım şey bambaşka..."

www.destekdukkani.com

[Facebook](https://www.facebook.com/destekmedya)

[Instagram](https://www.instagram.com/destekmedya)

[Tumblr](https://www.tumblr.com/destekmedya)

www.destekdukkani.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranney.org>

Türk bilim kurgu edebiyatının ilk özgün yazarı ZÜHTÜ BAYAR... Bilim kurgunun var etmediği bir ülkede, kalbi bitmeyen bir hevesle bilim kurgu için atan bir yazardı.

BİLİM KURGUDAN YAPILMIŞ RÜYALAR

İlkokul 5. sınıftadır. "Bir rüyanızı anlatın" ödevinde İlay'a gidip gelir ve orada Radar Kralı ile bir saunlık macra yapar. Bu öykü, okulu duvar gazetesinde uzun süre sergilenir. Daha sonra bir öğretmen bu öykünün gerçekten rüya olup olmadığını öğrenmek ister. Aslında bu öykü, 1954'te izlediği Aya Seyahat, Yasak Gezegen adı filmlerin kendisinde bıraktığı izlerdir.

12 yaşındaki çocuk, büyülenmişçesine bir kitabın kapasına bakar. Kapakta resmedilen sahne mühtişir: Jules Verne'in kitaplarından fırlamış der bir ahtapot, gemiyi saldırır. İlin ilginç bu saldırı bir okyanusta değil uzayın derinliklerinde gerçekleşir. Samatya Caddesi'nde anneanesiyle yürürken yanından geçtikleri bir gazete bayisinde görür kitabı. Karşısında dikilirmiş benliği çoktan o resimden içeri girmiştiydi bile. Uçandırdıkları adamlardan biri atıştığında de canavar hiç ağırlığı ve süratini olmadığı için boşluğa sessizce süzülür. Çağlayan Yayınevi'nden çıkan Yeni Dünyalarda serisinin üçüncü kitabıdır bu: Feza Canavarları.

Küçük çocuk yanındaki anneanesine yalvarmaya başlar: "Anneanne, ne olur alir misin bana bu kitabı?" Anneanne hiç orali olmaz ama çocuğun yalvarışları bitecektir değil. Caresiz bir gıması ları verir. Gazetede bildirilirmiş tomanın geleceğini şekillendirmişti o anda. 1954'te anneanesine o kitabı alırdan küçük çocuk Feza Canavarları'ndaki filmler İmni Laboratuvarı'nda onunş ufukları açar ve evinde böyle bir laboratuvar yapmayı denir.

Çocukluk uykularına, bilim kurgu yapılmış rüyalar ve "Kuşlar uçarken havayı çizmiyorlar değil mi anneanne?" türünden sorular ekler.

BİLİM KURGU: BİTMEYEN HEVES
Heves burcundandır. Hevesin; "faydasız, kolayca unutulıran, terk edilen, diddiye alınmayan, çocuksu bulunan, zayıf, güçsüz, kırılğan, biraz mubalağası suçlu bile çıkarılabilecek" tanım dışı bir kelime olduğuna biliri.

Heves, daha söylerken bile sanki dağılmış, parçalanmış olarak çok dudaklarının arasından. Çoğu kez oraya bile gelemmez, içinde söylenemeden kalır.

Hevesburcunda biriktirdikleri, kendi zamanınıkmın saatinden dergi, kitap sayfalarına bilim kurgu dilinde dokular.

Ortaokulu okuduğu yıllarında fırlatılan Sputnik, ona bir Roket Kulübü kurulır. 16. yaşında, çeşitli patlayıcıları roketler fırlatma hevesi birkaç kazaya neden olur. Yine o yıllarda uçandirilen İstanbul'a geyişile ilgili bir roman kaleme alır. Ancak bu roman karalaması kaybolur. 17. yaşındayken Türkiye'de ruhluğulan kurucusu olarak bilinen Bedri Ruhselman'ın Ruh ve Dünya, Kader ve Zorunluluk, İhtilâ Nizam ve Kâinat gibi kitaplarıyla tanışır. Bitmeyen bir hevesle bilim kurgu öyküleri yazar.

KALBI BİLİM KURGU İÇİN ATAN BİR YAZAR

İste eğitirmiş siyasi nedenlerleniyarım brakar. Akvaryumculuk, avcılık, gazetecilik, dergi yoneticiliği ve sahahak yapı. Televizyon ve radyo programları hazırlar.

Bir süre derin tarih ve arkeoloji çalışır. Tarihi maddesi dünya görüşünden hareketle kendine Mehmet Ali & Akşamsefası

özgü bir tarih felsefesi geliştirir. Özellikle Osmanlıve İslam sikkeleri konusunda yaptığı arastırma ve buluşları, Baş kültüründe de ilgiliy çarşıları. İlhan Berk onun iyi yorumlayan tarihçilerden biri" yargısında bulunur.

Bilim kurguyu yıllarca yabancısı kaynaklardan çok yakından izler, bu türün yaygınlaşması için emek harcar. Öykülerini çeşitli dergilerde yayımlar ancak bir kitap hâlinde okurun karşısına çıkmayı her etkiler. Çeşitli gazette ve dergilerde bilim kurgu hakkında yazılar yazar, özellikle Evrensel gazetesinde 'Yeni Şakal Metinleri' adlı köşesinde çocuk konulara değinirken bilim kurgudan her fratsa söz eder. Birkaç müstear isim kullanır.

Toplumcu siyasal kimliği yanında insancıl, sempatik, yetkin kültürel donanımı ve mütevazı kişiliğiyle bilim

kurgu alanında Türkiye'deki otoritelerden biridir. Bilim kurgunu para etmediği bir ülkede, kalbi bitmeyen bir hevesle bilim kurgu için atan bir yazardır.

27 Mayıs 1960'tan sonra, ilgili alanı sosyo-politik konulara kayar. Bu ilgi 12 Mart 1971'e kadar sürer. Bu kez Erickson Daniken üzerine yazılıp çizilenlere eğilir.

Nesnel eleştiri anlayışından hareket eder. Marx'ı kuramın edebiyat eleştirisine Türkiye bir yorum katma çabasıdır. Bu çabası, Nâzım Hikmet üzerine yazdığı kitapta görmek mümkündür.

YALIN KİMSE TEK BAŞINA YALINIZ DEĞİLDİR

Kemancı'daki genç kalabalığın arasında, etrafıyla hiç ilgilenmeyen, salt müziğe kadehindeki rakıya odaklanan sakallı, ilginç, bir adam, hemen fark edilir. Bulundduğu mekânı yalnızca sayılan bu adam, kafasında Ke berseyile DJ'ye seslenir: "Adnan! Anthrax çalacakmış!" Müziğin ritmiyle sallanıp çevresindekileri "Evlat, hiç kimsetek başıyalınız değildirm!" diyen kişi, ellili yıllarını aşması, Türkiye'nin heaymetlal hayranlarından, bilim kurgu yazarı Zühtü Bayar'dır.

Özellikle 1970'li yıllarda, bilim kurgu, popüler kültürde görüyle sentezler. En önemli esin kaynakları, Beat

hareketi, cyber punk'lar ve heavy metal'dir.

Türk edebiyatına esrarive rock'n'rollu getiren ilk yazardır.

ZAMAN AYNASI'NDAN YANSIYANLAR

Yazmı olmayı, içindeki denize girmeyi bilmeden düşürün her yüzü olarak görür: "Yazdıklarımdan kıydın tüyden şeylerdi ama yine de hatasız bir dille kaleme alınması ve azek da üslup dümelleri çevrilecek yazılması gerekirdi" der.

Şiire de uzak değildi. "Zaman Aynası'na şiirler bırakır. Pencerelele de yollara da aynı kederle vuran sokak lambaları bir gönlü yararı olarak görür.

Herkesin "güzel" ve "çirkin" diye sınıflandırdığı kadınlara şiir penceresinden bakar. Güzel kadınları, kendi güzelliklerinin fersal denizinde boğulan zavalları ve güzelliklerini bencil erkekler uğrunda harcaran acınası işkılar; çirkin kadınlara, fark edilmeyeceği saldırılarına hıyusuzlaşanlar ya da dünyaya zamansız bir gönlü boru gibi bakıp kendi sulanacaklıklarını sürdüten görür.

BİLİM KURGU KİTAPLARI

İlk öyküsü Tutuklu Bilinç, Türk Dil dergisinin Ocak 1973 tarihli bilim kurgu özel sayısında yer alır. Tutuklu Bilinç, Türkiye'nin bilgisayarlar çok tanınmadığı bir dönemde, olumsuzluk peşinde koşan Dr. Adam'ın bilgisayar belleğindeki tutusallığını ve trajik sonunu anlatır.

1999'da yayımlanan Geyya Android Şirketi, öykülerini derleyen kitaplarından derleyip topladığı bir eserdir.

Sahte Uygurik, 1973'te tefrika edilene 1999'da kitaplaşıp ilk romanıdır. Sosyo-politik içerikli bir servetin niteliğindeki kitap, kurgu sağıllarını yeni sıra günümüzün sosyal ve politik koşullarına göndermeler yapmasıyla da bilim kurgunun politik ilk versiyonu sayılır.

1991'de yayımlanan Filler Mezarlığı bir hippo-kurgu romanıdır. Roman, 60'lı yılların Sültanahmet Meydanı'ndaki hippo otarlanırmı, esrar partilerinin, Avrupa'daki gurel kavlamlar DJ'lerin etrafında döner. Dinemizin atmosferini, bizzat yaşadığı beat felsefesinin olumlu taraflarını akıcı bir üslupla aktarır.

2001'de yayımlanan Bilim kurgu ve Gerçeklik adı yapıncıdır. "X. Bitmeyen de dahil konu üzerindeki deneme ve eleştirileri yer alır. Kapsamlı incelemede; bilim kurgunun yalnız bir sanattır değil aynı zamanda doğa ve toplum karşısında pozitif bir duruş; giderek bir dünya görüşü olduğunulleri sürer.

ORTADOĞULU BİR GÜLÜMEYİŞ

Dostlarna he "Karaçerimim kötü!" dese de elindeki rakı kadehi yüzündeki Ortadoğulu gülümseyiş, kafasındaki devrim yıldızı bere pek değışmez.

Türk bilim kurgu edebiyatının özgün ilk yazarı Zühtü Bayar, 27 Mart 2011 tarihli bas gazetelele küçük bir haber olarak yer alır: "Dün vefat eden Zühtü Bayar, İstanbul'daki hastanede kronik akciğer ve böbrek yetmezliğinden dolayı tedavi görüyordu."

* Zühtü Bayar'la ilgili görüşleri bu alıştırın öykü Ateşin Akşamsefası yazarıdır.

KENT REHBERİ

barış lâfını duyduğum anda tabancamın emniyetini açarım*

George Orwell'in 1984 romanındaki Okyanusya Devleti'nin bütün duvarlarında, "Savaş Barıştır!" yazar. Distopyanın normalleştiğine ikna olalım artık.

Jacques Tardi, savaşın dehşetini I. Cihan Harbi üzerinden anlatıyor: "1914-1918 Siperlerdedik" isimli çizgi romanının girişinde şöyle der: "Söz konusu olan I. Dünya Savaşı'nın çizgi romana dokülmüş hikâyesinden çok, kadirlikler başları belaya sokulmuş, bulundukları yerde mutsuz oldukları her halinden belli, tek gayeleri bir saatlik daha hayatta kalmaktan ibaret olan ve evlerine dönmekten, kısaca söylemek gerekirse savaşın sona ermesinden başka hiçbir dilekleri olmayan insanları başlarından geçen durumların geliştiği anlatılmaktadır. Adına savaş denen bu iğrenç toplu macera'da ne bir 'kahraman' ne de bir 'ana karakter' bulunmaz. Sahipsiz ve bitimsiz bir ölüm çığlığından başka hiçbir şey yok."

Savaş dalgasının hezeyanına kapılıp siperlere gidenlerin curesizliği ve dehşetini anlatan öykülerden oluşan kitaba çok kısa bir bölümü savaş cephe gerisindeki yicliğin ve histerisinin anlatır: İnsanlar bir duvar dibinde toplanmış heyecan içine konuşmaktadırlar. Duvarla kara ve deniz kuvvetlerinin milli seferberlik çağırışı yılan afisi vardır: "İnsanoğlunun kendi başına bela ettiği en büyük felaketi telailiydi afisi: Savaşın! Başka zaman olsa yan yana bile gelmekten kaçınan insanlar izülecikleri yerde, kendilerinin geçercesine nefret birliği etmişti." Hzica yayılan nefret dalgasının vaat ettiği savaş heyecanını yaşıyorlar: "Üstelik uzun sürece benzerimiyordur, hem hava da müsaitti."

Kafenin birinde savaş ve nefretinüzgarına kapılmış bir grup kendilerini gaza getirip milli marşı söylemeye başlarlar. Diğer müsteriler de hazzı ola geçe marşa katılırlar. Lakin ityay bir adam ayıça kalkmaz ve onlara eklemez. "Akli başından gitmeyen tek o muydu? Geçmiş yıkımları mı hatırlamıştı yoksa?"

Bu kısa hikâyenin sonunda yaşlı adam; savaş arzusuyla yarıp tutuşan, milli hislerle donanmış

bu güruh tarafından barışın yanında durduğu için linç edilir.

Savaşın önce, savaşın ve yıkımın insanlık ve dünya için tek tedavi yolu olduğunu söyleyecek makineleşmeyi ve neşe içinde yok etmeyi yücelten İtalyan futuristleri, savaş çıkınca koşuklu koşturalar siperlere ve ayak oldular. Geri kalanlar da Musollini'nin çarklarında faşist oldular.

Savaş her zaman için yasaklı kelimeleri beraberinde getirir. Misal, savaş ilan edilir ama buna "savaş" denmez bir türlü. Müdahale, operasyon, harekât gibi şeyler söylenir. "Ordu" yerine "savunma güçleri" veya "silahlı kuvvetler" denir. Savunma Bakanlığı, savaş işlerini bakar. Savaş ilan eden "barış ve huzuru getirme" iddiasındadır. Lakin savaşla ilk önce gerçekler "etkisiz hale" getirilir.

Taarruz operasyon, cephe operasyon bölgesi oldu. Doktorların ameliyat öncesi konsültasyon konuşması gibi...

Düşman öldürülmez "etkisiz hale" getirilir. Etkisiz hale getirmek; düşmanı ele geçirmek, yakalamak veya o bölgeye girmesini engellemek gibi anlamlar taşıyan nedense herkes öldürüldüğünü anlar ama o kelimeleri kullanmaz. Küçük ölçekli bombaların adı "patlayıcı madde" olurken, büyük ölçekli bombaların adı "stratejik silah"tır.

"Silahlı çatışma" yaşanmıyor, "sıcak temas" kuruluyor. Ucuş aşk romanlarındaki ilişki tasvirleri gibi.

Düşman askerinin adı "düşman unsurları" artık. Lakin, unsur yani ögenin sözlükteki altı anlamı da bu anlamı karşılamıyor. Savaş kendi sürreal dilini oluşturur: Her savaşın bir ismi vardır, içinde savaş kelimeleri geçmez. Misal, Vietnam Savaşı'nın ABD'deki resmi adı "Asyaş faaliyetleri"dir. Bugün bile, devlet resmi kayıtlarına

göre ABD'nin "Vietnam Savaşı" diye resmi bir savaşı yoktur. Ayrıca ABD büyük bir yenilgi ve fizyolojik yaşadı Vietnam'dan hiçbir zaman "çekilmedi", Amerikan ordusu, "taşınmaz ekip" gerçekleştirdi. (Kelimeler ve savaş üzerine ayrıntılı bilgi için: "Savaş dili ve edebiyatı", Cemal Tunçdemir, amerikabuleni.com, 3 Eylül 2013)

İmya makedalen bir başka önerisi: "Japon İmparatoru Hirohito da, 3 milyon Japon öldükten, 2 atom bombasından, her biri felakete dönüşen işgal kararlarından sonra ülkesinin teslim olduğunu şu cümle ile ilan edecekti: 'Savaş, artık Japonya'nın iktidarı değildir.' Savaşın ta başından beri Japonya'nın çıkarması olmağı gereğini saklamaya çalışan bir beyandı bu."

"Gerçekler normal zamanlarda sadece kabalık olarak, savaş halinde ise suç olarak algılanırlar." "Rasyonel bir ulusun savaşta hiç girmemesinin yollarını bulabileceği en sürüldüğünde alınan yanıt ise genellikle hakaretten ibarettir" der B. Russell. Ayrıca "Barış istiyorsan savaşa hazır olma!" gibi ülke-öle strateji olarak belirlediği okimoron cümleleri de düzeltir. "Barış istiyorsan, barış için hazırlanmış."

George Orwell'in 1984 romanındaki Okyanusya Devleti'nin bütün duvarlarında, "Savaş Barıştır!" yazar. Distopyanın normalleştiğine ikna olalım artık.

"*Kültür lâfı duyduğum anda tabancamın emniyetini açarım." Goebbels'e ya da Goring'e yakıştırılan bu söz bir tiyatro oyununda, Nazilere yakın bir koyu milliyetçi oyun yazarı olan Hanns Johst'a ait "Joht'un Schlagerleri" adlı oyunda geçer. (Ayrıntılı bilgi için: "Kültürel Hegemonya", Tanıl Bora, birikindergisi.com - 15 Şubat 2017)

Bu cümlelerin Nazilerin temsil ve yürütme gücü bulunan bu kışlere yakıştırılması boşuna değildi, zira Naziler toptemden olarak kendilerini dışında olan, (arı Alman ve Nazi, hasıl olan göre yerli ve milli olmayan) devlet ideolojilerini ve varlıklarını yüceltmemeyi kültüre düştürdüler.

"Buradan polisime sesleniyorum, acımasızlar! (Barış için) Çıkın vursunlar, alınların şakından vursunlar. Bu milletvekiliye de vursunlar, iş adamsıya da vursunlar, gazeteciye de vursunlar!" Okyanusya Devleti'ndeki bir radyo yayından değil bu cümleler.

Bir haber: "Akhisar İlçe Eğitim Müdürlüğü, 'Çevrele-faşizma!' isimli çocuk tiyatro oyununu 'savaş ve giddet karşı' olduğu gerekçeyle yasakladı." Ayrıntılı gerekçe şöyle: "Ülkemizin içinde geçtiği bu hassas dönemde savaş karıştığı gibi siyasal söylemlerin çocuklarımızın sunulmasından sakıncalı olduğuna karar verildiğinden okullarımızda oyun tanıtımı ve afişlerinin asılması uygun görülmemiştir."

Okyanusya'ya hoş geldiniz.

Nerede kalmıştım, ha evet... Barış lâfını duyduğum anda tabancamın emniyetini açarım.*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tanteyp.org>

Bizim için bakkal yeterince mucizevi bir şeydi. Hele bakkalın köy köy gezdiğini düşünün... Aklımız gidiyordu çerçiyi görünce.

ÇERÇİ

“Uyan olum! Kalk, yumurtalar aç gidiyor!”

Gözümü açtığımda Hamd'in in kel, yamuk kafası gördüm. Ufukta bir kızılık belirmesine rağmen abdest alarak kalktım. Elimle kafasını ittim. Babam bahçede atları alıyordu. Hamdin, Arsen Lipen'i kaldırarak düzeye seslendi. Evleriyle bizimkini ayıran duvar bir kertenkele gibi yörüldü.

Karanlıkta mimiklerini görmüyordum ama şeytani bakışını hissediyordum. Dünyada birlikte geçirdiğimiz dokuz yıl vardı ve ama çoğuluyduk. Birazdan alınma yiyeceğim şaplağı bekliyordum.

“Olum namaz vaktidir, uyanmıştır, dedim.”

“O, namazdayken alınız.”

Günün ağarmasına bir çeyreklik var. Sivıştıkevden. Naime teyzenin alçak duvarına sindik. Bu duvara çıkmak çocuk oyuncuğu. İkizim de tek sırayışta duvarın üstündeydi. Hamdin bahçeye atladı, ben bekledim. Birazdan evin içinden gelen sesler kesildi. Hamdin başparmağını kaldırdı. Tamam. Ellerini ve ayaklarını üzerinde kıvrılarak kümeşme girdi. Dört yumurta verdi. Tişörtümü çıkırp yumurtaları içine koydum. Hamdin, tekrar duvarazılayıp sokağa atladı. Yumurta tişörtünü ona verip ben de indim.

Sekiz yumurta, nereden baksan iki dondurma bir de çikolata yapar. Eve geri döndük. Bahçedeki saman yığınına gizledik yumurtaları. Çerçinin gelmesine epey var. Güneş iyice yükselsin, köy yoluna çıkıp bekleyeceğiz.

Bizim için bakkal yeterince mucizevi bir şeydi. Hele bakkalın köy köy gezdiğini düşünün... Aklımız gidiyordu onu görünce. Önde at, arkada dört lastik teker üstüne kurulumuş bir baraka. Markaları hâlâ okunabilen yağ tenekeleli duzleştirilerek bir demir iskeletin etrafına kaynaklanmıştı. Özellikle öğle saatlerinde, çerçi köye girildiğinde hâlâ dünyası yerli biri onu bir atan çektiği UFO'ya benzetebilirdi. Sağında solda asılı tencereler tavalar, leğenler, oyuncakların çıkardığı seslerle cabası...

Yazın, barakanın içi kapkara bir göygeydi. Aslında bir fırına dönmekle, güneş ışığı kel kafamızın varıp beyinimizi fokurdatınca serin bir mağaradan farkısız görünürdü bize.

Köyde bakkal olmadık gibi bizde de para yoktu. Para, şehirdelazımdı. Salih'in anlatığına göre Şenyurt'ta bir dükkanda belki altı çeşit gofret varmış. Salih sürükl Şenyurt'a giderdi. Arada bir de babası onu bakkala götürürmüş. Göziyle görmüş, Hamdin dedi ki, onların babaları bisküvi olabilmirmiş, Yoksa o kadar çeşit gofreti satamazmış bakkal. Bence olabilir. Naime teyzenin tavukları kadar tavallışın olursa arada bir farklı gofretlerden alabilirsin.

Bahçenin, saman yığınına gören bir köşesinde oturduk. Birin çocukları birisi saman üstünde oturur Mehmet Ali & Akşamsardış

veya annem kuzuları beslemeye yetlenirse müdahale edebilmeliydim. Ne var ki sabahın o saatine uyanıp da öylece gözlerini bir yere dikip hareketsiz kalınca gözkapaklarına inen ağırlığı karşı koymıyordun.

Öğleye doğru, ağaç gölgesi altında kendimden geçiyşiz. Annemin bağırmasıyla sıradaki ikizim de. “Kalkın, çerçi geldi, bana bir kepeç alın.” Samanla

Kepeçin yanında iki de şekerli sakız aldık. Bu kadarına iznimiz vardı. Hamdin, çerçi gidecek olursa onu tutması için orada kaldı. Ben de kepeçeyi alıp eve fırladım. Birkaç dakika içimle, tişörtümde sekiz yumurtayla geri döndüm. Döndüğümde Naime teyzin çerçinin başında duruyordu. Hamdin işaret verdi. Yumurtaları arkama alıp yaklaştım. Çerçi, Naime

teyzeye şekilsiz bir şey uzattı. Gözleri parladı kadının. “Kurban olayım Atike'me, ne güzel yapmış” dedi, nesneye bakarak. Sonra iki yumurta uzatto çerçiyi, “Bugünkü yumurtalar yok olmuştur. Atike'me istediğini ver, bir dahaki sefere sana parasını veriyim.”

Çerçiler köy köy gezdiği için tuhafiyi, aktar, mefruşat malzemesi ve de bakkalının yan sra haber de taşırdı. Telefonun pek yaygın olmadığı yakın geçmişte şıklar, akrabalar, anneler, kızlar çerçi vasıtasıyla haberleşirlerdi. Atike, Naime teyzinin başına köye gelin giden kızının çoğuydu. Aralarında dört köy olmasın rağmen ana epey birkaç yılda bir görüşebiliyorduk. Kadıncağız, iki keçi den sağdıkı süt ve satdığı yumurtalardan geçiyor, köyün dışına çıkamıyordu.

Az önceye kadar Naime teyzinin olan tişörtteki yumurtaları bir anda

Atike'nin okumirmişti. Belli ki o da bizim yaşlardaydı. Bir çocuğun yumurtalarını gasp ettiğini anlamamız uzun sürmüdü.

“Yine de dondurma yiyebilecek Atike,” dedim. Atın kuyruğunun altından bir kukak dosuk bok alca bacaklarına buluşarak yere yapıpı. Karasinekler üşüşü üstüne. İçlerinden biri zıfayetten ayrılp burnuna kondu.

“Çikolata yerine birazdaha şekerli sakız alalım,” dedi Hamdin, sakızı balon yapıpı. Soylediğini pek dert etmemişti.

Sinekler at rahatsız ettikçe at, kuyruğunu savurarak sinekleri kovmaya çalışıyordu. Ben de su Atike olayını kafamdan atmalıydım, dondurmanın tadına daha iyi varmak için.

Duygusalık, dünya nimetlerinden yeme şansını yitirmiş yakalayan bir çocuğa göre değildi. Atın sinekleri kovduğu gibi kovulmıştın kafaandan.

Duygusalık, dünya nimetlerinden yeme şansını pek nadir yakalayan bir çocuğa göre değildi.

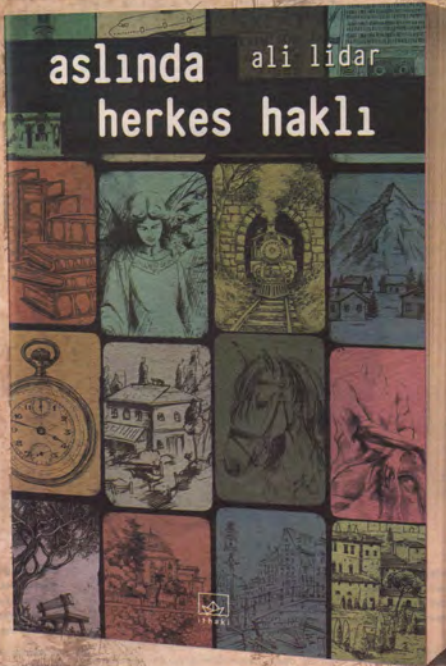

aramızda duruyor, kimdileden bize bakıyordu. Neden hâlâ fırladığımızı merak ediyordu. Gözümüz saman yığınında, parayı aldık. Kepeçesini alınca gözden kalkıyor diye düşünerek tabanları yağladık.

Çocuklardan ve kadınlardan oluşan bir grup, çerçinin etrafına sarmıştı. Alacakları bir avuç leblebinin veya birkaç sakızın, şekerin sevindi peşinen yataklarına kan olarak gelmişti çocukların. Birkaçı elindeki yumurta taşıyor edecek. Birinde bir bakraç buğday, birinde ise bozukluk vardı.

“Keşke sunun içinden olsaydık, her yeri gezerdik” dedi Hamdin. Nereye gelebileceğimizi düşündüm. Akıma pekişiyordu gelmedi. Karpuz tarlaları arasından, geçen yıl bir buğün için gittiğimiz köyü düşleyebildim. Fazlası değil. Hafızam zorlayıp ders kitaplarını isimler ve çizgilerden ibaretti.

Anılardan bir kırkyama

 /ithakiyayinlari
 /ithakiyayinlari
 /ithakiyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Internet Sites: www.knappa.com
www.thelocal.com

Cecil Doughton **PUNT**

Alişveriş merkezindeki atlıkarıncaanın fon müziği, sanki yedi notadan başka, kimsenin bilmediği, sadece korku filmlerinde çalan şarkıların yapıldığı başka notalar vardı da, onlardan bestelenmiş bir çıktı.

ESRA HANIM, BİR ÇİİİĞZZZ BEKLİYORUM

Alişveriş merkezlerinden tiksiniyorum. İptili dukkânların önünde çobanı olmayan bir sürü gibi toplukların, içlerinde mutsuz, tatmin olmayan, aç, ruhu para harçarıya, doyurabileceğini sananları, bir çocuk elinde, diğeri bebek arabasında, saçının adı gelmiş mutsuzluktan perişan olmuş kadınları, eşinin iki adam önünde yürümeyi erkeklik gösterisi sanan, önlerinden yürüyen başka kadınları sinsi sinsi bakmaya çalışan adamları ve annelerinden bağırarak oynamak isteyen çocukları gördükçe sıkıttan nefes alamaz hale geliyorum.

Restoran katının durumu daha da içler acısı. Kulakları sağır eden bir uğultu, belgesellerde gördüğümüz zavallı zebrayı yiyen aslanların gibi hayvansı bir iştahla yemeklerine yumulan insanları, kasalarda yorgunluktan şaşı bakan kasiyerler, kavruk tipli servis elemanları sanki Ed Wood filminin setinden fırlamışlar da: dünyaya ait olmayan uzaylı dev karncalar gibi çalışıyorlar.

Aynı dili konuştuğum dev karncalar başka bir zaman olsa ilgimi çekerdik ama bir yandan sipariş almaya çalışırken, bir yandan da mutfaka doğru; "Esra Hanım bir çiiğzzzz bekliyorum!" diye bağırarak genç karıncaya karşı hiçbir şey hissetmiyorum o yapıp yapıp kalabalığın içinde...

Fakat kaçınılmaz sonuma bu hafta yakalandım. Çocuğün doktorunun muayenehanesi bir alışveriş merkezinin hemen yanından olduğundan isimiz biraz erken bitince, "Şuraya da girip bir bakalım ne var yok" dedi Gonca, yok diyemedim...

Ve daha kapıdan girer girmez, "Yeşil bir ceket alman lazım, hiç yeşil ceketim yok" diyerek -Yeşil ceket almazsa sinir krizine girip kendini iletleyecekmiş gibi- lpe'ki bana bırakıp yok oldu. Benim de gidecek bir yerim olmadığının, ufaklığın da canı sıkılmasın diye yirmi metrekeye tiksetilmiş oyun alanlarından birine gittim.

Ön tarafta yan yana dizilmiş birkaç göz alıcı parlaklıkta araba, devasa bir yaya tutturulmuş, önce arkaya sallanıyordu. Biraz arkaalında -arka dediğim on santim- üzerinde üç tane at olan mini bir atlıkarınca vardı.

Danışmadan kart aldım, orada da insana hayırdından bezmiş gibi bakan bir karınca/kızca vardı. İşyerinin verdiği belli olan, bir gündün fazla giyimli beyaz gömleği kirl ve yorgun bir sarıya dönmüştü.

Kartın iki lira bedel vardı. Tamam. Kaş lira Mehmet Ali & Akşamsefası

yüklemek istiyorsunuz? On lira. Tamam. Kızım neye bineceksin? Atlıkarıncaya binicim baba. Tamam.

İpek atlıkarınca keyifle binerken, alıma çocukluğuma gittiğim lunaparklardaki atlıkarıncaalar geldi, en az otuz kırk atı vardı onların ve atın üstünde dönerken bir yandan da laterna (*) dinlerdik.

Alişveriş merkezindeki atlıkarıncaanın fon müziği ise kulaklara tecavüz eden bir melodiydi. Kulaklarımı yırtan bu melodi, sanki yedi notadan başka, kimsenin bilmediği, sadece korku filmlerinde çalan şarkıların yapıldığı başka notalar vardı da, onlardan bestelenmiş

benim gibi aptal babaları ayakta s.kiyor burası diyemedim. İpek bu sefer de uçan otobüse binmek istedi. Fakat benim çıdanda hem para kalmamıştı, hem de şekerim düşmüştü, bir de oradaki çocuk gürültüsü, insanları üzerine üzerine mekeme, yanından geçerken hepsinin istisnasız bir yerlerine çarpması, çarptıktan sonra da özü bile dilememelerinden bir anda delirecek gibi oldum ve bağırarak "Hadi kızım eve gidiyoruz artık, yeter!" dedim. İstediyi yeşil ceket hiçbir yerde bulamamış eşim de bunun sinirini benden çıkarmak ister gibi

"Bağırma çocuğa herkesin ortasında" dedi. Halbuki o kadar gürültü vardı ki ben kendisi sesimi bile duyamadım. İpek, uçan otobüse binmek istiyorum diye daha yüksek bir sesle ağlamaya başladı.

Neyse ki oldukça modern bir babayım, çocuğuma elimi kaldırmıyorum, kuluşım dahi çekmiyorum, o yüzden montunum kapüşonundan biraz sertçe tutarak dışlarımdan anından tıslam "Eve gidiyoruz, beni delirtme" diye. Çocuklar çok acayip, sinirlendiğinizi görünce daha da ağlamaya başlıyorlar, bence bu korkmalarından değil, üzerinizdeki hakimiyetlerini test etmek istemelerinden. İstediyi yeşil ceket hiçbir yerde bulamayan eşim "Ağlama çocuğu" dedi, ben "Korkmuyor ki, üzerinizdeki hakimiyetini test ediyor şu anda dedim", üzerinizdeki yeşil ceketin öndeki altda muhtemelen hiçbir yerde bulamayacak, ancak bundan o anda haberi olmayan eşim "Ne diyorsun saçma sapan, anlıyorum" dedi.

Otoparka inebilmek için asansör kuyruğuna girdik, kuyruk çok uzundu ve asansör bir türlü gelmiyordu, öndeki allenin büyük çocuğu babasının ceketini çektiysiyer ve "Baba

sinemaya gidelim, sinemaya gidelim" diyorodu, anne oğluna "Sus, kardeşini uyandırıcaksın" dedi, o anda bebek arabasındaki kardeş uyanı ağlamaya başladı. Beklediğimiz asansör -34'e inmişti, halbuki beş saniye önce iki kat aşağıydı.

Gözlerim karamaya başladı, sendeledim, Gonca kolumu tuttu, sinemaya gidelim diye tuttuarkan çocuğum babası çocuğumun kulakna çekti, annesi gördü, adams "Herkesin içinde ne yapıyorsun!" diye çıktı, işleri gelsi.

Bayıldandan önce son duyduğum ses kavruk genç karıncaan arkaalardan "Esra Hanım bir çiiğzzzz bekliyorum!" diye bağırmasıydı. ✱

(*) Laterna: Programlanmış çizgilerin tekrarlandığı mekanik bir araç.

"Bir güzelle güzelliğini hatırlatmak
istirdim. Aynalardan evvel."
Kelebek

"İmkansızla ulaşmanın
tek yolu, mümkün
olduğuna inanmaktır."
Alice in Wonderland

"Yolu uzun süre aşka düşmemiş bir adama denk
gelirse yüreğini çalkalayın zira dibine çökmüş
olabilir seven yanları. Çünkü yalnız yaşamak için
çok fazla bu hayat..."
İncir Reçeli 2

"Bırak da ringe çıkayım;
hiç değilse bana kimin
vurduğunu bilirim."
Cinderella Man

Mehmet Ali & Akşamsefası

**Kültürümüzde sihir atfederek kullandığımız
"kadın eli" sadece mutfağa değil hayatımızı
ilgilendiren her yere değmli.**

HANGİSİ, NİÇİN?

**Özür dilemek mi, bağı kesmek mi?
Hangisi? Niçin?**

Elbette özür dilemek. Çünkü kendi hatamızı görmek, kabul etmek bunun
neden olduğu tahribata onarmak cesaret, olgunluk, bilgelik gerektiren bir
tavırdır. Bu tür değerler sayısında insanlaştı. Murat Menek'in dediği
gibi, cesareten ve kymetsiz, medeni cesarettir. Yani insanın kendi hatasını,
kusurunu fark edip ondan vazgeçmesi, geniş anlamda ise kendi gerçeğini
açığa vurabilmesidir. Özür dilemeyi erdemli ve cesur olmanın göstergesi
sayıyoruz. Bağı kesmekte ise hiçbir yarar göremiyoruz.

"Bırak git" mi, "kal diren" mi? Hangisi? Niçin?

Kişisel meselelerde "bırak git", toplumsal meselelerde ise "kal diren." Bir
arkadaşınla, bir dostunla, bir yakınla tartışma, veyahut kavga anlarında
bırakıp gitmeyi, susmayı ayrıntıları ortalağa dökmüş saçmadan çekilmeyi yani
ketketini alıp kıymayı benimserim. Ama konu ülkenin geleceği, toplumun
hayatı olduğunda "kal diren" diyenlerdenim. Çünkü burada mesele kişisel
değil, toplumsal. Hepimizin yaşadığımız ülkeye, topluma borcu var. O
borcumuzu ödemediğimiz pek yakışık alır bir davranış değil.

Savaş mı, barış mı? Hangisi? Niçin?

Elbette barış. Diyalog kurmak, konuşmak, anlaşmak, uzlaşmaya varmak
sorunları çözmenin hem etkil hem de kalıcı yoludur. Savaşlar sorunları
daha da içinden çıkılmaz hale getirir, kan davaları yaratır, toplumlara hasara,
yıkıma yol açar. İnsana en çok yakışan savaşmak değil konuşarak anlaşmaktır.

Londra mı, Kars mı? Hangisi? Niçin?

Gezmek için Londra iyidir. Fakat köklerimizden bağı olduğu
yerin tadı başka. Bu bir gerçek. Tüm şehirlerin iyi yerleri
var. Bir de, çocukluğumuzun geçtiği şehir vardır.

İnsana

en çok

yakışan

savaşmak

değil

konuşarak

anlaşmaktır.

**Kurtuluş tek başına mı, hep
beraber mi? Hangisi? Niçin?**

Tek başına kurtulmak, bir tür kazazedelik.
Robinson Crusoe gibi kalırsın. Ama gene de kendi kurtuluş
yolumuzu aramadan, hep beraber kurtuluş mümkün değildir.
İnsan erdemle, doğruya, güzelle ulaşma iğine yalnız başlar.
Kendimizi düzeltmeden topluma katkı sunamayız.

Lailik mi, şeriat mı? Hangisi? Niçin?

Elbette lailik. İnanç kişisel bir tercihtir.
Yani kişilerin bağandığı ve kipleri bağlayan
bir değerlerbütünüdür. Kendi inanç
anlayışımıza göre bir yaşam sürmek
için lailikçe ihtiyaçmız var. Başkasının
inanç anlayışını bize dayatmasını ancak
lailikle engelleyebiliriz. Şeriat, inancın
bir siyasi sisteme, bir yönetim biçimine
dönüştürülmesidir. İnancın hayatımızda
sahiden yer tutmaması saygınlığını
koruması için lailik vazgeçilmez bir
değer.

**Kadınlar mutfağa mı, kadınlar
sokağa mı? Hangisi? Niçin?**

Kadınlar her yerde olmalı. Hayatın
içinde. Çünkü onların zarafetine,
inceliğine, merhametine, duygusuna,
emeğine ve en önemlisi fikirlerine
her alanda ihtiyacımız var. Farklı
bakarlar, farklı görürler, farklı çözüm
önerileri sunarlar. O farklılıklarımız
için büyük bir zenginliktir.

Kültürümüzde sihir atfederek
kullandığımız "kadın eli" sadece mutfağa
değil hayatımızı ilgilendiren her yere
değmli. ✨

Devlet veya millet söz konusu olunca egemenliği teslim edip de konu insanın egemenliği olunca dini veya seküler istibadlara sarılanlar rıyakar despotlardır.

ÖZGÜRLÜK VE İRADE

İnsanın özgürlüğü, doğru olanı yapmak değildir. Doğru ve yanlış eşit imkana sahip olmalıdır. Seküler anlamda insanın ahlaki sorumluluğunu ve dini anlamda insanın imtihan ediyor oluşunun temeli, insanın doğruya ve yanlışla bu eşit açıklığıdır. Doğru olana mahkûm olan insanlar hür olmadıkları için hayvan veya melekten farklı kalmazlar ve imthana tabi olmazlar.

Peki, yapıpı her şey baştan yanlış veya baştan doğru olanlarda, insanıyet riye tahakkuk etmesin? Çünkü belirsizlik ve bilinemizin içine adım atamayanların iradeleri tecelli etmez, insanıyeteri gerçekleşmez. Alemde belirsizlik ve bilinemizlik, belirlenmiş ve bilinebilirliğin içine serpilmiştir. Ve insan o belirsizlik ve bilinemizlik bölgelerine yerleşmiştir.

BELİRSİZLİK VE BİLİNMİZLİK

Hiçbir insan bir diğerinin yerine değildir. (Bunun değişik ifadeleri vardır. Mesela: Başkasının imanı seni kurtarmaz. Hiç kimsenin hakkını başkası içinde edilmeyiz.)

Burada, henüz bilinmeyen bilgilerin varlığa dahil olmasından ve bilginin sürekli genişleyerek alemdeki bilinemizliği kurmasından değil, iradenin konusu olan belirsizlik ve bilinemizlikten bahsediyoruz.

Bilimin konusu bilgidir. İradenin konusu ise kendidir. Bilimin bilgisi, henüz bilimlediğinde de doğanın, yani Allah'ın takdirinin konusudur. Bilimsiz anonim bir tesebbüdü, kanunlara tabidir. Kanun gibi geneldir ve onu kimin bulduğu önemlidir. İradenin bilgisi ise başlangıçların yanı sıra icadın bilgisi yahut edimlidir ve her zaman öznesine mahsus olup sahibinden bağımsız değildir. İrade insanın takdirdir. Sorumluluğunun temelidir.

Hiçbir insan bir diğerinin yerine değildir.

Özgür olmayan bir irade yoktur. Bağımsızlık (insanın bağımsızlığı) sadece irade ile mümkündür.

BAĞIMSIZLIK VE EGEMENLİK

Bağımsız olabilmek için irade sahibi olmaktır" ne yapacağı baştan belli olmayan" olmak gerekir. Egemen olanlar sadece bağımsız olmaları saygı duyarlar.

Egemen olanların birliği değil de her nevi bağımsızlık, Egemen ve hür insanın imanı, kardeşliği veya dostluğu hümmetlerinin devamıdır, uzantısıdır, tahakkukudur.

Egemen ve hür olmayan insanları ne dostluğu ne de kardeşliği, hümmetlerinin garantisidir. Hür olmayan insanı da lazm değildir. Allah, elden-yağdan değil kalben kendisine yaklaşmanı istemiştir. Devletlerin egemenliklerini toz kondurmasını işte bundandır. Egemenlik kimin olursa olsun kayıtsız ve şartsız olmak zorundadır. İnsanın imanının haşmet ve kıymeti, insanın iman etmeye mecbur olmasındandır. Devlet veya millet söz konusu olunca egemenliği teslim edip de konu insanın egemenliği olunca dini veya seküler istibadlara sarılanlar rıyakar despotlardır. Devletlere atfedilen egemenliği lağnağın insanın egemenliğidir. Devlet, insandan aldığı veya gas ettiği bu egemenliği irade etmeye amade bir cihaz olarak kalmadığı zamanlarda insanın insanıyetini çalan bir hırsırdır. Tedipve terbiye edilmelidir.

Haklar formunda cüzlerine ayrılmış insan haklarının toplamına egemenlik diyorum. Egemenlik sahibi olmayan insanlar özgür değildir. Egemen insanın etrafına yayıldığı mevcudiyet ve kendilik, dalgalarına hak diyorum. Eğer insan yalnız olsaydı, egemenlik hakları adıyla parçalanmazdı. Böyle bir egemenlik kainatta tek olan varlığı mahsustur. Allah'ın hakimiyeti bu sebeple bir hak değildir. Allah'ın tek, vahid oluşunun bir sonucudur. Fakat insanın özgürlüğü bir haktır, çünkü insanı yaratmakta Allah insana bir egemenlik vermiş hem de kendi egemenliğini hukukullah formunda bir hakka çevirmiştir. Mülkün mülk olarak Allah'a ait olabilmesi için, bir kimsenin geçici olarak başkasına devri gerekir. Eğer insan olmasaydı, Allah Mülk Mülk olamazdı. Allah'ın mülk egemenliğinin insan penceresinden kırılması, süzülmesi

Mehmet Ali Akşın Efesi

Murathan Mungan'dan “METAL” in Otları

PİSİ OTU

şehvetin amblemi sim ağacın gizli yapraklarına ulaşıyor dokun ve anlat bana şeylerin kederini goblin bu, pisiotu tutsak kan, yeşil ejder simgeleri çoğalırken yoksullaşan gerçekler geçit vermiyor fay binlerce tilsim yaratır ancak bu tutkuyu

‘SİM’ şirinden alıntı, 1991 Ludwigshafen

LOTUS

şarkıları ve giysileri çabuk çabuk değiştiriyoruz hiç saklı tutuyor en dipte değişmez olanı sonra sırtı gelip yerleşiyor hem yılanı hem zehirini kovalayan ölü müfferlerden kalmı bir bozkır: kendi düşürümüzi başkalarının filmlerinde görünce tanyoruz opium! delici koku! kimsenin çiğneyecek lotusu kalmadı

‘OPIUM’ şirinden alıntı, 2 Nisan 1992

OKSE OTU

Şer dilini bilen Şairler tipiyetutuluşu bir kış masalında Kendi ayak izlerine basarak donuyorlar büyük sürgünden kalker, kireç, magma okse otları sarıms her yanımsız sessiz bir anlaşımla her şey büyük tuzaga çalışıyor her bilgi, her sinyal, her kod yalnızca beynimizi boşaltıyor

‘MAGMA’ şirinden alıntı, Ocak 1990

SAFRAN

Ağarır sözcükler birbirlerinin varlığını Alt alta eklenir yaşamalar okumalar Döner Kristal Aydınlırken karartıyor yederdi büyü: Çağrılmış Ruhlar Safran ışıltısı, kalay, bir gizli kapınıza ilk kez uzanan el Herkes sokaktayken yazı masasında oturan büyüü Kürsesinin önüne serdiği sözcüklerle Sokaktan dönüşünüzü bekler

‘KRİSTAL’ şirinden alıntı, 1991 Ludwigshafen

"adalet cimcoz"

Yarım asır önce İstanbul kültür ve sanat hayatının nabzını tutan uçarı kadın: ADALET CIMCOZ

SAN'AT İNSANLARININ KORKULU RÜYASI

25 Aralık 1950, Beyoğlu Kallavi Sokak, 20 numaradayız.

Bir apartmanın giriş katı. İç içe geçmiş iki küçük oda... Orta yerde bir paravanla gizlenmiş soba duruyor. Derinden bir caz tınısı işitiyor. Birazdan odalar hınca hınç dolacak. Romanclar, aktörler, ressamlar, heykeltirler, soprano, dekoratörler, akademî profesörleri, gazeteciler, ses artistleri, piyaset yazarları, rejisörler, muharrirler, diplomatlar, politikacılar, senaristler... Kimi aransızın uçuşacak olmalı! Kalkahalar, yergiler havada uçacak. Herkes halinden memnun görünecek.

Bir kişi dışında...

En büyük hayalini gerçekleştirdiği bu gece bahçıyar olması gereken dostlarının "Ada" diye çağırıkları Adalet hanımefendi, aklında bu geyikli nasıl döndürceğine ilişkin bir soruyla dolmaktadır. Dışarıdan gamsız, hazırcevap ve yetenek kumkuması görünen bu kadın niye tedirgindir? Sebebi ağabeyinin uyuturucu bağımlılığı mıdır? Yahut birçok merakı olmasına rağmen, kendini hiçbir işe tam olarak adanmayışı yüzünden mi huzursuz ve eksik hissedir? Müziği, zeki, nüktedan, özgür ruhlu bu kadın "Caz Çağı" olarak adlandırılan 20'lerin, İstanbul'da 50'lerdeki temsilcisidir. Mesut maksesinin altında ise küçük gözlidir.

CEMİYETE SANAT SEVGİSİ LAZIM

Adalet, Alman asıllı bir anne ile subay Hüseyin Tayfur Bey'in tek kızıdır. Temmuz 1910'da babasının görev yeri Çanakkale Kilitbahir'e dünyaya gözlerini açar. Öğrenimini Almanya'da tamamlar. Yurda döner ve ağabeyi seslendirme sanatçısı Ferdi Tayfur vesilesi ile İpek Film'e girer. O sıralarda senaristik de yapan ve henüz Bursa Cezaiye'nin girmemiş olan Nâzım Hikmet ile birlikte çalışmaya başlar. İkili mektup arkadaşlığı ölene dek sürdür.

Politikacı bir aileden gelen kocası, avukat Mehmet Ali Cimcoz ile 1939'da yaptığı evlilik, Adalet'in sosyal konumunu güçlendirir. Görkemli kostümleri, fırtınası ve iyi yaşamı sever; çocuk sahibi olmamayı tercih eder. Edebiyattaki çevresinin etkisiyle yazar olarak adım duyurmayı arzu eder. Fakat edebiyata kendini adanacak kadar sabırlı değildir. Mektuplarında da dile getirdiği gibi çabuk cayan bir karakteri vardır. Varlık, Yeni Ufuklar dergilerinde kitap tanzim yazıları ve çeviri şifreleri yayımlar. Yine de cemiyette istediği unvana, Orhan Veli ve Fikret Adil'in teşvikiyle, açtığı Maya Sanat Galerisi ile ulaşacaktır.

SABAHATTİN ALİ'Yİ O MU ELE VERDİ? Hakkindaki en kapsamlı araştırma olan Mine Soğüt'un yazdığı "Adalet Cimcoz-Bir Yaşamöyküsü Denemesi" başka bir tartışmayı evlendirir.

Yazar Sabahattin Ali, İstanbul'da kaçak olarak geçirildiği günlerde Cimcozların aklında bir. Hatta o esnada kullandığı kamyon bile Adalet hanım üzerine kayıtlıdır. Sabahattin Ali'nin ölü bednine ulaşıldığında, dedikodular yürür. Akrabaları arasında MİT daha başkaları ve Cumhuriyet başkaları da olan Mehmet Ali & Aksevesefisi

"Aşık olunca kalbin niye ağırlaşıyor nice cerrah ve şairler çözemedi."

Mehmet Ali Bey ve eşi Ada sorumlu tutulur.

Ali'nin kızı Filiz ise 12 Ağustos 2000'de Hürriyet gazetesine: "Daha önce yazılan birçok kitapta bu iddialar yeri aldı. Benim de içimde şüphe var."

ama yazılması gereken tek şey var. Devlet bu iddialara cevap vermedi. Arşivlerde sanırım Adalet Cimcoz'un MİT ajan olup olmadığının kayıtları vardır" demecini verir.

Kafasına estüşi gibi yaşayan, uçan Adalet'in hayatında, John Le Carré romanlarına konu olacak derin zengin bir malzeme var. Bu ile hayatın satır başları...

4 YAPRAKLI YONCANIN SESİ

Sahne sanatçılarının pek kullandığı, burundan gelen nazal sesle Belgin Doruk'tan Ajda Pekkan'a ve dört yapraklı yonca saydığımız Türkmen Şoray, Filiz Anar gibi Yeşilçam efsanelerinin neredeyse tamamını seslendirmiştir. Kelimeleri yuvarlayarak konuşurdu, dil konusunda hassastı. Frenk kelimelerini öz Türkçeye çevirirdi. Yeni tamlamalar türetmeyi severdi.

SANATIN KALESİ: MAYA GALERİ

Galeri, Melih Cevdet, Sait Fak, Bedri Rahmi, Arş Güler gibi isimlerin uğrak yeri haline gelmiş, disiplinler arası sanat etkinliklerinin kalesi olmuştur. Adalet, beş yıl boyunca Maya Sanat Galerisi'nde sanatçıların birbirleriyle tanışıp ortak projeler yürütmesini sağlar. Bir resim, karikatür, şair yahut bir vazo da Maya Sanat Galerisi'nin duvarlarında bir arada görülür. Nuri İyem, Avni Arbaş, Nedim Günsür, Kuzgun Acar gibi isimlerin ilk sergilerini burada gerçekleştirmelerini sağlar.

ÖDÜLLÜ ÇEVİRMEN

Yeditepe, Varlık, Yeni Ufuklar dergilerinde şiir, öykü ve kitap tanzim yazıları yazar. B. Brecht, G. Büchner, F. Kafka, B. Travenç gibi yazarların yapıtlarını Türkçeye çevirir. Kafka'nın "Milena'ya Mektuplar"ın çevirisi 1962 TDK Dil Kurumu Çeviri Ödülü'nü kazanır.

MÜDANASIZ DEDİKODU YAZARI

Çok partli sisteme geçilmiş olsa da 50'lerdeki kaygan zemin birçok sanatçıyı farklı adlarla gazetelerde yazmaya yöneltir. Fikret Adil "Biraz İstanbul", Sabahattin Eyüboğlu "Cimdal" imzasıyla yayımlar yazılarını. Adalet Cimcoz'un "fitne fûcür" mahlası ile Hafta, Salon, Tasvir, Aydede, Tef gibi mecmualarda sürdürdüğü dedikodu yazarlığı kimileri tarafından 30'lar Amerika'sının devlet destekli dedikodusuna Hedda Hopper'la mukayese edilir. Hopper daha ziyade Hollywood yıldızları ile uğraşırken, Adalet Cimcoz yedi sanata dair yazılar yazar. Hatta kimi zaman devlet makamlarına sanata yeterli destek sağladıkları için çıkışmakla beis görmez. Kimselere müdanası yoktur.

SESİNDEKİ BUĞU EN ÇOK TÜRKAN ŞORAY'A YAKIŞIRDI

YEŞİM KOPAN (Seslendirme Sanatçısı)

Türkan Şoray Belgin Doruk, Muhterem Nur, Sezer Sezen, Fatma Gökçe ve Filiz Anar'ın Türk sinemasındaki sesiziyi Adalet Cimcoz. Ama bana göre en çok Türkmen Şoray'dı. Sesindeki buğu, harfleri söyleyişindeki dolgunluk en çok Türkmen Şoray'a yakışırdı. Benim gibi o da bir tesadüf seslendirme başladığı anda de gulumstir beni bu benzemse. Ne yazık ki tanışma fırsatım olmadı. Ne var ki bu mesleği, işsiz çukura ve başka bir şey yapmadığından yapan bir olmaması da fazlasıyla saygı duyuma sebebiştir. Dünyasız ana diline gibi Almanca bilirdi, ödüllü edebi çeviriler yapıyor, öyküler yazıyor, gazetecilik yapıyor, sunuz ve herkesin gönlünde taht kuran oyuncuları o tahta biraz da siz taşıyorsunuz. Sesiniz, vurgularınız, oyununuz filmin unutulmaz repliklerini siz söylüyorunuz... Otobüs Yölcüsü filminde Türkmen Şoray'ın oynadığı Nevin karakterinin filmin en can alıcı sahnesinde Ahyal için canlandığı şoför Kemal'e söylediği "Adam sandım seni" cümlesi kulaklarımda Cimcoz'un sesi ile tınlar, her hatırladığımda... Mesleğimin bu değeri üstasına saygı ve selam olsun!

FERİDE ÇETİN

Gençler, Beşiktaş'a ve Kadıköy'e doğru akıyor artık. Yeni Taksim'lerini burada kuracaklar. Ama eski Taksim kadar kapsayıcı bir kozmopolitlik yaratabilecekler mi?

ÇAY POPÜLİZMİNE KARŞI LATTE LIBERALİZMİ

M eşhur bir "Fatih-Harbiye" bölünmemiz vardı. Fatih, şehrin "Müslüman-Türk" kimliğini; Harbiye de "Kozmopolit-Batılı" tarafını yansıtır.

Harbiye'yi Taksim'e doğru genişletsek eğer, artık burasının çok ciddi bir kimlik krizi içerisinde olduğunu söyleyebiliriz.

Eski ölümsüz, yeni doğamamış durumda. Böyle mi geçerken? Belki bu bizim krizimiz; bir başkasının doğumudur?

Belki Taksim'e takılan Araplar ve diğer beynelmîl unsurlar, Taksim'i Berlin'de Türkiye'lerle özdeş Kreuzberg gibi bir göçmen semtine çevirecek?

Taksim'in kaderinde her zaman ülkelerinden kaçanların damgası olmuştur. Bakalım kim kimi içerecek? Taksim'e göçmenlerin dansından ne tür melezlikler çıkacak. Hep beraber göreceğiz.

Bakalım çay ve narğile mi kazanacak, latte mi?

YENİ TAKSİMLER KURULACAK

Elbette meselelere böyle sosyal bilimsel duygusuzluğa bakılmıyor her zaman. Gençcek insanlar! "Gençliğin Taksim'ini çaldılar" diyerek nostalji yapıyorlar. Bu gençlerimiz hep Beşiktaş'a ve Kadıköy'e doğru akıyorlar artık.

Yeni Taksim'lerini burada kuracaklar. Ama soru şu: Eski Taksim kadar kapsayıcı bir kozmopolitlik yaratabilecekler mi?

Yahuz benzerlerinin olduğu mekanlarda sadece sterili hayatlarınıza muhafaza edebilirsiniz.

Mekanlar dönüşür. İkidar mekanları hedefler, dönüştürmeye çıkarır ama genellikle istemediği sonuçlar ortaya çıkar. Murad edilenle kütandan çıkan aynı olmaz. İyi ki de aynı olmaz.

O nedenle yenilimsizlik duygusulla mekanlara yaklaşmamak lazım. Hayatın aşkında umut, bilinmezlik her zaman olacaktır.

Dedik ya bazı gençler Kadıköy'e ve Beşiktaş'a akıyor artık. Ama gençler sadece onlardan ibaret değil. Diğerleri de Fatih'e ve Üsküdar'a akıyorlar. Değişmeyen şey akışkanlık ve mevcutla yetinmeyen bir merak duygusu.

Mehmet Ali & Akşamsefasi

Yeni ve daha kapsayıcı Taksimler yaratabilecek olan da budur: "Ötekilerine" dair merak, onlarla temas kurma, onların arasında kendini görme ve onaylama arzusu...

BİR DEVİR SONA ERİYOR

Kadıköy'e veya "Cadde'ye takılan" bazı gençlerin yolu bir şekilde Üsküdar-Fethiye'deki belediye tesislerine düşmüştü. Pek çok şey eşiğildiler. Fiyatlar ucuzdu ve oraya takılanlar "başka bir dünyanın insanları" gibiydiler. Başörtülüler çoktu. Oysa onların takıldığı yerlerde "bağışlar" eksikti.

Üsküdar'da çay içip ciddi meseleler konuşan İslamcılar da görmüş oldular. Eski Üsküdar'da çay içip ciddi meseleler konuşanların solcu benzerleri de Kadıköy'de veya Eminönü'nde hasırda yapıma sandalyelerde oturup siyaset konuşurlardı.

Bu devir sona eriyor. Solcular için sona erdiği gibi İslamcılar için de sona eriyor.

KAFFE-İSTAN

Demek ki artık çay, simit popülizmi bitti. Şimdi herkes "Kafe-İstanbul" a yaşamak istiyor. Şimdi "latte liberalizmi" zamanı.

Mesele paranız olduğunda ne tüketmek istediğiniz. Çay değil kahve tüketmek istiyorsanız Kafe-İstanbul'a hoş geldiniz. Üstelik bütün dünya artık bir Kafe-İstanbul.

Egzotik, "zorlu" coğrafyaları gezmeyi göze alan "beyaz maceraperesler" bile gittikleri yerlerde yorgunluk atmak için kafe akıyorlar. Bir kahve içip kendilerine gelmek istiyorlar. Aslında kendilerinden hiç gitmemişlerdi ki...

"Tahran'da hiç kafe yok" diye yakınmıştı bir ebedi turist. Tahran'da işi hürriyet yok. Ama öyle bir hürriyet gelebilir ki kazanan yine "latte liberalizmi" olur.

"Tüketiyorum öyleyse yeterince varım ve böylece oturmaya devam edeceğim" diyen bir hürriyetsani latte liberalizmi!

Biz bunu mu istiyoruz? Bir yandan tehlikeli oyunlar oynamak bir yandan da kılımla zarar gelmesin mi istiyoruz?

O zaman hep aynı yere akıyız veya aktığımızı sanırız. ✿

KONU: Bilim Kurgu

KONU: Yabancılaşma

"Onlar ki
toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar..."

Nâzım

Yapı Kredi Yayınları'ndan 5000. kitap.

1945 yılında, ülkemizin kültür sanat yaşamını zenginleştirmek ve edebiyatın en iyi örneklerini sizlerle buluşturmak için yola çıktık. Bugün "Nâzım'ın Cep Defterlerinde Kavga, Aşk ve Şiir Notları" ile yayımladığımız eser sayısı tam 5000'e ulaştı. Bu yolculukta bize eşlik etmeye devam eden tüm okuyucularımıza teşekkürler.

YAPI KREDİ YAYINLARI

 YapıKredi

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kitaplar yangınlara, şirler depremle, şarkılar sellere direnmedi; altın, gümüş tüm zenginlik eridi, çaldı, çirpildi gitti. Duvarlar kaldı.

DUVAR

İnsanlığa dair, en çok fosillerden öğrendik. Fosiller ansiklopedi gibi... Yaşam ve ölümün insanların izleri brada. Binlerce yıl önce ölmüşün, gözyaşların kurumuş, düşüncelerin akamaz olmuş, organların yeralından çürümüş. Yoksun artık. Belki yaşadığın çağın delisi ya da dahisiydin, güzeldin, komiktin belki orijinal yüzlerce fikrin vardı. İle bıraktın ya da bırakmadın dünyada, bilmiyoruz. Gittin. Ama sana teşekkür borçluyuz isimsin arkadaş, yer altında çürümeye direnen kemiklerin ve dişlerin bize çok şey öğretti. Dişlerindeki çürümeye bakıp o dönemlerin beslenme biçimini, ekonominin anlamaya çalışık sevgili büyük büyük büyük anne. Kemiklerine bakıp nasıl bir hayat sürdüğünü, günlerin omzuna ne kadar yük yüklediğini, savaşıtlardan mı yoksa kütiklerden mi geçtiğini çözdük. Sağca gibi ama sevenlerinin seni gömüdüğü yer karanlık tarihimize aydınlattı. Bedeninden kalan izler öğretmeye devam etti. Dünya çok güzel bir yer, öldükten sonra bile faydalı olabiliyorsun.

Bir de duvarlardan öğrendik. Kitaplar yangınlara, şirler depremle, şarkılar sellere direnmedi; altın, gümüş tüm zenginlik eridi, çaldı, çirpildi gitti. Duvarlar kaldı. Latin Amerika'nın dev briketleri, Mısır'ın çöl kumunda dikilen piramitleri, Çin'in seddi, Antik Yunan'ın mermer sütunları sessizce anlatı. Yaşadığı devriyle her eşyasız kaldı, binlerce yıllık kütüphaneler kitapsız, tapınaklar sessiz sedasız... Duvarlarından anladık hikayesini. Lükütlü,...

Bizden de geriye bir tek duvarlar kalacak gibi... Saman kağıtlar çürüyecek, resimler lime lime olacak, hafızalar silinecek, otomobiller paslanacak, uçaklar hurdaya dönüşecek, camlar, tuş buz olacak. Bilgişayarların zaten geçmişi eği sene, dijital kayıtlarımız elli bin seneye kalır mı bilmiyoruz. Tüm, yaşadıklarımız badem olacak. Duvarlar ise dikilecek torunlarımız önüne. Bizi kalan duvarlardan anlamaya çalışsaklar, Ruhumuz, hikayelerimiz, matematığımız, sanatımız, aşkımız silinecek dünyadan. Duvarlarımız kalacak.

BARINMA DERDİ

O yüzden olsa gerek duvar pahalı bu dünyada. Yemek ucuz artık, üç harfli indirim marketleri vesilesiyle üç otuz paraya az kalmayaya basıyorlar şimdi. Bir lokma ekmek için bilinmedik ormanlara girmeye, vahşi dev yaratıklarla savaşmaya gerek yok. Küçük bir kredi kartı yeterli, kart bedava. İcini doldurmak için Mehmet Ali & Akşamsefasi

bordrolu bir iş lazım, günde 10-12 saat evyallah çekmek yetiyor. Avcı toplumu bir lokma için hayatını riske ettiğini düşününce, iyi tekli. İki sene önce akla bile gelmeyen özelliklerle dolu üstün teknoloji ürünü cep telefonları, bir haftaalkı asgari ücretle alınıyor, hepimizde var. Biraz dolançaya yer gök bedava internet oldu, dünyanın tüm bilgi birikimi elinin ucunda. 100 sene önce sadece seçkinlerin elinde olabilen, 30 sene önce parnala dahi almak için aylarca sıra bekledğin otomobilin kinci elini zorlasan alırsın. Sende yoksa alanında birinde kesin var bir araba. Ama duvar pahalı. Dört duvardan mamul bir ev almak için en az 20 yılını rehlin etmen gerek çalışma dünyasına. Almayı geç, emeğin en az yarısını ipotek etmeden kiralayamazsın bile. Barınmak dert, barındırmazsın.

DÖRT DUVARIN OLUNCA GÜVENDESİN

Dişlerinden, kemiklerinden dünyayı öğrendiğimiz atalarımız devrinde bedavaydı oysa. Ama geçmiş olsun, medeniyet geldi işler değişti. Bir mağaraya girdim oturdum, benim oldu devirleri bitti. Dört duvar çok para. Binlerce yemek, yüzlerce telefon, onlarca otomobili parasına... Çünkü dört duvarın olunca güvendesin.

Mevcut dünya, güvende insan sevmeyiz. Güvende olursun rahatlırsın, çalışmazsın, kirek çekmezsin. Gotün sıkışacak ki, çarkları çevirsin. Çalışmak için gereken kuvveti marketten, bilgiyi internetten kolayca önüne sunar modern dünyamız. Milyarlık gemilerle, koca otobüslerle üç kuruşa bir yerden diğerine götürür seni. Beş on lira ya üstüne giecek düğün bir kıyafet bile ayacların, dert değil. Ama ev işi zor. Duvar kıymetli. Eve giren, kapıyı kapatırsın. Kendinle, ailenle kalabilirsin. Özgür olduğun fılan ilan edersin alimallah. Ondanur ki evsizlere, topluma en sefili yafas yapıtıdır. Gösterilerle elleriyle, "Bak sokaklara düştüm" derler. Tiksinersek bakarlar. Bir evde yaşamıyorsan, yok hükmündesindir. Seninle göz goze bile gelmez modern dünyalar.

Duvarsızlık korkusuyla yaşarsın. Duvarlar kıpçaman dikilir önüne. Heybetidir, düğün yoksa sen yoksunur. Şirleri, ağaçları, kışkıkahalan, trenleri, kitapları öldürürler. Bir tek ördeğün duvar kalır. O duvarın ağrıyla ezilirsin ömür boyu, duvara bir şey olms. Dümdüz durur. Duvarlar dünyayı ele geçirir. Sen gidersin, o kalır. ✨

GÖZ HAKKI

LEVENT GÖNENÇ

"Dünden bir mi" parçadan

"Kralın" parçadan

Ben yağmur sularıyla yaşadım oluklarda
Toprağın içine geçtim
Dört mevsim kapıda ben

Suz-1 Dilleri" parçadan

DİRENMEKTİR YAŞAMAK /

EYLÜL BİROL

Yaşamın bütün zorlunuşa, zorluğun bütün ağırlığına direnmek. Pes etmiş bir çaiğin çocuğu olduğunu düşünmeden direnmek, umarsızca...

Göz göre göre ve inatla ayrıca Buluncaya kadar bir sihirli asa Direnmeyi evlat edineceğiz, Besleyip büyütüp insan edeceğiz. Ta ki pes etmeyi unutana yaşamın direnmekte olduğunu görene kadar, Ta ki umutlu bir dünya yeşertene kadar.

FULGUN /

YULYA KAYAN

Kıyılardan kıyılara savruluyorum, Diplerim müptelası oluyorum. Otlarlara aldayıyorum ansızın, Ben de su yüzüne çıkacağım; yazın! Kalemime doğru saplanıyor zipkım. Sızıdın kan ile gözyaşım. Aldanmamalıymış meğer her uzanan elin beyazlığına; boyayabilirmiş onu kanın...

İŞIKLAR SÖNDÜYSE /

YUNUS EMRE AKKIN

biraz zift biraz katran serpdim son kalan mininin de üstüne işkılar söndür sevgilim gidebilirim hiçbir yer diye bir yer bulurum kendime giderim

uzun lafın kıyası lafın kendisinden de uzun metrajlı bütün rolleri tükettim bu hikayede ölebilirim

ışkılar sevgilim hapsedilmiş mezarların kimsesizliğine müptezel şişesinden üç doz hayat çekip öpüselim

aklımla kalbimin kıran kırana cenk ettiği bu aşkta önce yenik sonra daha da yenik düştüm yollara mecnunun cüzüm sandığı sırı buldum varsayalım artık ölelim

hiçbir yer diye bir yerde açtım çıkınıymı yedim biraz zift biraz katran buluşmş katıgımı bulüselim

ışıklar sevgilim söndüyse yuksünmem giderim

SÖĞÜK /

ŞUKRU AĞAÇDALI

Bir çocuk ürkekliğinde Çarpıyordu kalbim, Ve gönlükürmü mevsim. Anne, Sar ki gönlüm üşümesin.

Nisan sayısı için
otdergiokur@gmail.com
adresine yazını gönder
önümüzdeki ay
OT'ta yerini al.

NOKTA /

CANAN UZUÇ

Nerden başlasak
Maviye inancım kalmadı ki benim
Hayat kelimesi büyük bir kelime öğüm
Ne badirelerden çıkma
Ucu ucuna denk getirmediğim ipiler varken
Şimdi kalkıp gitsen neye yarar
Tanıdıklarımı unutarak,
her şeyi yeniden başa saracak kadar gidebilir miyim?
Sanmakla başlayan bir yolculuğa
hiç zannetmiyorum
Ama sen yine de al bir biletdi dursun köşede
Denizlerle konuşmaktan da sıkıldım
insan onarılmayan yama misali içine içine deliniyor,
bunu yeni öğrendim
Bir ağaç, bir kuş, gökyüzüne yakışır
peki ya insan nereye
Ummadığım yerlerde,
karşıma çıkan cümlelerim var benim
Uzaktdan da aldım artık gözlerimi
Giden kalan vermişim peşin istihkakım,
sorun kalmamış hiç
Tek bir şey dışında
İnsanın yaşı kaç olursa olsun
değişmeyen gerçekleri varmış
Hâlâ matematikten anlamıyorum biliyor musun
Hesaba katmadıklarının ne olduğunu bulamadığım için,
sonuca varayorumu mesela.

ANSIZ /

TUĞÇE ERTAŞ

Şiir olup geliyorsun ya şu garip gönlüme hani;
Müşüyor gözümün dünya, eskimiş 'merhaba'ların
kasveti dağılıyor.
Ey benim kalve kokum, çınar gölgem, deniz kenarım...
Yakama takamadığım gülüşlerimin, yıldızmış saklayan
gözlerinden, diymediğim sözlerimden buğün de
yorgunum.
Ey benim halini hatırını sormaya korktuğum,
gökzellerinden öperim..
Göküzüm, öteki yanım, mevsimsizim.
Yokluğun bana emanet.

MAVI /

Altını yamuk çizdiğim mısralar çaldı kapımı
Onlar bile fark etmiş ihtiyarlığını kaleminim
Bu çerçiyeni yağmurluklar getirmiş annee!
Babam biraktıysa eve para
Şu bana iki beden büyük geleni istiyorum
Çünkü en çok maviyi sevyorum annee!
Onun gamzeleri var bir de.
Bir meleğe benziyor öyle değil mi?
Hem belki iyi gelir kaleminime
Sonra dışırlarım...
Bu hayat da iki beden büyük bana.
Sineklerin kanatlarıyla dikicim fazlalkılar
Vizitlari japon yapıstırıcıları kadar güçlüdür
İstersen yapıstırabiliriz biraz katil olup. ✎

BECEREBİLİRSEM /

ÖZGÜR PİR

Sensizlik zor zanaattır.
Evela ağılamayı öğreneceksin,
Sonra ağlamamayı.
Evela alışkanlıklarını terk edeceksin,
Sonra alışıklarını...
Sabrın da duvar olanını irtisim
Sensizlik...
Evela tüm benliğim yansak kor ateşçe.
Sonrası sensizlikle yoğrulmuş yeni bir ben.
Evela soğumaya bırakacak kor bedenimi
Ama sonrasında ısıtmayı unutmadan...
Becerebilersen hepsini, bir de üzülmemeyi öğren.
Gözlerimi sana kapatmamayı...
Gülerken soluma bakmamayı,
Gördüğüm her yüze sen maskesi takmamayı
Velhasıl yeni bir dünya kurmayı öğren,
Öğrenebilirsen...
Diyelim ki tüm bunları yaptın,
Ama göz göze gelince,
Su duvar bedene, kurdüğün yeni dünyayı
Yıkamayı, vazgeçmemeyi de
Öğren...

GÜNEŞ /

BATUHAN YILDIZ

Bin yıl süren geçenin ardından doğan güneş
sil gözyaşlarını,
kurut kendi saçlarını,
aydınlık bu devrin kapkaranlık aşklarını.

BEN İNTİHARLARI /

EDA ÖZÜGÜRLÜ

Su damlasını üzerine düştüğü
bir kar tanesi kadarım şimdi ben,
Kalabalığın sevdiği o yalnızım.
Bir bulbulün kurk kanadında saklı bir yarımın cesedi,
Diğer yarımın ki bir vişne kokusunda
canlanacak kadar aciz.
Bir yangın kadarım şimdi ben,
Sadece kendi yangını düşünceye kadarım.
Acı olduğun her seferinde kendine hatırlatıp
Yara bandı olmaya çalışırım.
Bir çöl kadarım şimdi ben,
Patruyla gürültü arasında kalmış koca bir sessizliğim.
Işıklar içinde görülün o karanlığın sahibi,
Kayıpların katiliyim.
Çiğlik oğlğa bir sessizlik, diyorlar adıma.
Kalemimle yarattığım adamın ruhunda mezarlıklar,
Kızını öldüren bir babanın kabinde tırnak izlerim,
On alto kedisi olan sokakta adım seslerim.
Aslında bir kurşun kadarım ben,
Kendimi vurup, onları teğet geçen.

Nİ SAN 2018

25 NİSAN ÇARŞAMBA 20.30

POCKEMON CREW 3-2-1... Kayıt!

İki Fransa, bir Avrupa ve üç Dünya Şampiyonluğu bulunan dans topluluğu **Pokemon Crew**, sinema ve Hip Hop dünyasını bir araya getiren özel gösterisi ile İş Sanat'ta.

biletix
ticketmaster Türkiye

Bilet için: biletix.com | (0216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları
Bilgi için: issanat.com.tr | (0212) 316 10 83

f t i /issanat

Mehmet Ali & Akşamsefası

“

Artık geleceği düşünmüyorum.
Çünkü “işgal” buna müsaade etmiyor.

Direniş için herkesi cesaretlendiriyorum.
Çünkü onların sesi de duyulmalı.

Adaletsizlik tüm dünyayı sarmış durumda.
Amerika’ya gelip insanlara Trump’tan korkmadığımızı anlatmak istedim.

Hepimiz bir tür işgalin kurbanlarıyız.
Filistinliler olarak biz, zulüm gören hiç kimseyi yalnız bırakmayacağız.

Tüm bu vahşetin üstümüzde korkunç bir etkisi olduğu şüphesiz. Bu duruma alışmayacağız!

Ölümden korkmuyorum ama ailemi, sevdiklerimi ve dostlarımı kaybetmekten korkuyorum.

Arkadaşlarımla oyun oynuyoruz ama askerler oyun alanına girdiğinde, şoke oluyoruz.
Onlar bizim sevinçlerimizi yok ettiler.

Bazen, lunaparka varan yol askerî barikatlarla kapatılıyor. Hayatımızın özeti bu.

Dilerim dünyada hiçbir çocuk böylesi zor bir hayat yaşamasın. Ve dilerim biz de bu hayattan kurtuluruz. Bu hissi kelimelerle anlatmak imkânsız. Kimse bu acıyı, başka bir dile çeviremez.

Deniz kenarında yaşamayı çok isterdim.
İsrail, denizi görmeme izin vermiyor.
“Güvenlik gerekçeleriyle!” Denize gidersem beni vururlar! Tek arzum, özgür olmak...

”

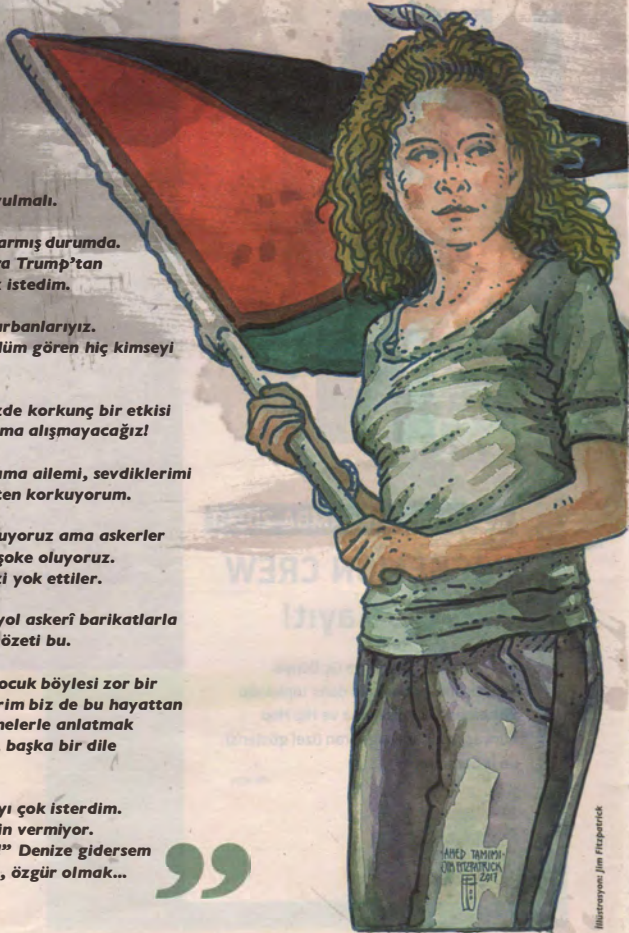

Illustration: Jim Fitzpatrick

THERE IS A REAL

There is a real Wonder Woman... Che Guevara'nın 1968 yılındaki ikonik posterini çizen ressam Jim Fitzpatrick, 17 yaşındaki Filistinli tutuklu AHED TAMIMI'yi süper kahraman olarak gösteriyor. Fitzpatrick, iki sene önce onun adını ilk duyduğunda, Tamimi'nin cesaretiyle çok etkilendiğini söyledi. “Bana göre Ahed Tamimi, zalimlere asaleti gösteriyor. Üstelik henüz sadece bir çocuk.”